

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 52

Dimecres, 21 de maig de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 37

S U M A R I

Proposició de llei

per a l'atenció de la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica a Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 202-00014/08) (retirada) p. 6

Proposta de resolució

sobre l'atenció a la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica
(tram. 250-00770/08) p. 8

Proposició de llei

de mesures de foment agroambientals en el conreu de l'avellaner
(debat de totalitat) (tram. 202-00029/08) (retirada) p. 17

Proposició de llei

de mesures de foment agroambientals en el conreu de l'avellaner
(debat de totalitat) (tram. 202-00031/08) (retirada) p. 19

Proposta de resolució

sobre el foment de les mesures agroambientals en el conreu
de l'avellaner (tram. 250-00899/08) (retirada) p. 21

Procediment

per a elegir el vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya
(tram. 284-00029/07) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'innovació i recerca
(tram. 300-00128/08) p. 27

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la justícia
(tram. 300-00125/08) p. 32

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de família
(tram. 300-00126/08) p. 37

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el tancament d'una part de l'oferta dels estudis de batxillerat nocturn i les possibles vies de finançament per a evitar-ho (tram. 317-00156/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la fuga radioactiva a la central nuclear d'Ascó I (tram. 317-00159/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les raons per les quals el Govern va encarregar l'any passat 1.583 informes (tram. 317-00155/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern per a aconseguir una posició unitària dels partits catalans amb relació a la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00157/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la política en matèria d'aigua (tram. 317-00158/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posició del Ministeri d'Economia i Hisenda amb relació a la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00160/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre la situació del servei sanitari dels centres d'atenció primària (tram. 310-00207/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre la fuga radioactiva a la central nuclear d'Ascó I (tram. 310-00210/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre la política d'accés dels joves a l'habitatge (tram. 310-00211/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre les darreres actuacions dutes a terme amb relació a la sequera (tram. 310-00205/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre la posada en marxa del Pla director de malalties reumàtiques i de l'aparell locomotor (tram. 310-00208/08) p. 53

Pregunta

al Govern sobre la Universitat de Vic (tram. 310-00206/08) p. 54

Pregunta

al Govern sobre els acords adoptats amb les organitzacions sindicals del Cos de Mossos d'Esquadra amb relació a la regulació de la segona activitat (tram. 310-00209/08) p. 55

Interpel·lació

al Govern sobre el foment i la conservació del patrimoni cultural
(tram. 300-00127/08) p. 56

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia
(tram. 300-00129/08) p. 61

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques
en matèria de dependència (tram. 302-00100/08) p. 66

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política
en matèria d'aigua (tram. 302-00101/08) p. 72

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures
per a eradicar l'encefalopatia espongiforme bovina, evitar-ne
la transmissió als humans i donar suport a les famílies
dels possibles afectats per la malaltia
(tram. 302-00102/08) p. 79

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació
i l'evolució del mercat de treball
(tram. 302-00103/08) p. 84

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les finances
de la Generalitat (tram. 302-00104/08) p. 90

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre l'ús de la bicicleta
com a mitjà sostenible i saludable de mobilitat
(tram. 401-00021/08) p. 93

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 37

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Domínguez García, Sr. Muro i Bas i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Justícia, de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei per a l'atenció de la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica a Catalunya (tram. 202-00014/08). Comissió promotora de la Proposició de llei per a l'atenció de la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica a Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Inici de la tramitació: BOPC 209, 31).

2. Proposició de llei de foment de mesures agroambientals en el conreu de l'avellaner (tram. 202-00029/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 217, 22).

3. Proposició de llei de mesures de foment agroambientals en el conreu de l'avellaner (tram. 202-00031/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 221, 9).

4. Proposta de resolució sobre l'atenció a la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica (tram. 250-00770/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

5. Proposta de resolució sobre el foment de les mesures agroambientals en el conreu de l'avellaner (tram. 250-00899/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

6. Procediment per a elegir el vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00029/07). Grups parlamentaris. Designació.

7. Interpellació al Govern sobre la política d'innovació i recerca (tram. 300-00128/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la situació de la justícia (tram. 300-00125/08). Jordi Montanya i Mías, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre les polítiques de família (tram. 300-00126/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre el foment i la conservació del patrimoni cultural (tram. 300-00127/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 300-00129/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència (tram. 302-00100/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 302-00101/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a eradicar l'encefalopatia espongiforme bovina, evitar-ne la transmissió als humans i donar suport a les famílies dels possibles afectats per la malaltia (tram. 302-00102/08). Grup Mixt. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació i l'evolució del mercat de treball (tram. 302-00103/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 302-00104/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió... (*Remor de veus.*) Comença la sessió si aconseguim un nivell de silenci adequat per poder-la celebrar. (*Pausa.*)

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Els faig avinent que, d'acord amb l'article 84 del nou Reglament del Parlament, que s'aplicarà per segona vegada en aquesta cambra, la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere Rodrigo ha delegat el vot per motiu de baixa per maternitat, per a totes les votacions que es tinguin en aquesta sessió plenària número 37, en el portaveu del seu grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta i Llorens.

Aprofito la avinentesa per, en nom de tota la cambra, felicitar la senyora Rocío Martínez-Sampere per la seva recent maternitat.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i d'acord amb la Junta de Portaveus, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, en el sentit que el debat del punt número 4, que és la Proposta de resolució sobre l'atenció a la fibromiàlgia i a la síndrome de la fatiga crònica, es faci a continuació

del primer punt de l'ordre del dia, per tal de facilitar l'agrupació temàtica coherent dels debats.

Podem fer aquesta modificació? (*Pausa.*) S'aprova per assentiment? (*Pausa.*)

Queda, doncs, modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

————— Modificació de l'ordre del dia

També i d'acord amb l'esmentat article 72.3, els proposo d'incloure a l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària la Declaració del Parlament de Catalunya sobre la promoció de la bicicleta com a mitjà de mobilitat sostenible i saludable, que es llegirà aquesta tarda.

Podem també fer aquesta modificació? (*Pausa.*)

Doncs, comencem amb l'ordre del dia.

————— Proposició de llei

per a l'atenció de la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00014/08) (retirada)

El primer punt és: debat de totalitat sobre la Proposició de llei per a l'atenció de la fibromiàlgia i la síndrome de la fatiga crònica a Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la senyora Àngels Martínez, representant de la comissió promotora de la proposició de llei.

La Sra. Àngels Martínez i Castells

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, amigues, amics, la comissió promotora de la ILP sobre fibromiàlgia i la síndrome de la fatiga crònica voldríem expressar, abans que res, el nostre profund i sincer agraïment a totes les persones i entitats que ens han donat recolzat. El seu nombre acaba amb 140.000 perquè així ho vàrem decidir en el seu moment –de fet, perquè se'ns varen acabar les forces–, però, encara en aquells moments, hi havien institucions que ens obrien les seves portes i ens oferien el seu ajut per recollir encara més signatures. Com deia molta gent, quan signava: «Hi ha algú que es pot negar a fer-ho?»

S'han sumat al nostre esforç set universitats, un bon nombre d'ajuntaments –entre ells, els de Barcelona i Girona–, centres de comerç, cambres de comerç, sindicats, grups d'esport, entitats cíviques... La setmana passada, fins i tot de forma paradoxal, mentre encara hi havia qui expressava la legitimitat de la ILP, rebíem el suport de l'Illustre Col·legi d'Advocats de Tarragona. Molts i moltes de vostès, senyories, també ho varen signar, i no sols era per compromís.

Tothom tenia present algú de la família, del veïnat, un amic o una amiga que pateix fibromiàlgia o síndrome de fatiga crònica i no rep l'atenció que es mereix, en un sistema públic de salut amb massa mancances. D'això en poden parlar els centenars de persones que han vingut avui a acompanyar-nos, que omplen el Parlament i

els jardins i que amb al seu suport fins al darrer moment demostren que la ILP ja no ens pertany, ja no és de la comissió promotora: és patrimoni comú de tots els homes i dones que l'han feta seva.

Gràcies, doncs, a totes les persones que ens acompanyen, a les fedatàries, a totes les que, d'una i mil maneres diferents, han fet possible que arribéssim avui fins aquí –a la Nuri i a en David també, moltes gràcies. Gràcies a elles s'ha pogut parlar amb veu alta i clara de les històries personals i quotidianes de desatenció, desesperança, incomprensió. S'ha recollit el seu dolor, les seves ganes de viure i la seva voluntat de lluitar en els mitjans, en els llibres, a diaris, a internet i a les pàgines de blocs. Potser de manera no massa plural en un país amb democràcia, però, així i tot, moltes gràcies a totes i a tots.

I després dels agraïments volem expressar també la nostra alegria. Som ciutadanes i ciutadans que, malgrat seriosos problemes de salut, hem volgut rescatar de la visibilitat i la marginació unes malalties que afecten molta gent. Ens han escoltat des de l'Abadia de Montserrat fins a l'Ateneu Barcelonès; des de Pere Casaldàliga fins a Fabián Estapé; des de la Rosa Regàs a la Núria Amat; des de Joan Manuel Serrat fins a en Lluís Llach, i vàrem rebre en aquest procés fins i tot un premi, el premi Alternativa, que ens varen donar *ex aequo* amb una portada famosa d'*El Jueves*.

Ens han recolzat moltes personalitats de les arts i de les lletres, però més important encara: les mateixes persones malaltes, moltes d'elles dones amb serioses limitacions, han sortit del llit i de casa per recollir firmes, explicar i fer visible una realitat que massa sovint, de tant com s'oculta, sembla inexistent. Han fet visibles les malalties sense protagonismes, sense cap ànim més interessat que recollir i aconseguir millores per a tothom.

La societat ara n'és més conscient de què signifiquen la fibromiàlgia i la síndrome de la fatiga crònica i que calen ser ateses amb criteris de rigor, respecte i qualitat, sense llistes d'espera abusives per part del sistema de salut. D'això en saben molt les persones que van estar a l'origen mateix de la ILP, persones molt vinculades al dolor i a la malaltia: el doctor Toni Barbarà, en Sergi Estanyol, la Lúcia Monterde, la Cristina Montané, la Marta Rosselló, la Clara Valverde i en David Cifre. Per a en Zé Moreira i per a mi mateixa va ser un privilegi poder-nos-hi sumar i trobar en el camí amics i amigues de tanta vàlua com la Maite Ribera, la Maribel Nogué, la Carmina Olivé i el fibrofamiliar per excel·lència, en Jordi Calm, que és un exemple de treball constant, efectiu i ben fet.

Senyores i senyors diputats, avui estem aquí amb orgull i alegria per tot el que hem aconseguit, però també per recordar, defensar i demanar el seu vot per als continguts de la iniciativa. Són la síntesi de les mancances que cal cobrir, dels serveis que no tenim, del benestar i l'atenció que ens mereixem com a malalts i malaltes però, sobretot, com a ciutadanes i ciutadans i com a persones.

En l'exposició de motius de la ILP dèiem que la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica són malalties greus que afecten de manera significativa la salut i qua-

litat de vida de les persones que les pateixen i que tenen un gran impacte social i econòmic. Per bé que han estat reconegudes per l'OMS i la seva prevalença és prou elevada, encara hi ha molt desconeixement envers aquestes malalties i sovint s'han diagnosticat erròniament i, per tant, han estat tractades de manera inadequada, amb el consegüent greuge afegit per a les persones malaltes, com també per al conjunt de la societat.

L'assistència primària de salut, dissortadament, no disposa dels mitjans ni dels coneixements necessaris per tal de fer front a patologies tan complexes com ho són aquestes, i això suposa per a les persones malaltes endarrerir de forma severa l'obtenció d'un diagnòstic cert, amb moltes visites a especialistes diversos al llarg de mesos, o fins i tot anys, i es dona un agreujament de les malalties i es produeix un cost greu i inútil per al sistema públic.

Aquest sistema públic ha de proporcionar un bon diagnòstic diferencial i fiable, mitjançant unitats multidisciplinàries i especialitzades en aquestes malalties, per racionalitzar i millorar l'assistència a les persones afectades.

Hi ha casos amb una afectació molt severa, amb greus repercussions sobre les capacitats físiques i cognitives, que poden resultar molt invalidants i limitar greument la vida quotidiana de les persones afectades; casos en els quals pot resultar impossible desenvolupar una ocupació laboral amb la mínima dedicació, atenció i eficàcia. Aquestes persones –no són totes, però aquestes sí–, si no tenen el reconeixement necessari de la seva incapacitat laboral, queden en risc de patir exclusió social.

La prevalença i l'impacte personal, familiar, laboral, social, la complexitat que presenten i la inexistència de tractaments resolutius fan necessària una resposta proporcionada a l'abast real de les problemàtiques que aquestes malalties comporten.

Per aquests motius, considerem que des del sistema públic de salut s'ha d'esmerçar l'assistència especialitzada necessària i reivindicada per part de les persones malaltes, que ha de fer possible un acurat diagnòstic diferencial, base imprescindible per a un posterior tractament que en garanteixi la màxima efectivitat.

També considerem del tot necessàries les mesures que permetin que a totes les persones malaltes de fibromiàlgia o síndrome de fatiga crònica se'ls reconegui la incapacitat laboral per la via administrativa quan, per la severitat de les seves malalties, així ho aconsellin els informes emesos per especialistes acreditats. I considerem també que l'atenció especialitzada, àgil i proporcionada que proposem esdevé la millor eina per l'assoliment de la màxima eficàcia, no només des de la perspectiva sanitària i social, sinó també des d'una perspectiva econòmica i de racionalització de recursos.

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta exposició de motius que acabo de llegir i la llista d'articles que en seguia responen a la nostra convicció que a vegades la manera d'aconseguir un tracte igual, per exemple, per a totes les persones malaltes comença per un imprescindible tracte diferent quan de la malaltia se'n sap poc,

hi ha molt per investigar i la desatenció és palesa. És a dir, el tracte igual sols és just per als iguals; però no cal citar Aristòtil, això és pur sentit comú.

Els interessos particulars tampoc ajuden a fomentar la igualtat en l'accés a la salut, i cal, doncs, una actuació especialment amatenent de qui té per mandat defensar el bé comú, perquè no es facin grans negocis a costa de la mala salut, les rendes escasses i la desesperança. I això és especialment urgent en moments com aquests, de crisi econòmica, quan les polítiques públiques han de demostrar un especial biaix d'atenció cap a les persones més desfavorides.

La nostra ferma convicció és que estem defensant uns continguts que, si s'aproven, milloraran molt la qualitat de vida de persones que no són les més afortunades, però que, precisament per això, són aquelles per les quals aquest Parlament creiem nosaltres que hauria de vetllar, ara més que en altres moments, amb més dedicació i més delicadesa.

Senyores diputades, senyors diputats, fins aquí la proposta, que ja no és nostra, que ja han fet seva milers i milers de persones afectades i familiars que viuen dia a dia la desatenció i la manca de respostes. El que estem demanant ara és que vagi més enllà, que sigui de tota la societat, que entri a la política per la porta gran, com li correspon, i signifiqui cura, atenció, esperança, investigació, tracte digne. I vostès, amb la seva votació, ho poden fer possible.

Som ciutadanes i ciutadans que ens varem creure la democràcia participativa i ens varem enorgullir que aquest Parlament la fomentés. La democràcia és bona per a la salut, i aquesta ILP i els seus continguts són salut democràtica. Hem après que la pràctica de la democràcia participativa pot exigir en alguna ocasió –o en moltes ocasions– una petita dosi d'humilitat i una quantitat escaient de valentia. Però val la pena; sempre val la pena. Nosaltres així ho creiem.

Però en tot aquest procés ens ha sorgit un dubte; hi ha hagut moments que hem pensat que ens ho crèiem més nosaltres que alguns dels diputats o diputades que hem tingut per interlocutors en aquesta cambra. Tot i així, el que bé acaba bé està.

I voldria dir, a més a més, que la valentia democràtica que hem hagut d'esmerçar queda molt lluny encara de la valentia imprescindible amb què les associacions d'ajuda mútua, dia a dia, fan front a la dura experiència personal i col·lectiva de fer més amable la vida de qui pateix una malaltia crònica. Totes aquests organitzacions tindran ara una feina més gratificant, explicant els drets que esperem que s'obrin per a les persones malaltes després d'aquesta sessió parlamentària.

La necessitat objectiva de millorar tractaments, investigar més i millor, i trobar tots els recursos possibles per fer més humana viure cada dia amb fibromiàlgia i la síndrome de la fatiga crònica ens han portat fins aquí.

Amb aquesta mateixa valentia que ens ha acompanyat en aquest darrer any i mig i amb la confiança que disposem en la paraula donada, retirem formalment la iniciativa legislativa popular com a forma vehicular

concreta perquè en triomfin els continguts, en aquesta figura que es la resolució i que recull el fonamental de les nostres peticions: el dret a una atenció de qualitat en el servei públic de salut queda garantit, les unitats especialitzades que s'acorda crear i el dret de totes les persones que les necessiten a accedir-hi són una fita de què podem enorgullir.

El reconeixement de la necessitat que comptin amb pediatres formats en fibromiàlgia i síndrome de fatiga crònica és una de les conquestes més apreciades, ja que fins fa poc se'ns negava que, dissortadament, aquestes malalties les patissin també infants.

I també valorem el compromís que les llistes d'espera de les unitats no superin els noranta dies i que totes les persones que es vegin en la necessitat de tramitar la invalidesa puguin disposar d'informes emesos per les unitats especialitzades.

Ningú –ningú– podrà arrabassar a les persones que estan fora d'aquest palau, en els jardins, a les que omplen les sales, a les que ens varen donar suport..., ningú els podrà arrabassar l'orgull i l'alegria pel que avui s'acorda.

I finalment, també, voldríem agrair a Elisabet Rimbau, a Xavier Muro, a l'Anna, als Serveis Jurídics en general, però també als serveis de suport de Presidència, la seva ajuda, i també la de les diputades i els diputats de tots els grups parlamentaris que ens han rebut i ens han escoltat, i en especial, a vostè, senyor president, la seva empara.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Moltes gràcies. Per tant, en tant que queda retirada aquesta ILP, tot i que els grups parlamentaris podrien fixar posició, aquesta presidència té entès que s'ha arribat a un amplíssim consens en relació amb aquesta qüestió que és de tantíssima preocupació per a les persones afectades, raó per la qual els proposo i els invito a passar directament al debat i a la tramitació de la proposta de resolució. *(Pausa.)*

Doncs, si és així, i abans de passar al número 2, agrair l'esforç que ha fet tota la gent que ha donat suport a aquesta ILP –esforç doble, triple..., en fi, de vegades difícil d'avaluar– per la seva participació democràtica, sobretot.

Proposta de resolució

sobre l'atenció a la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica (tram. 250-00770/08)

El segon punt de l'ordre del dia és, doncs, el debat i votació de la proposta de resolució sobre l'atenció a la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica. D'acord amb l'article 146.1, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, convidats assistents a la tribuna, membres de la comissió promotora, la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica –ho hem après durant aquests mesos, els diputats que hem estat negociant– són malalties que afecten la vida de moltes persones que les pateixen i, en alguns casos, l'afecten molt, molt greument, i sabem que són una font de dolor físic i de dolor psicològic, que moltes vegades pot arribar a ser devastador per als malalts i per a les malaltes.

I és per això que els representants del ciutadans de Catalunya i el seu Govern no podíem quedar-nos insensibles i no podíem quedar-nos impassibles. I no ho hem fet –i no ho hem fet. Per això crec que avui és un dia d'orgull per a tots aquells que formem part del Parlament, perquè, al final, ha costat molt però hem sabut donar una resposta a la inquietud d'aquest col·lectiu de malalts i aquest col·lectiu de malaltes.

Escolteu, fa pocs dies, el dimarts de la setmana passada, jo estava inaugurant unes jornades al Col·legi de Metges amb motiu del Dia Internacional de la Fibromiàlgia i a la sala hi havia un grup de malaltes que exercien el seu més que legítim dret a protestar, faltaria més, davant d'un representant polític, que en aquest cas era jo, no? Dic «malaltes» perquè, com sabeu, la majoria d'afectats per aquestes malalties són dones.

Per què protestaven? Doncs, protestaven perquè en aquells moments s'estava negociant un acord entre els grups parlamentaris de l'Entesa, els grups de l'oposició i els membres de la comissió promotora de la ILP i no ens en sortíem, i no hi havia manera d'arribar a un acord, diguem, no? Les malaltes expressaven, per tant, el seu malestar per aquest desacord, i per tant protestaven en aquest cas contra meu, com a membre d'un grup del Govern –van protestar, no?

I en aquella circumstància jo vaig voler admetre que ens trobàvem davant d'una situació que vaig dir que era un cert fracàs de la política; un fracàs de la política perquè em va venir al cap una frase que havia llegit feia pocs dies d'un filòsof i un polític italià, l'alcalde de Venècia, el Massimo Cacciari, que a mi m'havia agradat molt, m'havia impactat molt, que diu: «Què és fer política, si no dir-li al teu proïsme que no està sol?» I jo el que feia en aquell moment era constatar, reconèixer davant d'aquelles dones que protestaven, amb més o menys raons, que podíem compartir més o menys, però que en tot cas aquelles persones se sentien soles, se sentien abandonades pels seus representants democràtics.

I, en aquest sentit, sense gaire confiança que al cap d'una setmana ens trobaríem al punt que ens trobem aquí, vaig voler dir que efectivament nosaltres ens manteníem en les raons que havíem estat defensant fins aquell moment, però que estàvem davant d'un fracàs de la política.

Ho dic perquè crec que avui, sincerament, tots –tots els grups, els que han proposat aquesta iniciativa legislativa popular– podem celebrar, si m'ho permeteu, un èxit de la política; un èxit de la política perquè hem aconseguit presentar una proposta de resolució transaccionada, que serà aprovada, si no m'equivoco, per unanimitat. Tant

és així que la comissió promotora de la ILP ha decidit retirar-la, perquè veu satisfetes les seves inquietuds en aquesta proposta de resolució transaccionada, i per això no votarem la ILP i per això el que votarem és la transacció de la proposta de resolució.

I, en aquest sentit, crec que avui hem sigut capaços –el Parlament de Catalunya, aquest grup parlamentari que jo represento i el Govern de Catalunya, molt especialment– de dir als malalts i a les malaltes de fibromiàlgia de Catalunya que no estan sols, que tenen el Govern, que tenen el Parlament al seu costat. I per això parlava d'un triomf de la política.

Escolteu, no em vull entretenir amb el procés, però si hem arribat fins aquí després de mesos de negociació i d'hores i hores de reunions amb els experts, amb els grups parlamentaris, amb els directors generals i els tècnics del Govern, del Departament de Salut, amb els mateixos membres de la comissió promotora, és perquè hem estat hores i hores de reunions llargues –ja ho dic, fa mesos que estem amb aquest procés–, i, sobretot, si hem arribat fins aquí, és perquè el Govern de Catalunya, com deia, té una prioritat que és explicar als seus ciutadans que no estan sols. I tant és així que el Departament de Salut del Govern de Catalunya, precisament per això, ha estat pioner a Europa en l'atenció i la planificació i l'elaboració de plans d'atenció als malalts de fatiga crònica i fibromiàlgia.

Ja fa més de dos anys que el Govern de Catalunya, quan encara una bona part de la classe mèdica recelava d'aquestes malalties, quan una bona part dels ciutadans de Catalunya mantenien la seva indiferència amb relació a aquestes patologies, el Govern de Catalunya, gràcies a la determinació del Departament de Salut i gràcies a la determinació de la seva consellera, va presentar un primer Pla d'atenció a la fibromiàlgia i la fatiga crònica, millorable, com tots els plans, perfectible, com tots els plans, i, de fet, així ho preveu el mateix pla d'atenció. Un pla, per cert, que estava subscrit pels millors experts catalans en aquesta matèria.

Jo crec que avui, per ser molt breu..., no entraré en els continguts de la transacció, perquè la té tota la premsa, la tenen tots els mitjans, la tenen tots els grups parlamentaris, la tenen tots els interessats, està penjada fins i tot en alguns webs, per tant, és de públic accés.

Crec que avui bàsicament el que hem de fer és reconeixements i agraïments. Reconeixement, en primer lloc, a tots els malalts que pateixen aquestes malalties, sent conscients que en aquests moments no hi ha un tractament curatiu realment curatiu per a tots i cadascun dels casos, diguem, no?; malalts que, com deia, mereixen la millor assistència possible, i això és el que garanteix la proposta de resolució, i la tindran, la millor assistència possible, el millor tractament possible, el millor diagnòstic de qualitat possible, diferencial, per part del sistema sanitari públic, i també el reconeixement, el suport i l'atenció del conjunt de la societat catalana, que avui representem els grups que, per unanimitat, insisteixo, aprovarem això.

També vull fer un segon reconeixement a totes les associacions i fundacions, a totes, indistintament, absoluta-

ment, a totes les associacions i fundacions que des de fa temps estan treballant en diferents línies per promoure la recerca científica, per millorar la qualitat assistencial, per millorar el reconeixement social.

I quan dic «totes» vull dir aquelles que s'han mantingut al costat del departament fent aportacions, fent valoracions dels projectes, i aquelles altres que han tingut una posició més crítica; totes les posicions són legítimes. I permeteu que en aquest punt del reconeixement recordi el paper que ha fet en aquesta matèria la presidenta del grup parlamentari del qual jo formo part.

Evidentment vull fer un reconeixement molt especial per als promotors i les promotores de la iniciativa legislativa popular, és obvi –és obvi–, i els hem d'agrair l'esforç que han fet, que, si no fos per aquest esforç, en aquests moments no estaríem a punt d'aprovar una proposta de resolució per unanimitat de tots els grups, que té com a objectiu millorar per a tothom la qualitat de l'assistència que el sistema públic li deu als seus ciutadans.

Per tant, gràcies als sis membres de la comissió promotora i a totes les persones que els han ajudat. Hi ha un fruit de la seva feina claríssim que veurem d'aquí a uns moments en forma de votació. I reconèixer al mateix temps, també, les 140.000 persones que han signat pensant en el dret a la salut dels ciutadans del nostre país.

I és un dia, com deia, per als agraïments. I vull començar, potser no em pertoca però jo ho vull fer, per agrair al Departament de Salut, a la seva consellera, al seu gabinet, als directors generals, que hagin sabut combinar de manera responsable la flexibilitat amb el rigor. Perquè no estaríem fent cap favor als ciutadans de Catalunya si un departament com aquest traspassés les fronteres del rigor. I el rigor vol dir dues coses: el rigor científic, no fer res que l'evidència científica no avaluï, i el rigor en els principis de justícia i d'equitat que han d'inspirar qualsevol sistema de salut públic.

Un segon agraïment als experts, a tots els experts, als experts que han estat assessorant el departament durant tot aquest any, durant tots aquests anys, i molt especialment als experts que ens han dedicat generosament hores i hores als diputats que hem estat fent la negociació, perquè aprenguéssim del tema, perquè poguéssim fer propostes noves que resolguessin els obstacles que ens anàvem trobant.

Vull també dir el meu agraïment per als grups parlamentaris de l'Entesa, per al diputat Postigo, per al diputat Bertran, que han estat uns cooperadors lleialíssims en tot el procés, i als diputats del grup que m'han donat suport, especialment a la diputada Figueras, que també m'ha donat molt de suport durant tot aquest procés.

I, evidentment, un agraïment per als grups parlamentaris de l'oposició, que han tingut una actitud molt constructiva que ha permès, per exemple, que la tramitació final, a corre-cuita, si es pot dir així, de la transacció hagi sigut molt fàcil.

Escolteu, només vull dir que la batalla no està guanyada en dos sentits; avui podem estar contents, però la batalla no està guanyada. No està guanyada, en primer

lloc, perquè desplegar el que preveu la proposta de resolució que aprovarem no és bufar i fer ampolles. El departament té tota la determinació, té tota la voluntat, però no és bufar i fer ampolles. I, per tant, és imprescindible que, en el procés de desplegament que ens ha de dur a tenir onze unitats abans que hagi passat un any, que ens ha de dur a millorar la formació dels metges de primària, etcètera, es mantingui aquest esperit de diàleg i de cooperació que ens ha permès arribar a aquest acord entre els promotors, entre les associacions i els grups parlamentaris.

I en segon lloc, i per acabar, dir que la batalla no està guanyada perquè el més important és que la comunitat científica internacional, els governs, la societat civil, els ciutadans, remin tots en la direcció necessària per tal que el progrés científic ens permeti entendre millor aquesta malaltia i, sobretot, ens permeti trobar les solucions..., les solucions definitives, no les solucions provisionals que tenim en aquests moments. Per tant, espero que, si la comunitat internacional científica i política és capaç de remar en la direcció que toca, ben aviat puguem dir que el malson que molts de vosaltres esteu patint s'haurà acabat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats, i gràcies al públic que ens escolta.

(Aplaudiments.)

El president

L'il·lustre senyor Francesc Sancho, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixeu-me començar llegint l'encapçalament del que farem. Diu: «A la Mesa del Parlament, els grups parlamentaris sotassignants presenten la següent esmena transaccional a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió a la Proposta de resolució amb número de tramitació 250-00770/08.» Seguix tot el contingut de l'acord que avui hem assolit en aquest Parlament, signat per tots els grups parlamentaris. És una transacció unànime per tal de donar resposta a allò que ens demandaven els promotors de la ILP.

I ara deixeu-me fer una cosa que em ve molt de gust: Sergi, Àngels, Cristina, Clara, Marta, Jordi, també Jordi, a tots vosaltres, benvinguts i benvinguts, i, a través vostre, una salutació a tots els que heu participat en la iniciativa legislativa popular. I dic «benvinguts» perquè jo, jo us he d'agraciar l'actitud i l'exemple que m'heu donat, que ens heu donat, que ens heu donat a tots plegats. Jo era un síndrome de fatiga crònica ignorant, un fribromiàlgia escèptic –us ho vaig dir el primer dia–, i vosaltres m'heu donat una lliçó. El vostre esforç, la vostra constància i –deixeu-me dir-ho– el vostre rigor científic m'han enriquit com a metge i com a diputat.

Ens diuen, ens han estat dient que una malaltia concreta no mereix una llei. Em permetreu que avui sigui molt comprensiu amb tothom, perquè bé està el que bé acaba –ens ho ha dit Àngels. Sí, però sé, i sé amb vosaltres, que no volíeu que us obliguéssim a fer una ILP. En el

fons el que volíeu era que fos innecessari fer-la; això era el que volíeu, que no necessitéssiu fer-la.

No l'heu fet per gust, l'heu fet per necessitat. I us ho agraeixo, us agraeixo que amb tot el que heu patit, amb tot el que se us ha volgut manipular, no hàgiu perdut ni la fe ni l'esperança; ni la fe en el sistema ni l'esperança en el Parlament ni en els diputats i diputades. Fe i esperança en la nostra capacitat de comprensió, que podíeu ficar en dubte. Sou vosaltres –sou vosaltres– qui heu comptat amb nosaltres. Em permeteu que us ho agraeixi i us doni efusivament les gràcies.

Molts i moltes no esperaven, quan vau començar, que fóssiu capaços d'aconseguir les signatures necessàries per a impulsar una ILP. I ho vau fer: 140.000 signatures darrere una proposta seriosa i sentida, darrere una voluntat de ser per a crear esperança. Molts i moltes no esperaven la vostra capacitat de negociació, la vostra serenitat, el vostre aguant. Ho heu brodat. Deixeu-me personalitzar: Sergi, ho has brodat. Ho heu fet molt bé, però molt bé.

No us vau moure per un caprici, us vau moure per necessitat. Vosaltres teníeu dret, sense necessitat de signatures, a ser atesos, escoltats, compresos i acollits. Precisament com no era així, no us sentíeu així, us vàrem obligar a treballar per un dret que era vostre però que teníeu dificultat a exercir. No es presenten iniciatives legislatives populars com la vostra per gust.

És per això que la iniciativa legislativa popular tenia i té tot el sentit, té tot el sentit. Com podem preveure, els ciutadans no es mouen per fer una ILP quan se'ls dona resposta a les seves necessitats; ho fan quan no tenen resposta. No els podem dir precisament que en allò que no tenen resposta no té sentit fer una ILP. Perquè, si no, per a què vam fer la Llei d'iniciativa legislativa popular? I això és una discussió substancial.

N'hem fet moltes, de lleis, aquí, moltes. Jo més d'una vegada he tingut la sensació que, alguna, innecessària, i em sembla que tots els diputats ho hem pensat. Algunes, parcials. No les esmentaré. Només cal avui, per a entendre-ho..., en un país on solucionem sequeres per decret, en un país on vivim el que vivim, amb la imatge legislativa que donem, com podem dir, quina autoritat tenim per a dir que no val fer una iniciativa legislativa popular, que no és la fórmula per a portar aquí la inquietud dels nostres ciutadans?

S'ha desqualificat la ILP per la forma i no pel fons. A mi em sembla molt evident que una iniciativa legislativa popular no es farà sobre allò a què el Govern o el Parlament hagin donat resposta, sinó sobre aquelles qüestions necessàriament particulars a les quals no hem donat resposta. No val estimular la participació, aprovar-ho als ajuntaments, utilitzar-ho políticament, per a després vindre al Parlament i dir que, això que fora del Parlament hem estimulat, al Parlament no val. No val estimular-ho; no val signar i després no acceptar-ne les conseqüències derivades.

Aquesta no és una qüestió de formes; ens diuen que és una qüestió de formes, però no és una qüestió de formes. En democràcia, la forma i el fons són el mateix –són el mateix. En democràcia, la forma és substancial,

absolutament substancial, i nosaltres ho sabem. Jo no porto el llaç, però porto la iniciativa legislativa popular com a iniciativa del Parlament i al cor.

Precisament vosaltres, que sabeu en el fons del vostre patiment que forma i fons són el mateix, heu estat capaços de renunciar a la iniciativa legislativa popular per a salvar la iniciativa legislativa popular, i ho heu fet molt bé. Heu demostrat voluntat de ser i capacitat de negociar. I ara, ara i aquí, tenim un acord que no és la iniciativa legislativa popular, però obligarà molt més que si fos una llei. És un compromís unànime de tot el Parlament, amb 140.000 signatures, que representen la iniciativa legislativa popular dels ciutadans de Catalunya, no només d'uns quants ciutadans, sinó que ja de tots els ciutadans de Catalunya, dels ciutadans del nostre país. És un compromís, una espurna d'esperança que ens obliga a tots; el Govern el primer, però el Parlament també. Tingueu fe. Junts vigilarem que ningú conculqui, que ningú defraudi allò que avui acordem.

Avui representeu... No, deixeu-m'ho dir d'una altra manera; què dic, «representeu»? no representeu: avui *sou* l'esperança dels ciutadans de Catalunya, la comunió dels ciutadans amb el Parlament. I no n'hi ha una altra; el nostre país no té una altra cosa, el nostre país té la fe i l'esperança de la seva gent, dels seus ciutadans, i probablement poca cosa més tenim.

I aquí al Parlament estàvem i estem obligats a dir-vos una cosa que ja s'ha dit però que vull repetir: no esteu sols –no esteu sols–, no us trobeu sols, companys; en som molts més dels que ells es creien, dels que ells volen i diuen. Avui el triomf és vostre, avui el Parlament es compromet amb la ciutadania de Catalunya. Aquesta és la gran força del nostre país, i ens la doneu gent com vosaltres, que ens doneu exemple de ciutadania.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats... Moltes gràcies, comissió promotora de la ILP, de la iniciativa legislativa popular, i tots els assistents i convidats que heu vingut. La veritat és que avui és un dia per estar satisfets i contents, tots plegats. Sobretot ho sabem els actors de tota aquesta pel·lícula, si em permeteu l'expressió, que no ha acabat com les pel·lícules, que després ens adonem que tot és una ficció, sinó que ha acabat amb una clara realitat, amb un escrit fefaent d'un acord que finalment dóna resposta a 140.000 persones que han signat per aquesta iniciativa legislativa popular, però sobretot a aquestes més de dues-centes mil persones que al nostre país pateixen de fibromiàlgia i a les més de trenta mil persones que al nostre país pateixen de síndrome de fatiga crònica.

El primer –és obligat– és felicitar l'esforç de la comissió promotora, primer per haver recollit 140.000 signatures de 140.000 ciutadans, que realment va sorprendre, no sé si als propis, però segur que als estranys, perquè realment ha set un esforç molt considerable per part de persones a les quals precisament la malaltia que tenen els suposa un esforç redoblat a l'hora de fer qualsevol activitat. Per tant, felicitar el Sergi Estanyol, la Cristina Montané, la Marta Rosselló, la Clara Valverde, l'Àngels –que ens ha dirigit les paraules de presentació d'aquesta ILP–, i també, en el meu cas, jo vull felicitar el Jordi Calm, que ha estat la persona que en els moments clau, no?, en aquells moments delicats, ha aconseguit donar l'empenteta, a mi mateix i, en definitiva, a tot el procés negociador, que ha estat complicat, oi?

Es va presentar aquesta ILP el dia 5 de març aquí al Parlament de Catalunya, i la veritat és que ha anat succeint-se tota una sèrie d'estira-i-arrosses, no entre els diputats i la comissió, però sí entre el conjunt dels actors que aquí participaven amb el Departament de Salut, al qual també evidentment hem de donar les gràcies per l'esforç final que han fet, que sabem que implicarà posar en marxa a partir d'ara..., perquè a partir d'ara nosaltres ja hem fet la feina –oi, senyora consellera? –, els diputats, però ara a la conselleria de Salut és quan li ve tota la feina de posada en marxa i d'aplicació de tot aquest sistema.

Jo he de dir que ha estat potser una de les negociacions més difícils com a diputat que he portat fins ara, perquè mai tants actors hi havien estat implicats, i la veritat és que em sento profundament satisfet. I vull felicitar també el Lluís Postigo i l'Antoni Comín per l'esforç que conjuntament hem fet. Ha sigut un treball en equip, i ha estat un treball en equip que hem de reconèixer.

Què és la fibromiàlgia? –per a les persones que potser encara no en són prou conscients. És una condició dolorosa, no articular, que envolta els músculs i genera dolor crònic i generalitzat. La generació de dolor crònic i generalitzat, més enllà d'aquestes paraules més especialitzades, el que implica és realment la pèrdua d'una qualitat molt considerable de les condicions de vida.

Hem de tenir en compte, com abans deia, que al nostre país hi ha 200.000 persones afectades amb fibromiàlgia, i un 0,5 per cent de la ciutadania per síndrome de fatiga crònica, és a dir, al voltant de 35.000 persones. I, com qualsevol malalt, aquestes persones volen curar-se; com qualsevol malalt, aquestes persones volen superar aquesta malaltia. Però avui la ciència no pot oferir-los una solució definitiva en forma de curació. I fixeu-vos en el grau de desesperació, de frustració que aquesta situació genera, en saber que hi ha una malaltia que afecta el dolor, una malaltia que intensifica el dolor i a què la ciència encara no ha pogut donar una solució definitiva en forma de curació.

Què és el que podem fer, per tant, des de les organitzacions polítiques, què es pot fer des d'un departament de salut, què es pot fer des del sistema de salut català? Millorar la qualitat de vida d'aquestes persones. En definitiva, aquesta proposta de resolució el que avui aconsegueix és la millora de la qualitat de vida d'aquestes persones. I això és molt important.

Hem de pensar també que aquesta malaltia ha estat invisible durant molt de temps, la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica han estat invisibles, perquè no es veuen per fora, perquè, quan tu mires als ulls d'una d'aquestes persones o la veus pel carrer, no aparenta cap símptoma, no hi ha cap evidència visual que s'està patint aquesta malaltia. I, per tant, és una malaltia silenciosa, és una malaltia invisible i és una malaltia incompresa. I és una malaltia que encara s'ha de justificar en els llocs de treball, o s'ha de justificar davant de la parella, o s'ha de justificar amb els amics, amb la família. I, per tant, el que avui estem fent aquí és visibilitzar aquesta malaltia; ja s'haurà de justificar una mica menys, perquè avui el Parlament de Catalunya ha dit que això existeix, ha reconegut que això existeix i, a més a més, ha articulat tot un procés per tal de millorar les condicions de vida d'aquestes persones a través d'aquesta proposta de resolució i a través de canvis importantíssims en el que serà l'organització del sistema de salut per fer front a aquesta malaltia.

Una mare d'un noi, d'un nano que pateix de síndrome de fatiga crònica ens explicava que ell al matí quan es lleva li explica a la seva mare el seu estat físic aquell dia a partir dels partits de futbol que ha jugat durant aquella nit, oi?, i quan es desperta li diu «avui, mare, he jugat dos partits de futbol», o «avui he jugat tres partits de futbol», o «avui he jugat quatre partits de futbol», en funció del nombre de partits de futbol jugats, que explica de forma simpàtica –és bo que també aquestes coses es prenguin de la millor manera possible– quin és l'estat d'aquell dia i per tant si pot anar a l'escola, si no pot anar a l'escola.

Bé, jo no sé quants partits de futbol hem jugat tots ple-gats durant tots aquests mesos, segur que uns quants, i segur que molts més aquelles persones que han promogut aquesta ILP, que els ha representat molt més esforç. I, per tant, siguem conscients del que hem aconseguit avui a través d'aquesta proposta de resolució.

Quins avenços concrets hem aconseguit, és bo també que ho tinguem clar. En primer lloc, la creació de les unitats hospitalàries especialitzades; fins a vuit unitats hospitalàries especialitzades es crearan a través d'aquesta proposta de resolució derivada de la iniciativa legislativa popular i fins a onze –i fins a onze– si comptem les tres d'altament especialitzades, a l'Hospital Clínic, a la Vall d'Hebron i a l'Hospital del Mar.

Aquestes unitats hospitalàries especialitzades estan compostes per un equip multidisciplinari de professionals; és a dir, aquests malalts, aquests pacients, podran tenir la cobertura d'aquest equip multidisciplinari que en les diferents facetes de la seva vida els podran anar assessorant per anar millorant la qualitat de vida. La creació d'aquestes unitats es farà en el termini d'un any i, per tant, com a màxim d'aquí a un any tindrem onze unitats hospitalàries especialitzades d'atenció a aquestes malalties.

Un altre element absolutament important, clau, cabdal, i és que no romandran, els malalts de fibromiàlgia i de síndrome de fatiga crònica, més de noranta dies per accedir a les unitats hospitalàries especialitzades. Han de pensar, senyores i senyors diputats, que l'actual llista d'espera és de més de dos anys per accedir a l'aten-

ció especialitzada d'aquestes malalties; de dos anys a noranta dies en el termini d'un any, quan es posin en marxa definitivament aquestes unitats especialitzades. I això és un avenç molt significatiu.

Hem aconseguit també que el pacient pugui ser derivat a les unitats hospitalàries especialitzades quan ho demani i que en els casos greus sigui derivat directament. S'ha reconegut la possibilitat d'accedir a aquestes unitats hospitalàries quan el malalt ho demani, i en els casos greus de forma directa a través del metge de capçalera, i, per tant, el reconeixement del dret a una atenció especialitzada, donat el fet, evidentment, que estem al davant de malalties complexes, que tenen diferents causes que a vegades, des de l'atenció primària, és costós, hi ha dificultats objectives per diagnosticar de forma adequada.

I per últim, facilitem l'accés al reconeixement de les incapacitats, perquè quan diem que aquesta malaltia és una malaltia invisible el que estem dient és que moltes vegades també és invisible per aquell metge que potser no ha tingut prou formació per reconèixer aquestes incapacitats de les persones que les pateixen. Hem aconseguit que seran metges formats, seran metges que poden reconèixer les evidències d'aquesta malaltia, els que reconeguin les incapacitats laborals. I per tant ja no si-tuem, com sempre hem fet fins ara o com molt sovint hem fet fins ara, la càrrega de la prova al capdamunt del malalt a l'hora de justificar-se davant de la feina o a l'hora de justificar-se davant de la família, sinó que permetem que sigui el reconeixement d'aquesta incapacitat laboral el que realment permeti que aquest malalt pugui accedir a uns drets que fins ara, si no li eren negats des del punt de vista legal, sí que li eren costosos d'accedir.

Per tant, jo només acabo felicitant una vegada més els promotors, el departament, els diputats i, com no podria ser d'una altra manera, a tots els senyors i senyores diputats que, finalment, aprovant aquesta proposta de resolució faran possible que millorem l'atenció a tantes desenes de milers de persones que fins ara no estaven adequadament ateses.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

(Aplaudiments.)

El president

La il·lustre senyora Belén Pajares... *(Pausa.)* La il·lustre senyora Belén Pajares té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, primer de tot vull donar la benvinguda en nom del meu grup parlamentari a totes les persones –els promotors, els fedataris, els malalts, els familiars...– que avui ens acompanyeu en aquesta sessió; felicitar-vos. I haig de dir que no és tan sols cortesia parlamentària, és un reconeixement a tota la feina, a l'esforç –alguns de vosaltres m'ho comentàveu–, al sobre-esforç que han hagut de fer per preparar i recollir

totes aquestes firmes, que superaven a bastament el que contempla la legislació. La feina de recollir firmes, però també la feina de consensuar la proposta que avui votarem conjuntament tots els grups parlamentaris.

Celebrem, per tant, que s'hagi arribat a aquest acord, al qual donarem suport en coherència al que des del Grup Parlamentari del Partit Popular sempre hem expressat i a més a més hem fet des d'anteriors legislatures.

Però, clar, el capítol d'agraïments s'acaba, i hem de seguir amb com ha anat tot el procés d'aquesta proposta que avui votarem. I jo crec i el meu grup parlamentari també..., si una cosa tenim clara és que aquesta iniciativa legislativa popular que ha arribat a aquest Ple no hi hauria d'haver arribat mai. Quan es va preparar aquest model d'atenció per part de la conselleria, del Departament de Salut, nosaltres creiem que no es van tenir en compte les aportacions i les observacions que els afectats, que els malalts els van fer arribar, i per tant..., i això, a més, s'ha reproduït al llarg de tot el procés d'elaboració del model.

I, clar, quan ja estava, com es diu en castellà, *visto para sentencia* —un il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula deia «a corre-cuita»—, vostès han decidit realment negociar i tancar una proposta consensuada, però no tenint en compte tan sols l'opinió dels promotors i de tot el que reflectia la iniciativa legislativa popular..., sinó perquè tenir la força de 140.000 firmes que t'avalen crec que és per tenir-ho en compte. Tant de bo —tant de bo— aquest consens hagués arribat durant l'elaboració del model d'atenció i no en aquest Ple.

Jo també crec, i també ho expressem des del nostre grup parlamentari, que la iniciativa legislativa popular l'únic que reflectia era l'expressió d'impotència de moltíssima gent que es va veure obligada a arribar a aquest punt.

I ja vull entrar en la matèria, vull entrar en la proposta i en totes aquestes coses que hem estat parlant aquests dies amb tots vostès i amb la resta de grups de la cambra. Entraré a fer breus consideracions en el que considerem també més oportú, atès el temps que tenim.

Jo crec que s'ha expressat, però amb més força ho hem de fer. La fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica són malalties orgàniques, no psicològiques, que acaben sent en molts casos invalidants. No hi ha dades de prevalença, perquè és que la major part de les persones no estan diagnosticades. Són malalties diferents, però tenen una forma de presentació i símptomes molt similars, i justament és en el diagnòstic diferencial i en l'agilitat en aquest diagnòstic on està el fonamental a l'hora d'enfocar el tractament. I aquí radica la importància, la importància que aquests malalts entrin al més aviat i al més ràpidament possible en un circuit de diagnòstic, d'atenció, per tal de minimitzar els efectes de la malaltia.

Una dona malalta de síndrome de fatiga crònica aquests dies em deia d'una manera molt clara: «A mida que va passant el temps tot deixa de funcionar.» I jo hi afegiré: «I la qualitat de vida acaba sent un calvari.» Per acabar, què?, en una llista d'espera de més d'un any i mig? Deixem-ho sobre la taula.

Amb què es troben les persones malaltes? Es troben en la incomprensió per part del sistema sanitari, l'entorn laboral i econòmic, la manca de tractaments eficaços... És una malaltia que a més a més no està ben vista, està mal considerada. Un altre clàssic: la gent es pensa que ets una «vaga», que ets una mandrosa.

És una malaltia que, a més a més, té gènere: és una malaltia de dones, eh?; poc s'ha comentat, jo em sento solidària i em veig obligada a fer-ho. L'impacte del problema abasta no només l'àmbit social, sinó el familiar i l'econòmic, va més enllà de la mateixa malaltia i es trasllada als diferents rols de la dona: com a treballadora, mare i cuidadora de les famílies; som conscients encara del paper que juguen les dones com a cuidadores. Per tant, l'impacte social no és tan sols individual, també és col·lectiu.

I estem parlant de malalties complexes —la senyora ponent ho ha expressat molt bé—, difícils de diagnosticar. Una prova analítica o una diagnòstica no determina la malaltia, i cal fer tot un seguit de proves que no són moltes vegades concloents. I nosaltres creiem que centrar la malaltia en l'atenció primària davant la seva complexitat no era la solució. Tots sabem com està de saturada l'atenció primària i el que diuen cada dia els metges i les infermeres de primària. No parlem ja dels famosos deu minuts —això ho deixem, eh?—, reivindicació reclamada en moltes ocasions per part del col·lectiu mèdic. L'atenció pediàtrica, que els l'hem sumat, que ara els afegim també la complexitat d'aquestes malalties...

I a mi em dona la impressió que quan no tenim especialistes recau tot sobre l'atenció primària. Clar, jo em faig una pregunta: vostès van parlar amb els metges d'atenció primària? Perquè nosaltres ho hem fet, i des del que no es creu que existeixi la malaltia, passant pel «¡oh!, si no damos abasto» o «només ens falta això!». I els estalvio altres comentaris que també em van fer arribar.

I la senyora ponent també ho explicava molt bé: la diagnòsi i el tractament no és el mateix que la sospita i la detecció en formació. I en això els metges de primària també estan d'acord.

I el paper, quin és el paper de l'atenció primària? Un, la sospita de la malaltia; dos, la derivació del malalt a les unitats hospitalàries especialitzades, i tres, *a posteriori*, recolzar el seguiment de cada pacient.

Són malalties multisistèmiques, necessiten un tractament, si em permeten l'expressió, transversal; equips multidisciplinaris; equips integrats per diversos especialistes, tal com s'aborden altres malalties i que ha sigut tot un èxit.

I en aquest temps que em queda, que són tres minuts, sí que vull fer una breu pinzellada del tema de la incapacitat laboral. El 80 per cent de les persones amb síndrome de fatiga crònica i el 17 de les que pateixen fibromiàlgia arriben a un nivell d'afectació amb el qual no poden dur a terme cap activitat laboral mantinguda; el 99,5 per cent de les incapacitats laborals acaben sent perquè s'obtenen per via judicial.

Escolti'm, aquesta situació, fins i tot ha interessat el Síndic de Greuges, que ha obert una actuació d'ofici davant les queixes sobre les avaluacions de l'ICAM, de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques; queixes que anaven referides a, un, manca de formació dels professionals; dos, manca de valoració dels informes clínics aportats. No m'estendré més, consta en l'informe anual del Síndic de Greuges de Catalunya de l'any 2007 i està penjat a la pàgina web del síndic.

I sí que acabaré fent una menció especial a tot allò que és relatiu als nens i als adolescents que pateixen les malalties. Jo crec que és obvi que un diagnòstic correcte i ràpid comporta que la severitat acabi no sent tan greu. I el primer pas, estem d'acord, és reconèixer que aquestes malalties també les pateixen els infants i la formació necessària per als professionals de la pediatria. I aquestes qüestions no sortien reflectides al model de la conselleria, que vaig repassar de dalt a baix, per si de cas m'equivocava. Però no, sentint-ho molt. Ara sí que queden recollides a la proposta de resolució.

El diagnòstic és important, però també és important a l'hora que quan aquests nens van a l'escola se'ls pugui fer una adaptació del seu currículum, una adaptació curricular, perquè, si no, es troben que una cosa tan normal per a un nen com fer classe de gimnàstica els suposa tot un calvari.

Per tant, i ja per acabar, crec que la nostra posició ha estat degudament expressada; sí que els he de dir que la societat ha fet la seva feina, els grups parlamentaris també ho hem fet, però que ara els pertoca a vostès, al Govern, fer la seva.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

El senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, consellers, senyors i senyores diputats, representants de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular, amics i amigues, ara fa poc més d'un any que va iniciar el seu camí la iniciativa legislativa popular per a l'atenció de la fibromiàlgia i la síndrome de la fatiga crònica a Catalunya. Aquest clar exemple de democràcia participativa va aconseguir el recolzament de 140.000 signatures i l'adhesió d'un munt d'entitats, d'ajuntaments, de personalitats destacades. Aproximadament un any abans, al voltant de l'abril del 2006, el Departament de Salut culminava també tot un procés amb la publicació del document Nou model d'atenció a la fibromiàlgia i a la síndrome de fatiga crònica; un nou model que malgrat la seva inqüestionable voluntat de millorar l'atenció a aquestes patologies es va trobar des de bon inici amb discrepàncies en la seva definició i amb el qüestionament de la posterior implantació, que, efectivament, ha aparegut com a tímid i potser no suficientment satisfactori.

Aquesta insuficient implantació del nou model també ha impedit, lògicament, fer l'avaluació prevista en les millors condicions, i, com és lògic, tampoc n'ha permès la revisió i la incorporació de millores de caràcter substancial.

En aquest sentit, podem avançar un primer objectiu aconseguit amb la presentació de la iniciativa legislativa popular: és posar de manifest la necessitat de millorar l'atenció dels malalts i de les malaltes de fibromiàlgia i de síndrome de fatiga crònica, sense oblidar la labor de difusió, de sensibilització, de donar a conèixer aquestes malalties, objectiu, aquest, també, que s'ha aconseguit amb tot aquest procés i amb la repercussió que aquest ha tingut en els mitjans de comunicació.

La iniciativa legislativa popular, però, difícilment podia prosperar, en primer lloc, atès que regular les atencions a patologies concretes per llei crearia un precedent no sostenible. I això no vol dir desqualificar la iniciativa legislativa popular, com s'ha afirmat per part d'alguns dels representants d'altres grups parlamentaris; més aviat tot al contrari, i a la vista està el resultat, eh? És a dir que nosaltres pensem que el fet que avui finalment s'acabi amb una proposta de resolució no deixa de ser un èxit, un encert de la llei que regula el procés de la iniciativa legislativa popular, que permet rebaixar el nombre de signatures necessàries per presentar-la; que permet que qualsevol de les persones que forma part de la comissió promotora pugui venir aquí avui, a dins de l'hemicicle, i fer una presentació de forma directa; que permet fins i tot la retirada de la iniciativa legislativa popular –qui ho anava a dir!–, perquè s'han trobat altres maneres de donar sortida a les reivindicacions que aquesta iniciativa recollia. Recordem que la llei que regula la ILP preveia la possibilitat de la retirada si el contingut d'aquesta es desvirtuava; mai hauríem pensat que es podia retirar, com ha succeït el dia d'avui, perquè hem trobat una altra manera de resoldre aquestes reivindicacions, que no era estrictament amb una llei. I, per tant, pensem que és un encert i és una prova de democràcia participativa el que avui hem pogut constatar, o podem, estem constatant.

Com deia, la iniciativa legislativa popular difícilment podia prosperar per aquest motiu a què he fet referència, i també perquè estimar-la en la seva totalitat –i ho vull subratllar– significaria la introducció de clars elements d'inequitat en el sistema sanitari, i fins i tot podia posar en risc les bases del model assistencial català, eh? –subratllo «en la seva totalitat».

D'aquí que es presentés una esmena a la totalitat que finalment –i feliçment, tot sigui dit– no ha calgut votar. Però, tal com es feia constar a la mateixa esmena, els grups parlamentaris que donem suport al Govern –i el mateix Govern, tot sigui dit– ens manifestàvem sensibles a les recomanacions contingudes a la ILP, i precisament aquest aspecte és el que ens ha portat a buscar ponts de diàleg; o, millor dit, a fer de corretja transmissora entre la comissió promotora i el Departament de Salut. Ens ha portat a trobar punts d'encontre entre, per una banda, unes legítimes reivindicacions i, per altra banda, les comprensibles cauteles dels responsables del Govern, que han de garantir la prestació de serveis sa-

nitari de forma equitativa i han d'administrar uns recursos econòmics determinats i limitats.

Finalment, el consens aconseguit, la predisposició de la comissió promotora i del mateix departament, i les facilitats donades pels grups parlamentaris de l'oposició, que ha estat del tot imprescindible, han portat a revisar d'una manera implícita el nou model d'atenció a aquestes patologies, que es trobava en un procés d'implantació. I l'ha permès revisar, diguéssim, incorporant-hi tot un seguit de rellevants i noves aportacions, que, des del nostre punt de vista, el clarifiquen i milloren, fins al punt de garantir una atenció de qualitat. En vull destacar, d'aquestes aportacions, deu, que considerem que són potser les més rellevants.

En primer lloc, la proposta de resolució contempla un únic circuit per a les dues malalties. Hem de recordar que el nou model inicialment preveia dos itineraris diferenciats.

En segon lloc, el nou model preveu un abordatge integral, amb tres nivells assistencials: primària, atenció especialitzada i hospitals de referència, i alta especialització. La proposta de resolució manté igualment aquests tres nivells, però dóna un major protagonisme als serveis especialitzats; no qüestiona la capacitat diagnòstica i de tractament de l'atenció primària; tampoc centralitza totes les decisions diagnòstiques i terapèutiques en les unitats hospitalàries especialitzades. Des del nostre punt de vista, hem estat capaços de trobar un just equilibri per garantir una atenció de qualitat, reconeixent algunes debilitats de la primària, però que s'intenten complementar amb els serveis especialitzats.

En tercer lloc, s'incrementa el nombre d'unitats especialitzades. No repetiré el que ja s'ha dit, però es creen, es crearan fins a onze unitats especialitzades, tres d'elles altament especialitzades. I també vull subratllar una paraula que no passa desapercebuda: «inicialment». És a dir que la proposta de resolució dóna la possibilitat que en un futur, si es creu necessari, aquestes unitats s'incrementin.

En quart lloc, les unitats especialitzades no només faran assessorament terapèutic, no només donaran suport científic i de formació, no només desenvoluparan projectes de recerca; a més, podran atendre directament els malalts i les malaltes que se'ls derivin, fent confirmació diagnòstica, diagnosticant, aplicant tractament, fent control evolutiu de determinats casos, etcètera.

En cinquè lloc, s'amplia l'equip multidisciplinari que integra aquestes unitats especialitzades; s'hi afegeixen expressament la neurologia i la pediatria, i es deixa oberta també la incorporació de noves especialitats a les necessitats que es donin en cada cas, com pot ser amb l'endocrinòleg, el psiquiatre o la cardiologia.

En sisè lloc, s'accepta la introducció de garanties de terminis màxims, amb un any per a la seva implantació i noranta dies de termini màxim a les llistes d'espera.

En setè lloc, es crearan i es regularan l'àmbit territorial, el personal que l'integra i el seu funcionament per ordre de la consellera al Departament de Salut.

També suposa un avenç important i una ampliació pel que fa referència a la formació; clarifica que els professionals mèdics de tota la xarxa faran i tindran pes en la valoració de les incapacitats, i també possibilita el seguiment de la implantació i l'avaluació de la seva eficàcia per part dels membres de la comissió promotora, entre d'altres.

Aquests són –i ho he fet d'una manera molt resumida– els trets més significatius d'una proposta de resolució que disposa del recolzament de tots els grups parlamentaris i que permet encaminar perfectament la legítima reivindicació del grup promotor de la ILP.

Ara no em queda res més que donar les gràcies, en primer lloc, a la comissió promotora de la ILP, i d'una forma molt especial al Sergi Estanyol, a l'Àngels Martínez, a la Cristina Montané, a la Marta Rosselló i a la Clara Valverde i a totes aquelles persones que han intervingut d'una manera decisiva perquè aquesta iniciativa legislativa popular al final arribés a bon port. Lògicament, agraïments al departament, i en primer lloc a la consellera, a la Marina Geli; a la María Luisa de la Puente, al David Elvira i a l'Anna Borrell, amb qui hem tingut un tracte molt més directe. Al Toni Comín i a l'Uriel Bertran, amb els quals hem compartit hores intenses de diàleg, eh?, i de discussió. A la Mercè Civit, també, per la seva intervenció en moments clau i el seu suport. A la resta de grups parlamentaris, per les facilitats donades per aconseguir l'acord: Belén Pajares, Francesc Sancho i José Domingo. A tots, reiterar novament les gràcies, i crec que podem felicitar-nos pel consens obtingut en la redacció d'aquesta proposta de resolució.

Fins aquí la nostra feina. Ara està en mans del Govern satisfer les expectatives dipositades per molta gent en aquest acord, i a nosaltres només ens queda constatar que el resultat final sigui el desitjat per tothom.

Res més, i moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados, ilustres diputadas, honorables *conselleres*, miembros de la comisión promotora, asistentes todos hoy a un acto de trascendencia y enjundia en este Parlamento, he de reconocer que mi primer contacto, uno de los primeros contactos como diputado de Ciudadanos en este Parlamento fue con algunos miembros de los que hoy forman la comisión promotora que ha llevado la iniciativa legislativa popular. En aquellos momentos, he de reconocer que tenía una situación de escepticismo sobre la viabilidad de la medida que presentaban o que apuntaban, porque en aquellos momentos todavía no estaba decidida la ILP, sino que se valoraba como posible método o medio de llegar a una solución en relación con estas personas enfermas.

Esta iniciativa, que presentaban entonces Sergi Estanyol y Clara Valverde, en aquel día, me ha seguido como diputado durante toda la legislatura. Es decir, cada día me desayunaba con alguna iniciativa nueva de la comisión, cada día recibía una propuesta, cada día recibía un *link* de una página web que me remitía a algún aspecto relacionado con esta enfermedad. Se lo agradezco; he empezado a conocer el modelo alemán, otros modelos, y, en definitiva, no voy a decir que me haya convertido en un experto, pero sí que ya me suena mucho más la sintomatología, la razón de ser de la iniciativa que en el primer contacto que tuvimos, o así.

Con ello quiero decir que la labor fundamental de la comisión promotora ha radicado en llevar a la calle una enfermedad que estaba en los despachos, estaba en la casa; no se conocía. De hecho, además, algún otro diputado ha hablado de la invisibilidad de esta enfermedad. Realmente, invisibilidad y desconfianza. Todos tenemos algún compañero que ha padecido esta enfermedad y, por el grado de desconocimiento de la misma, hemos desconfiado de la razón de ser, de la existencia de la misma.

Por eso, el hecho de haberla llevado, haber informado a la sociedad y haber hecho cómplice a la sociedad de esta circunstancia y de las características que padecen muchas personas en Cataluña, pues, es un primer éxito de la iniciativa legislativa popular.

Un segundo apartado determinante es que la iniciativa tenía unos objetivos, unos objetivos que no eran tanto materializados en un instrumento formal, una ley, como cumplir la razón de ser de la misma, es decir, el reconocimiento al derecho a la salud, que establece nuestra Constitución y, al mismo tiempo, que la Administración sanitaria dé un buen servicio a la población afectada.

Creemos que, con la propuesta de resolución que hoy se trae aquí al Parlamento y que finalmente cuenta con el apoyo de todos los grupos parlamentarios, se obtienen unas bases suficientes para mejorar la asistencia sanitaria a todas las personas afectada por estas enfermedades.

Ello, fundamentalmente, por dos razones: porque centra el debate en la necesidad de obtener un buen diagnóstico y la necesidad de obtener lo fundamental, que es un mejor tratamiento; y además establece, cuando no se obtiene un buen tratamiento o la curación, la posibilidad de reconocer el derecho a las prestaciones en situaciones en que la maquinaria ha fracasado y sabemos que no es posible la curación. De aquí que nosotros creamos que se está planteando adecuadamente el tema.

La puerta de acceso sigue siendo la atención primaria. Nos parece importante; es el mecanismo más próximo que tenemos los ciudadanos para acceder a la Administración sanitaria. Pero, cuando esta no da la solución, se establece un mecanismo alternativo, un mecanismo potente, que es el de la atención especializada, con unidades multidisciplinarias y, además, con la posibilidad de un acceso más o menos posible, en función del territorio.

Creemos que este modelo, que no era integralmente el que a lo mejor se pretendía por los promotores pero es

fruto del acuerdo, es un buen modelo, y por eso damos apoyo al mismo.

Creemos que..., en primer lugar, hay aspectos que nos parecen muy destacados de la propuesta de resolución a la que se ha llegado al acuerdo. Alguno podría pensar..., y de hecho en este tiempo se ha estado escuchando que esta era una propuesta egoísta; he oído durante todo este tiempo que era una propuesta egoísta, es decir: por qué unos determinados enfermos van a tener un trato privilegiado en relación con otros.

Quisiera girar el planteamiento en esta fase. No se trata de una propuesta egoísta, tal como nuestro grupo parlamentario, Ciudadans, la toma, sino de una propuesta de una amplia generosidad. Porque quiero hacer destacar el valor del precedente, del antecedente, que vincula a la Administración.

Entendemos que, por poner un ejemplo, los noventa días del período máximo de lista de espera hasta obtener el acceso a la unidad especializada es el antecedente que ha de servir como media para todas las enfermedades. De forma..., y de aquí que le agradezcamos a los promotores que hayan concretado un tiempo idóneo para que la Administración sanitaria dé servicio a aquellos que lo necesitan.

Es una propuesta generosa por parte de la ILP, bien llevada, hábilmente tratada y que, desde luego, a nuestro grupo, y ese es el referente, nos sirve para presionar a la Administración sanitaria y decirles: «El modelo adecuado es el modelo que se implantó en la propuesta de resolución aprobada un día en el Parlamento de Cataluña.»

Es una propuesta generosa, solidaria, puesto que no es obtener un trato preferente en el acceso al derecho a las prestaciones económicas en materia de seguridad social, en relación con la invalidez o la incapacidad laboral transitoria, sino es recordarle a la Administración sus obligaciones. El ICAM debe tratar de esta manera que se prevé aquí, en esta propuesta de resolución, a todos los beneficiarios de la seguridad social. Debe hacerlo de una manera..., con médicos evaluadores formados y con los informes adecuados. Gracias, gracias por su iniciativa y por el precedente.

Es una propuesta que a nuestro juicio nos parece adecuada en la medida en que incide en el tema de la formación y del avance científico. ¿Qué Administración sanitaria puede estar en contra de esto, cuando la razón de ser, la razón de ser de la Administración sanitaria es precisamente mejorar las condiciones de vida y mejorar el acceso a los mejores profesionales por parte de los pacientes? Insisto, otra vez gracias por el precedente.

Creemos que hoy aquí realmente se está haciendo una gran labor a los enfermos de fibromialgia y síndrome de fatiga crónico, pero fundamentalmente no lo centremos aquí a toda la población catalana, porque el hecho de que la coherencia, perseverancia, insistencia, habilidad negociadora de los que han dirigido la comisión haya llevado a esta propuesta de resolución nos sirve para que no haga falta que otras personas tengan que llevar la misma iniciativa, puesto que sabemos que la Administración sanitaria, cuando otros enfermos acudan a ella y le planteen problemas similares a los que

aquí se han planteado, sabrá que no es necesario presionar para que se llegue a una iniciativa legislativa popular y que tengan que acudir a la población, sino que ya desde el inicio, desde el primer momento, tendrá en cuenta las necesidades sociales y las atenderá adecuadamente.

Por eso insisto en este aspecto que me parece nuclear, esencial: una iniciativa legislativa popular ha servido fundamentalmente para hacer ver a la Administración la necesidad de que atiende adecuadamente a los ciudadanos, a los enfermos. Les felicito por ello. No han conseguido su objetivo, el instrumento formal; no se ha convertido en una ley; pero sí que han conseguido un mayor objetivo, que es hacer ver a la Administración catalana, al pueblo de Cataluña, que cuando se quiere se puede.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació, doncs, aquesta proposta de resolució sobre l'atenció a la fibromiàlgia i a la síndrome de fatiga crònica.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa.)

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 131 vots a favor.

(Aplaudiments perllongats.)

Proposició de llei

de mesures de foment agroambientals en el conreu de l'avellaner (debat de totalitat) (tram. 202-00029/08) (retirada)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de foment de mesures ambientals en el conreu de l'avellaner.

Atès que el tercer i el quart punts són iguals, podem fer el debat en paral·lel? (Pausa.) Per tant, intervindria primer el representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, després el representant del Partit Popular de Catalunya i després la resta de grups parlamentaris.

Senyor Pellarès, d'acord amb l'article 105.2, pot presentar la iniciativa en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pellarès i Povill

Sí; gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, anem a debatre avui aquí una llei, una proposta de llei, per tal de donar solució a una crisi de l'avellana que fa molts i molts anys que es va arrossegant.

Primer, fer un poquet de història. L'explotació de l'avellana a casa nostra té una tradició de més de sis-cents

anys. L'any 1271 ja la llotja de Barcelona va crear una comissió per al comerç de les avellanes. Per tant, estem parlant d'un producte de llarg recorregut i tradició a casa nostra. A finals del segle XIII, ja es comencen a conrear en les zones de l'Alforja; el 1287, la Selva del Camp; el 1296, Vilanova d'Escornalbou i Duesaigües. Per tant, estem posant uns exemples d'un producte de llarg recorregut aquí, al nostre país.

En un primer moment, l'avellaner es va conrear en zones d'interior del camp i es va anar estenent de manera progressiva durant la segona meitat del segle XIX. El 1862, en una assemblea de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre feta a Reus es recomana que es canviï la vinya per l'avellaner; amb l'arribada de la plaga de la fil·loxera, en l'últim decenni del segle XIX es va acabar imposant per força este canvi.

Reus ha estat el principal centre comercialitzador pel que fa al voltant del 95 per cent de la producció de l'avellana. A principis del segle XXI, el conflicte permanent en mans del pagès es veu agreujat a partir de la normativa de la Unió Europea de què avui farem esment; intenta rebaixar i inclús anul·lar els ajuts a la producció.

La caiguda de preus a causa de la pressió de l'avellana turca és també, des de sempre, una de les causes de crisis del sector. Per tant, estem parlant d'un sector amenaçat.

Els de la Comissió Europea diuen comprendre bé els problemes que té Espanya, diuen comprendre bé els problemes que té sobretot Catalunya pel que fa a la fruita seca, i es comprometen a buscar solucions en esta problemàtica. Però el fet és que estem igual que sempre. Hem d'obligar el Govern de l'Estat espanyol i el mateix Govern de la Generalitat a tindre veu pròpia a Brusselles. És una de les demandes que des del Grup de Convergència i Unió sempre hem fet. I, si no, com és el cas, insistir davant del Govern espanyol, que és l'obligació que té el Govern de la Generalitat, de defensar els interessos dels pagesos i les pageses del nostre país, cosa que en el sector de la fruita seca no s'ha fet de manera tradicional.

La qüestió és que l'impacte dels ajuts no ha estat gaire positiu. El pagès segueix cultivant la fruita seca, però en compensació al seu paper social, la conservació del medi i sobretot del medi rural. Per tant, estem parlant d'uns ajuts socials, de conservació del medi ambient i del medi rural.

Si fem un repàs històric, podem veure fàcilment com hi han hagut èpoques de tota mena. En la crisi de preus hem tingut èpoques bones i èpoques no tan bones; normalment sempre marcat per les males collites de Turquia o les bones collites dels països asiàtics. Per tant, això és un punt d'inflexió que ens marca molt clarament la crisi que té el sector de la fruita sobretot amb relació al tema de preus.

A Catalunya, la creació de la denominació d'origen ha esdevingut una eina diferenciadora. La denominació d'origen dintre d'un context global i d'una globalització ha estat una bona eina. La denominació d'origen, reconeguda i aprovada l'any 95 pel Govern de Convergència i Unió, ha fet un abans i un després; reconeguda aquesta denominació d'origen per les mateixes autoritats comunitàries l'any 99.

Les comarques del Baix Camp, el Tarragonès, la Conca de Barberà, el Priorat i la Terra Alta conreen al voltant del 95 per cent de la producció del nostre Estat. A la resta de comarques, comarques gironines, se fan produccions de molta qualitat, i de noves plantacions; premis d'innovació que els ha donat el mateix Govern de la Generalitat a empreses de Girona. Per tant, vol dir que estem parlant d'un conreu important aquí, a casa nostra.

Entrant en la part més preocupant de la qüestió i afrontant la situació, els números parlen per si sols. Estem parlant que al voltant de l'any 90 teníem al voltant de 35.000 hectàrees conreades. En l'actualitat, han baixat a més de la meitat. Per tant, vol dir que estem parlant d'un sector que ha fet l'abandó definitiu. El manteniment de les explotacions de l'avellaner permet que els municipis en els quals viuen no es despoblin; al mateix temps, permet també que les terres defugen el perill de la desertització. Aquestes subvencions que rep el pagès..., i són les mesures agroambientals, les que avui estem discutint, finançades a mitges entre l'Estat i la Unió Europea. Per tant, estem parlant d'unes mesures que ajuden, i molt, el pagès.

Des del Grup de Convergència i Unió ja hem impulsat diverses iniciatives per tal de pal·liar aquesta greu crisi. Mocions aprovades a diferents ajuntaments de Convergència i Unió ne són exemples; mocions aprovades en diferents consells comarcals governats per Convergència i Unió ne són exemples, i mocions aprovades per diputacions governades per Convergència i Unió ne són exemples. Demostren l'interès que té la nostra formació política a arreglar esta situació que dura massa. Des del Grup de Convergència i Unió, i principalment mitjançant el nostre diputat Carles Pellicer, participem de manera intensa i activa en les diferents assemblees que es fan al camp sobre el tema de l'avellana, sobre el tema del seu futur. En èpoques de Convergència i Unió, quan governava Convergència i Unió, i quan governa el tripartit. Nosaltres, senyores i senyors, senyor Fortuny, senyor Gené, nosaltres sempre hem donat la cara. Nosaltres podem mirar tothom a la cara i dir-los: «Nosaltres no els hem enganyat.» Nosaltres, en governs de Convergència i Unió, vam afrontar la situació de la crisi de l'avellana, que la vam patir seriosament, i en èpoques del Govern tripartit nosaltres sempre hem estat al costat del pagès. Per tant..., i hem assistit a assemblees en èpoques delicades i en èpoques no tan delicades, quan lo preu de l'avellana turca era car i quan lo preu de l'avellana turca era barat.

Ja l'any 2003 es va aprovar una proposta per tots els grups representats en aquesta cambra, el novembre del 2003. Se van prendre una sèrie de mesures, una sèrie de mesures que el tripartit 1 ne va fer cas omís. Ara, des de Convergència i Unió tenim previst en este Ple presentar i defensar aquesta llei, per tal que aquestes mesures agroambientals siguin d'obligat compliment per part del Govern, i complir allò que la proposta de resolució de l'any 2003, del novembre del 2003..., malauradament, no va tindre el ressò que havia d'haver tingut.

Esta llei, a trets generals, parla dels ajuts agroambientals, parla de la lluita contra l'erosió i el manteniment del paisatge. Esta llei parla, dintre de l'erosió i el man-

teniment del paisatge, d'una sèrie de submesures. Parla de l'agricultura racional i de la conservació i dels compromisos que d'ella se deriven. Parla del foment de l'agricultura ecològica. Per tant, parla de tot allò que al sector, i concretament al pagès, li preocupa.

Jo este estiu vaig assistir en primera persona a les «renúncies» –entre cometes– «voluntàries» que van fer pageses i pagesos d'una població en concret. Comença la reunió amb una assistència del voltant de cinquanta productors d'avellana, que estaven integrats i que, per tant, vol dir que rebien una compensació per la feina que estes pageses i estos pagesos feien. La primera renúncia era per a aquells pagesos o pageses que estaven prejubilats i, per tant, no podien accedir a aquestos ajuts agroambientals –insistim que és una feina que es cobra per una feina que tu desenvolupes, no és una subvenció–; la meitat de la sala va aixecar-se i ne vam quedar al voltant de vint-i-cinc. La segona «renúncia» –entre cometes– era per a aquells propietaris que no eren pagesos a títol principal –estem parlant del pagès professional no a títol principal–; van aixecar-se al voltant de vint persones i, per tant, a la sala hi van quedar al voltant de cinc pagesos que sí que complien lo requisit i eren pagesos a títol principal. Però, compte!, la tercera renúncia era que la finca havia de tindre una unitat mínima d'actuació de dos hectàrees; va quedar un pagès.

I això és real, això no és ciència ficció, això no és voler sortir aquí a explicar no sé quina història. Això és la realitat, i a més és una realitat que vostès la poden constatar, perquè és la realitat que avui tenim al nostre país. Amb els governs de Convergència i Unió estos pagesos, estos cinquanta pagesos sí que cobraven, i és el que també pretén i vol impulsar aquesta nova llei: intentar que la gent que viu i treballa al camp pugui beneficiar-se d'estos ajuts agroambientals.

Insistisc, això no és ficció: de cinquanta, ne queda un. Això no és demagògia, això és la realitat, la realitat del nostre país, que es diu Catalunya. I estes dades, com he dit abans, vostès poden constatar si són o no són certes. No les diu un diputat; és la realitat que està passant a comarques com les nostres.

Bé, què ha passat esta última temporada? Que vostès, senyores i senyors diputats..., jo suposo que a part de tot, a part de ser diputats, n'hi ha molts que som alcaldes i que som regidors dels nostres municipis. I la principal vocació que ens mou és precisament el servei a la nostra gent i el servei als nostres conciutadans. I quan t'asseus a una taula de cinquanta veïns a intentar buscar una solució per trobar unes subvencions que al cap i a la fi són diners que entren al teu municipi, i veus que de cinquanta te'n queda un, jo em penso que l'obligació com a alcalde i com a polític és precisament trobar-hi una solució.

I aquí és on entrem la gent de Convergència i Unió. Hem d'intentar trobar una solució el més consensuada possible per a intentar trobar la solució definitiva. Los que estem a l'oposició tenim l'obligació d'«apretar» el Govern, precisament, per la feina que no es fa, i el Departament d'Agricultura, precisament, per ser la veu dels pagesos davant del Govern central, hi insistisc, i davant de Brusselles.

Tal com he dit al començament d'aquesta exposició, el conreu de l'avellaner a Catalunya juga un rol fonamental; un rol fonamental en la protecció i el manteniment i l'equilibri del medi ambient, del medi social i del medi rural. Per tant, esta és una de les mesures que contempla el Pla de desenvolupament rural, PDR 2007-2013, que algú sembla que no el vol entendre. Millorar i equilibrar el medi ambient, millorar i equilibrar socialment, millorar i equilibrar el nostre medi rural. I això és lo que posa el PDR, Pla de desenvolupament rural 2007-2013.

En esta llei es vol regular un fet que des del nostre punt de vista dura massa. Ja fa més de cinc anys –i avui ho recordàvem en una reunió tinguda anteriorment– que el sector reclama que es faci justícia. Fa més de cinc anys que tenim una proposta aprovada per unanimitat i que no se n'ha fet res de res. Tots plegats busquem solucions: Govern, oposició, sindicats, pagesos i la gent que viu i treballa al nostre entorn rural. Afirmar que el sector de l'avellana és el que rep un major suport per part de l'Administració a l'hora de realitzar mesures agroambientals i beneficiar-se dels ajuts directes, això és una frivolitat –això és una frivolitat. Afirmar que el sector de l'avellana és un sector privilegiat, això és, per dir-ho suau, una frivolitat. Que ningú s'empenyi: és una total frivolitat.

El problema és que una afirmació d'esta mena és recollida pels mitjans escrits, i aquí en tenim mostra, del que queda constància als mitjans escrits. És un article. El problema, que este article ve elaborat per un alt càrrec del Departament d'Agricultura. Siguem seriosos, ja que la confusió creada no porta enlloc. Siguem seriosos i siguem respectuosos, ja que afirmar i fer afirmacions que l'avellana ha estat ben tractada, home, me sembla que és una frivolitat total i absoluta.

Des de Convergència i Unió estem al lloc que ens pertoca, estem al lloc d'intentar buscar solucions. Des de Convergència i Unió anunciem avui en esta cambra que, a pesar que pensem que la defensa de la problemàtica..., és millor defensar-la a través d'una llei, pensem que és millor defensar-la a través d'una llei, però atenent les converses, los diàlegs, les gestions que s'estan portant a terme i que finalment esperem i desitgem que arribin a bon port, des de Convergència i Unió anunciem que no sotmetrem a la consideració d'aquesta cambra aquesta llei.

El que sí que anunciem és –i demanem i fem– un vot de confiança, per tal que les converses iniciades amb el departament acabin a bon port. Per part de Convergència i Unió demanem que per al proper Ple del Parlament es pugui discutir aquesta nova proposta de resolució, que en principi serà consensuada per tots els grups polítics; una proposta de resolució que sembla que tindrà el vistiplau del sector, que tindrà el vistiplau de la gent que viu i treballa al món rural, i consensuada i signada per tots els grups polítics.

I en el cas que al proper Ple això no sigui possible, en el cas que al proper Ple, doncs, bé, «passi» –entre cometes– lo mateix que ha passat amb aquest Ple, que no hi hem pogut arribar a temps, des de Convergència i Unió tornarem a presentar, esta vegada sí, aquesta llei, perquè siga sotmesa a la consideració. Si, arribat el cas, vostès no es posen d'acord, no arribem tots plegats a

una proposta de resolució consensuada, Convergència i Unió, hi insistisc, presentarem un altre cop aquesta llei, per tal que siga debatuda.

Tot plegat, avui hem parlat de l'avellana, avui hem parlat dels productors, dels nostres pagesos i pageses, de la gent que viu i treballa al món rural. Demanem al tripartit 2 que posi fi a aquesta novella entregada en diferents fascicles i que no caigui en la temptació de culpar Convergència i Unió de no fer els deures. Des de Convergència i Unió hem demostrat un cop més la coherència, hem demostrat l'operativitat enfront d'altres maneres de treballar. No s'hi val a la dita que es diu als nostres pobles, que qui dia passa, any empeny; una tècnica que des del tripartit ja ens hi tenen prou acostumats.

Per tant, senyores i senyors, des de Convergència i Unió anunciem que retirarem i, per tant, no sotmetrem a la consideració aquesta proposta de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposició de llei

de mesures de foment agroambientals en el conreu de l'avellaner (debat de totalitat) (tram. 202-00031/08) (retirada)

Havent-se retirat aquesta iniciativa, passaríem a debatre el quart punt de l'ordre del dia, consistent en el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de mesures de foment agroambientals en el conreu de l'avellaner, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre diputat senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, representants del sector de l'avellana, bé, aquesta proposta, la proposició de llei que presentem avui ve donada, concretament, per les contínues demandes i reivindicacions que realment lo sector nos està exigint al llarg dels últims anys als parlamentaris. Los compromisos que van assumir entre l'Administració i els productors d'avellana no s'han portat a terme i, per tant, lo nostre Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya hem cregut oportú presentar i portar a terme aquesta proposició de llei, per tal de donar una sortida digna al sector d'una vegada per totes.

La llàstima és que un cop més lo tripartit, amb l'esmena a la totalitat, aplicaran, com és costum, la seua majoria parlamentària i no donaran suport a aquesta proposta. I, en contrapartida, i tal com indica l'ordre del dia del Ple, presentaven una proposta de resolució que no és més que els compromisos assumits en los anys anteriors, i, com s'ha demostrat, no han complit en cap d'ells i han perjudicat d'aquesta manera el sector. I ara, amb aquesta proposta de resolució, el que faran és justificar d'alguna manera la proposta de retirada que nos han fet d'aquesta proposició de llei i no donar-li el recolzament,

una vegada més, a aquest sector que es troba cada vegada més desemparat.

Però, bé, en la seua forma d'actuar, com sempre, moltes promeses electorals però cap compliment d'aquestes promeses. Ho han fet, entre altres, amb la Llei 18/2001, d'orientació agrària; ho han fet amb los compromisos amb les Terres de l'Ebre referents als transvasaments, i per què no ho han de fer amb els productors d'avellana, si aquest per a vostès, que donen recolzament al Govern del tripartit, és un sector, doncs, insignificant i minoritari?

Aquesta proposició de llei no és més que una manera de passar de les promeses a l'obligació de complir-les i que, d'aquesta manera, el Departament d'Agricultura puga donar compliment a les ajudes acordades per a l'avellana, d'unes mesures agroambientals que permetin la sostenibilitat, i no només ambiental. Si aquestes ajudes no arriben a terme, les explotacions d'avellaners poden acabar desapareixent.

Lo conreu de l'avellana té un efecte primordial en la protecció i el manteniment de l'equilibri ambiental, social i rural a diferents llocs de Catalunya, i principalment al Tarragonès. La possible desaparició d'aquest conreu podria comportar greus conseqüències mediambientals, rurals, socials i econòmiques, principalment en les zones desfavorides.

Les actuals propostes que comporta el Programa de desenvolupament rural de Catalunya per al període 2007-2013 no donen les mesures agroambientals necessàries als titulars de les explotacions agràries. Per aquest motiu presentem aquesta proposta legislativa, per a poder fixar i concretar mesures i submesures i determinar l'import de les ajudes, amb la garantia que comporta una disposició normativa amb força de llei.

La proposta que es presenta, diferenciada en tres apartats, fixa els objectius i beneficiaris, regula les mesures agroambientals i, per últim, regula la modificació del Programa de desenvolupament rural de Catalunya per al període 2007-2013 i, al mateix temps, les convocatòries posteriors a la modificació dels nous règims d'ajuts agroambientals.

Lo principal objecte de l'actuació és la protecció del sòl en zones de risc d'erosió, com a conseqüència de la situació geogràfica, orogràfica i règim pluviomètric, així com el manteniment dels paisatges de les zones tradicionals del conreu.

Per tant, si analitzem i profunditzem els objectius d'aquesta proposició de llei, que van més enllà del cultiu de l'avellana, ja que s'hi proposen mesures mediambientals, no té cap sentit l'esmena a la totalitat dels grups que donen recolzament al Govern, com tampoc tenen sentit les propostes del Departament d'Agricultura als ajuts agroambientals, que són, a part de restrictius, excloents. O siga, amb aquestes propostes del Departament d'Agricultura, la majoria dels pagesos de l'avellana, principalment los del Camp de Tarragona, no poden acollir-se als ajuts, ja que les mesures proposades pel departament només hi donen accés als pagesos professionals, o siga, que com a mínim el 50 per cent dels seus ingressos provenen de l'activitat agrària.

Aquesta mesura no té cap sentit, ho repeteixo, si l'objecte és la protecció del sòl en zones de risc d'erosió. Per tant, els beneficiaris d'aquests ajuts han de ser tots els titulars de les explotacions agràries, bé siguin persones físiques o jurídiques que reunisquen els paràmetres fixats en aquesta proposició de llei, o siga, que disposen almenys d'una hectàrea de conreu d'avellaner, tenint en compte l'article 2.2, en què es proposa, si s'escau, l'aplicació de preferència en la concessió d'ajuts als agricultors i agricultores professionals.

Les cinc submesures que comporta aquesta proposició de llei –lluita contra l'erosió i manteniment del paisatge, com són el manteniment de marges de pedra, talussos amb vegetació, camins, i el manteniment i plantació d'arbres aïllats– són submesures que fixen els requisits per a poder optar-hi els beneficiaris; creen les obligacions i seguiment periòdic de les accions desenvolupades, i marquen els paràmetres mínims per a poder acollir-se a aquestes mesures, igual que fixen les compensacions econòmiques a percebre pels titulars de les explotacions i donen, com dèiem al principi, una resposta al sector de l'avellana que fa viable la seua explotació en el futur.

Si continuem les polítiques del Departament d'Agricultura, ens adonem dels resultats negatius que estem recollint, i un exemple evident el tenim el passat exercici 2007, on el nombre de persones que han portat a terme mesures contra l'erosió i de conservació del paisatge ha disminuït un 93,43 per cent respecte a l'any 2006. I, d'aquells que han produït seguint les millors tècniques disponibles per al medi ambient, ha disminuït un 80,70 per cent, quan les previsions del DAR..., preveia un 50 per cent més d'acceptació.

Si aquesta comparativa la traslladem als pressupostos destinats, ens trobem que si l'any 2003 s'hi van destinar 2 milions d'euros, lo passat 2007 s'hi van destinar menys de 700.000 euros. O siga que els recursos destinats a fomentar mesures adreçades a la producció sostenible de l'avellana han disminuït un 65 per cent.

Aquestes dades justifiquen la política equivocada que està portant a terme el Govern del tripartit en el sector de l'avellana i és el que justifica la present proposta de proposició de llei.

Per tant, tot i l'aprovació per part de la Unió Europa l'any 2004 d'un ajut directe al sector de l'avellana per la importància que aquest té mediambientalment i socioeconòmicament, i malgrat l'esforç permanent de les explotacions per a modernitzar-se, reduir costos i produir qualitat, continuen prevalent preus poc remuneradors, i, com a conseqüència, no s'ha aturat l'abandonament dels conreus de l'avellana a Catalunya.

A finals de l'any 2003, ho deia el senyor Pallarès, tots els grups parlamentaris ens vam comprometre a aprovar o recolzar el desenvolupament i aplicació de les mesures proposades pels pagesos de Catalunya.

Durant los últims anys, lo Departament d'Agricultura no ha aprovat ni aplicat les mesures agroambientals per a l'avellaner que tots vam recolzar. I l'any 2007 ha aprovat unes noves mesures agroambientals que no tenen res a veure amb les acordades inicialment amb el sector i

que no respecten la realitat ni la necessitat del creu de l'avellaner a Catalunya.

Per la nostra part, sent conscients i havent participat en les gestions portades a terme entre els grups parlamentaris i el sector, estarem disposats també, com deia el senyor Pallarès, a retirar aquesta proposició de llei, sempre que també els grups que recolzen el tripartit agafen lo compromís de consensuar aquesta proposta de resolució per al pròxim Ple, d'aquí a quinze dies, i que, d'alguna forma, reculla, aquesta proposta de resolució, totes les propostes que comporta aquesta llei que nosaltres presentem.

Per tant, vostès són conscients que –i ara n'estava parlant amb l'exconseller de Convergència i Unió, que en aquell moment nosaltres donàvem recolzament al Govern i el Partit Popular estava governant a Madrid, i aquí hi ha constància, que en podrien donar fe representants del sector de l'avellana– les últimes mesures positives que s'han fet en el sector de l'avellana van ser amb un govern del Partit Popular a Madrid i amb un govern presidit, en aquell moment, com a conseller, pel senyor Grau, aquí present. Des de llavors cap aquí, al sector de l'avellana no se li han donat només que promeses, compromisos, paraules, però de fets no n'han arribat.

Per tant, ho repeteixo, nosaltres retirem en aquest moment aquesta proposició de llei. Confiam que per la seva part presentaran aquesta proposta consensuada amb tots els grups i amb el sector, esta proposició, per al pròxim Ple, i queda a les seues mans lo futur del sector avellaner de Catalunya; en cas contrari, com deia el senyor Pallarès, nosaltres també tornarem a presentar aquesta proposició de llei.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposta de resolució

sobre el foment de les mesures agroambientals en el creu de l'avellaner (tram. 250-00899/08) (retirada)

Doncs, passàriem a debatre el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat... Ha estat retirada aquesta iniciativa legislativa, eh?, i ara passàriem a debatre..., hi ha una iniciativa, que és la que constitueix el cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre el foment de les mesures agroambientals en el creu de l'avellaner. (*Adreçant-se al Sr. Paladella i Curto.*) Vostè deu voler defensar aquesta iniciativa, oi que sí? (*Veus de fons.*) Doncs, podríem..., tal com havia arribat a aquesta presidència, el torn el podria utilitzar, per tots aquests avatars...

El Sr. Paladella Curto

D'acord. Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, jo em penso que el que estem fent avui aquí és únicament i exclusivament un simple espectacle. I abans ho comentàvem amb un di-

putat, concretament, també de Convergència i Unió, i ho deia. Senzillament perquè nos hauríem pogut establir este debat si lo diputat de referència que teníem per parlar, el senyor Pallarès, m'hagués fet cas quan en lo Ple passat li vaig demanar que no en parléssem, que s'ajornés este debat d'este Ple d'avui i que es passés a debatre al pròxim Ple, perquè hauríem guanyat quinze dies i segurament a aquell Ple hauríem pogut arribar a temps amb una proposta de tots consensuada –i quan dic «de tots» és sobretot del Departament d'Agricultura, del sector i també dels grups que donem suport al Govern– i oberta a la possibilitat que també la signessin tots los altres grups, de l'oposició.

Dic que arribàriem a temps perquè l'acord polític ja fa dies que l'hem fet. Tenim un acord polític entre los grups que donem suport al Govern, lo sector –que avui hem de donar la benvinguda aquí al senyor Fortuny i també al senyor Gil, de la Federació de Cooperatives, de la Unió de Pagesos–, tenim l'acord fet amb lo Departament d'Agricultura. Solament cal escriure-ho i escriure-ho bé, perquè lo que aprovéssem aquí, textualment, és lo que en acabant s'acabarà fent a la proposta de PDR, perquè, com diem, les dos propostes que tenim avui aquí, damunt la taula, de llei lo que venien a dir-nos, en definitiva, és que havíem de modificar lo PDR, i, en definitiva, lo que hem de fer és arribar a un acord conjuntament, tots, textualment amb lo sector, i aquest portar-lo a Brusselles perquè, en definitiva, lo gran problema que hi ha i lo que es diu des dels tècnics del departament és que a Brusselles, doncs, tenen les seues reticències i, per tant, no s'ha pogut aprovar fins ara.

No és un assumpte, i ho recalco, de voluntat política, sinó que és un assumpte de voluntat tècnica. Així s'ha constatat en les reunions que s'han fet des de los grups que donen suport al Govern i així també ho han pogut constatar los mateixos membres del sector.

Per tant, nosaltres, senyor Pallarès, senyor Bertomeu, no enganyem a ningú. La voluntat dels grups que donem suport al Govern és d'arribar a una solució, no de fer tacticisme ni de fer demagògia ni de fer espectacle, que és lo que penso que únicament estem fent avui.

I, per tant, nosaltres, en la nostra obligació, en donarem una i portarem una solució. Com deia el diputat Carmel un moment, nosaltres presentarem en este Parlament una solució consensuada i vostès s'hi afegiran o no s'hi afegiran, però la solució l'hauem aconseguit, l'hauem obtingut, nosaltres, no sota cap amenaça de presentar, de tornar-hi, una proposta de llei, o no, perquè en definitiva nosaltres la faena la fem i la farem exactament igual.

Dit això, deixeu-me també constatar que és bastant espectacle també, com hem dit abans, que hi hagi dos propostes de llei similars, iguals. O és que vostès se copien o és que potser estan copiant a algú altre. Lo que està molt clar és que la iniciativa tots sabem que no ha sortit de vostès.

Lo que sí que deixa en evidència també és que, igual com vostè sempre parla del tripartit, com vostè parla del tripartit, nosaltres també podem parlar de l'altre tripartit, lo que durant este tripartit no va fer els deures, i

per això el 2003 van haver de fer l'acord perquè senzillament, si no recordo malament, los anys anteriors no s'havia cobrat lo que, en definitiva, ara es podria haver cobrat. Si no, no caldria arreglar res, si hagués estat arreglat. Com que no estava arreglat, nos hi hem de ficar per intentar arreglar-ho.

Vull recordar també que ara l'objectiu que es porta, eh?, com si diguéssim, és que se cobrarà un màxim de 839 euros, si acabem buscant una solució, 839 euros per hectàrea, cosa que abans, quan vostè diu que estaven tant al costat del sector, solament se'n pagaven 285, amb 36. O siga que l'acord definitiu, que arribarà –i li ho asseguro, que arribarà–, garantirà a tots los pagesos que conreen l'avellaner que arribarà una subvenció en este sentit, garantint, com he dit abans, un cobrament que més o menys és digne.

Hem de tindre, en aquest sentit, també molt clar que la proposta, com he dit abans, és de modificació del PDR, però voldria fer, en este nivell, un seguit de reflexions, perquè això ho hem de tindre molt clar. Lo que més s'intenta modificar en la seva proposta de llei és l'article segon, que és los beneficiaris, en definitiva; los beneficiaris, perquè vostès diuen que han de ser totes les persones físiques i jurídiques.

Tenim en compte, en este sentit, una reflexió, perquè jo he dit que estem a expenses de la negociació definitiva i el que hem d'acabar arreglant, però hi ha unes coses que les hem de tindre tots clares.

Lo PDR és un pressupost tancat. Si ara augmentem i donem a totes les persones físiques i jurídiques i a tots, lo que està molt clar és que lo que cobrarà un no ho cobrarà l'altre.

En acabant, no se val aquí, a la Comissió d'Agricultura passada, demanar ajuts per als jubilats de l'arròs; avui demanar per als de l'avellana i la setmana que ve serà, potser, per als del préssec, per als del raïm o per a uns altres. Senzillament perquè, quan n'estem donant-los a uns, i estem dins d'un sac tancat, no n'estem donant als altres. I això sempre ho hem de tindre en compte, perquè no es tracta d'afavorir un pagès, se tracta d'afavorir tots los pagesos, en definitiva.

S'ha de tindre molt clar, i vostè ho ha explicat en certa manera, però quan parla d'ajuts i ajuts al sector i tal, estem parlant d'un ajut a la renda. Estem parlant... Quan vostè se refereix que és que hem d'ajudar perquè, si no, plegaran i tal, és perquè ajuntem lo que és l'ajut a plegar els pagesos; si no els donem l'ajut, plegarem. O sigui que lo que vostè està demanant és un ajut a la renda, i no estem parlant aquí d'uns ajuts a les rendes, estem parlant d'uns ajuts a unes feines a fer. Com a màxim, se'ls pot pagar lo cost de l'ajut o lo cost de la despesa addicional o lo cost de l'ingrés que no es cobrarà.

En acabant, lògicament, hem de filar prim, i per això hem de fer bé la proposta definitiva per tal que això puga passar lo sedàs, puga arribar a Brussel·les i que això no nos ho tombin, perquè, com he dit abans, s'ha d'acabar aprovant per la Comissió Europea.

En definitiva, senyor Pallarès, senyor Bertomeu, com els dic, nosaltres avui retirarem la proposta de resolució

també, no la passarem a votació, almenys des d'aquí, lo grup nostre, i tal com han quedat los grups que donem suport al Govern, perquè, en definitiva, nosaltres no volem fer teatre, no volem aprovar avui una cosa i la setmana que ve proposar-ne una altra. Esta sí que volem ser coherents –esta sí que volem ser coherents.

(*Veus de fons.*) Sí, el senyor Oriol diu: «Cinc anys.» Però és que vostès ne van tindre vint-i-tres; vam arribar al 2003, que vostès van perdre el Govern, vam haver de fer un acord, i abans vostès no ho havien arreglat, perquè, en definitiva, no hi haguessin estat... (*Remor de veus.*)

Senyor president, això pareix un partit de futbol. No sé si potser podria acabar, en definitiva...

El president

Senyors diputats! (*Pausa.*) Acabi, acabi.

El Sr. Paladella Curto

Lo dicho, eh?, lo dicho. Com he dit abans, la solució, la portarem, la portarem aquí damunt la taula, vostès la podran votar o no la podran votar, però en definitiva l'objecte d'este grup parlamentari que jo represento és buscar solucions, donar solucions, estar al costat dels pagesos. I això, senyor Pallarès, sap perfectament que jo sempre ho he garantit.

Per tant, retirem, com he dit, la proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Carmel Mòdol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Fortuny, senyor Gil –benvinguts a aquesta cambra–, jo començaré, com és lògic, tot i que la finalitat és parlar de la proposta de resolució i dels acords, començaré per la defensa de les proposicions de llei que han fet els digníssims representants dels grups de l'oposició, tant el senyor Pallarès, com el senyor Bertomeu.

I, concretament, amb el senyor Pallarès, diria, segur, jo coincidixo en alguna de les coses que ell ha dit; coincidixo que a Catalunya li fa falta, al sector agrari d'una forma molt directa, veu pròpia a Brussel·les. Ell no ho ha dit, però ho dic jo: a la Generalitat de Catalunya li fa falta una dotació pressupostària més elevada per a moltes qüestions, no?, per a la sanitat, per a l'ensenyament..., però també per a l'agricultura.

És a dir, Catalunya té limitacions pressupostàries evidents quan no les hauria de tenir perquè genera recursos pressupostaris suficients. I des d'aquest punt de vista, des d'aquesta coincidència de la veu pròpia a Europa i estic segur que també des del punt de vista que creiem que el sector primari –l'agricultura, la ramaderia, la pesca del nostre país, l'agroalimentació, en definitiva– ha de disposar de més recursos públics, li diria:

«Benvingut a la casa comuna per a la independència, eh?», perquè, de fet, estem parlant d'això. Finalment, aquestes qüestions només es resoldran d'una forma directa, d'una forma contundent, quan tinguem veu pròpia i quan tinguem prou pressupost. I d'això, agradarà més o menys l'expressió, però se'n diu «independència», eh? Aquest país algun dia ho serà i aconseguirà que les coses vagin d'una altra manera.

Mentrestant, hem de treballar amb l'escenari que tenim. I l'escenari que tenim és un escenari de restriccions pressupostàries evidents. Jo estic convençut que la conselleria d'Agricultura i el Govern de la Generalitat haurien volgut fer un PDR 2007-2013 molt més potent econòmicament que el que, malauradament, han hagut de fer, perquè s'han d'atendre des del Govern també altres necessitats. Estic convençut d'això, deia, i estic convençut que, si no fos pel pressupost, alguns retards inexcusables no s'haurien produït.

Perquè anem a l'origen de la situació que avui ens permet el debat en aquesta cambra. L'origen és un compromís polític abans de les eleccions de l'any 2003, de la tardor del 2003, un compromís polític que agafen d'una forma molt directa personalitats molt significades de lo que més endavant serà el Govern o la majoria de govern de la Generalitat de Catalunya. El posicionament del Parlament de Catalunya de finals del 2003 és precisament fruit d'aquest compromís polític amb els grups que en aquell moment són majoritaris.

Vostès..., jo reconec que a la conselleria d'Agricultura en l'etapa anterior hi havia hagut encerts, però la veritat és que vostès també havien, com a Convergència i Unió, sofert d'una forma directa la legítima pressió del sector, perquè consideraven que les coses no s'estaven fent bé.

A partir de finals del 2003... I al final tots acabaríem arribant a una mateixa conclusió: és una qüestió de recursos, eh? Si hi hagués recursos disponibles, si aquest país tingués allò que es mereix, segurament moltes de les problemàtiques que ens veiem obligats a tocar aquí no les podríem tocar, no ens caldria tocar-les, perquè estarien arreglades, no?

Però, fent una mica el relat històric en la mateixa..., i mantenint l'acord amb vostès sobre tota la descripció que he fet de la introducció del conreu de l'avellaner a les comarques catalanes, i molt directament a les tarraconines, i anant-nos ja als inicis del segle XXI, el 2003 fem aquella proposta de resolució i hi ha un acord amb el sector, hi ha un acord polític del departament amb el sector, que després no es tradueix en mesures efectives.

I és des d'aquest punt de vista que tots, uns i altres, treballam, d'acord amb el sector una altra vegada, perquè això –i vostès, que han tingut experiència de govern, saben que a vegades aquests retards es produeixen– no agrada, jo crec, a ningú.

Finalment, la diferència entre el Govern i l'oposició, entre els grups que donem suport al Govern i els grups que el donem a l'oposició, és aquella diferència legítima que hi ha: uns intentem fer la feina d'una manera, i vostès la fan, des dels respectius escons, posant en evidència determinades qüestions. Jo, des d'aquest punt de

vista, no els criticaré pas; és la seua feina. El que passa és que sí que estic obligat a posar també llum sobre la coherència de les mesures practicades, no?

Perquè –ho deia abans del senyor Paladella; ho dirà, suposo, després el senyor Pané– els grups que donem suport al Govern, a part de la declaració política, el que hem intentar és posar-hi moltes hores, moltes hores de negociació amb la mateixa conselleria –lògicament, estem en més bones condicions nosaltres que vostès–, perquè la conselleria finalment entengues que aquí s'han d'aplicar mesures excepcionals.

Jo crec que ho tenien clar; el que no hi ha és pressupostos, com deia. Però, al final, amb el sector de l'avellaner –el sector de la fruita seca, més concretament– es farà allò que el sector reclamava, en què, a més a més, ja havien obtingut un primer compromís; per tant, el que estem fent és revalidar aquest compromís, i es mantindran unes situacions que, respecte a altres sectors productors del sector primari del nostre país, seran unes condicions excepcionals. Però no ho són només per la condició d'excepcionalitat de la situació del sector; ho són també perquè aquest acord ells ja el tenien el 2006 i, de cara al PDR 2007-2013, es canviïn algunes de les normes que afecten a tots els sectors, com per exemple el tema de beneficiaris.

Home, la conselleria ha admès que si hi havia un acord previ on els beneficiaris eren un paquet molt ampli de la població que té part de la seva activitat productiva i econòmica sustentada sobre el sector primari, en aquest cas el sector de la fruita seca, si havíem arribat a un acord llavors, aquest acord es trasllada ara i aquest acord és plenament vigent.

Per tant, s'atendran... –i aquesta és la bona notícia–, hi ha un principi d'acord amb el sector, que veurà en aquesta cambra la seua expressió, diguéssim, institucional, que continuarà després amb les mesures que s'hauran de presentar i, per tant, la modificació del PDR, presentació a Brussel·les i donar ja definitiva resposta i compliment de les obligacions que tots hem contret amb els digníssims representants del sector de la fruita seca del Camp de Tarragona i de Catalunya en general. Aquesta és la qüestió.

I això ho materialitzarem en una proposta de resolució conjunta, però que té la paternitat dels grups que donem suport al Govern. Quan el senyor Paladella deia el que deia, ho deia amb bon sentit; és a dir, són els grups que donen suport al Govern que hem dedicat hores a buscar una solució pràctica.

Per tant, no els ha d'estranyar el posicionament que he tingut, perquè és veritat que haguéssim pogut fer tots plegats el debat més entenible, més senzill, més entenible per a la gent que ens pugui estar mirant en aquests moments des de casa o els il·lustres col·legues que ens poden estar mirant des dels seus despatxos en aquest moment, i haguéssim pogut entendre quina era la situació real del sector de la fruita seca.

S'ha buscat una solució. Aquesta solució tindrà expressió parlamentària en una proposta de resolució que votarem tots –perquè així ha de ser– al pròxim Ple i que donarà resposta a les legítimes peticions del sector de la

fruita seca, reconeixent-los allò que els acords fins ara no executats els reconeixien; per tant, la participació àmplia de tots els pagesos que participen de l'explotació d'aquest cultiu i la proposta a Europa de la modificació de les normes que poden fer augmentar el nivell de les compensacions per les mesures agroambientals als nivells que ja inicialment, l'any 2006, s'havien pactat amb la conselleria d'Agricultura. Han fet això: posar ordre i posar-lo d'acord amb el sector.

Per tant, a partir d'ara no hi haurien d'haver més dilacions que aquelles que les mateixes lleis fixin; no hi ha d'haver dilacions des del punt de vista de l'execució tant de la proposta a Europa com de la seva aplicació immediata, un cop Europa s'hagi pronunciat.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats, senyor president... Retirarem, per tant –estem d'acord amb el senyor Paladella–, la proposta de resolució, en benefici de la que presentarem al pròxim Ple.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

...que, senyor president, li vol donar les gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyors Fortuny i Gil, aquesta és la meua primera legislatura, poc vaig poder fer en la legislatura passada per la fruita seca, i específicament per l'avellana, atès que no era parlamentari, però els puc assegurar que en diverses situacions controvertides de l'agricultura, de seguida que s'han posat els llums d'alerta o les veus d'alerta en el nostre grup, majorment en els grups que donem suport al Govern, ens hem posat a treballar immediatament prop del departament per mirar de resoldre allò que era un problema d'acord amb el so d'alerta.

Ha succeït així també amb el sector de l'avellana. Fa mesos –i ho saben els diputats de Convergència i Unió i del Partit Popular–, fa mesos que hi estem treballant entre els parlamentaris dels grups de l'Entesa, per tal de donar resposta a un anquilosament de la resposta necessària al sector de l'avellana. No fa potser tants mesos, però fa temps, setmanes segur, que en Carmel Mòdol i jo mateix, i també en Paladella, no parem de gastar o bé rodes de tren i rails corresponents, o rodes de cotxe, venint a Barcelona a parlar –llavors sí– amb el Departament d'Agricultura, a fi i efecte que allò que havíem parlat amb els grups poguéssim acabar traduint-ho en un acord amb el Departament d'Agricultura. Potser fa menys encara, però efectivament fa dies, que treballem amb el mateix sector, amb els representants del sector; amb les organitzacions sindicals, la que és més important en aquest sector; amb la veu de les cooperatives, i amb els mateixos pagesos que treballen els camps de l'avellana. Vostès ho saben.

Per tant, no tenia diguem-ne que massa sentit que avui haguéssim de debatre sobre dues proposicions de llei que van ser bones, en la mesura que ens permeten de reflexionar a tots, i de reaccionar també, si és el cas, però no

tenia massa sentit que anéssim a fer una exposició llarga sobre dues proposicions de llei, quan en realitat totes aquestes reunions amb el sector i amb el DAR, doncs, han donat el fruit que vostès coneixen, que és un acord al qual jo crec, estic convençut i, a més a més, expresso el meu desig que tant Convergència i Unió com el Partit Popular, com espero que el Grup Mixt també, doncs, acabin sumant-s'hi.

És, en efecte, un bon acord; ho és en el marge del que és possible. Perquè, en efecte, els ajuts al sector de la fruita seca, com en altres de l'agricultura i de la ramaderia, no poden ser ajuts europeus directes a la renda, sinó que han de ser suport a treballs de preservació del territori, de preservació de les mateixes finques, de la mateixa fruita, però, en definitiva, treballs de preservació que no seran cobrats, perquè els preus no ho donen.

Essent així, és veritat que, en el marge del que és possible, hem treballat amb els homes i les dones del sector de l'avellana perquè, modificant el PDR en allò que entenem que és modificable, agafats de la seva mà, d'acord amb els seus criteris i aprofitant també la seva força, el departament i el sector vagin a Brussel·les a fer possible allò que ha de ser possible perquè ho necessita el país i ho necessiten, especialment, aquelles terres que produeixen la fruita seca, i concretament l'avellana.

És un acord, hi insisteixo, amb el sector –vostès ho saben– que jo desitjo i crec que podrem accomplir; hi ha temps més que de sobres per poder-ho fer, que vingui en el pròxim Ple. I que sigui unànime aquest acord, també ho desitjo, en el pròxim Ple. Crec que ho desitjo, doncs, interpretant el que tots els grups volen i, òbviament, aquelles persones interessades del sector de l'avellana.

No em queda res més a dir. Òbviament, declinem de fer ni el debat ni la votació pel que feia a la primera proposta de resolució, atès que podem concretar-la més i que podem ajuntar-la més al criteri dels mateixos pagesos del mateix sector de l'avellana. Només, senyor Mòdol: independència, sí, però també una economia d'equitat, que no és altra que l'economia socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt...

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, la propuesta de resolución conjunta a la que se me hizo mención para sumar-nos a ella, de todos los grupos parlamentarios, parecía una buena solución. Al final se ha frustrado; bien, bien, no entiendo por qué, pero intentaba solucionar un problema crónico en el sector avellanero. Hubiera sido el resultado de aplicar el sentido común a la política.

Dos propuestas de ley por parte de CiU i Convergència... –perdón–, CiU i PP han sido expuestas hoy aquí, yo, bien, bien, no sé por qué, señor Pané..., señor Paladella... –perdón–, señor Pallarès, no sé bien por qué: si para escenificar que Convergència i Unió está más

cerca de los payeses o para qué, porque en realidad estamos perdiendo el tiempo ahora mismo aquí. Podríamos hacerlo o bien todo hoy, o bien todo dentro de quince días, pero, desde luego, estamos perdiendo el tiempo, estamos escenificando teatralmente una cuestión.

Le diría al señor Paladella, de todas maneras, que no es una manera tampoco de entrar, porque si nos tenemos que poner de acuerdo dentro de estos próximos días en la propuesta de resolución conjunta, donde incluso el sindicato Unió de Pagesos podría estar de acuerdo, no es una manera buena de entrar, intentando decir que se va a aprobar en cualquier caso.

Nosotros vamos a escuchar a las partes y, desde luego, vamos a colaborar para que esto se lleve a cabo y se lleve a buen término.

En el colmo de la ficción, el señor Mòdol nos ha dicho que, con la independencia, solucionado el problema. Esto de la independencia un día de estos voy a confundirlo con el agua bendita, señor Mòdol.

Déjenme, de todas maneras, que haga algunas consideraciones, ya que estamos aquí, sobre un problema que creo que debe ser solucionado, o al menos paliado; solucionado creo que es casi imposible, porque es un problema grave, pero paliado.

Es curioso; demasiadas veces la presencia de aquello sin lo cual toda nuestra vida dejaría de ser lo que es a menudo pasa desapercibida para nosotros. O, por decirlo de una vez, hay presencias invisibles en nuestras vidas que tradicionalmente no nos han exigido inversiones porque forman parte natural del ciclo de la existencia, como el fluir de los arroyos, los zarzales de moras negras, las amapolas o el viento. Y, sin embargo, sin ellas, la percepción que tenemos del mundo se tornaría pesadilla empedrada de autopistas, cables eléctricos, edificios de hormigón o aristas de amianto. Los bancales de avellanos, en tierras muchas veces áridas, donde es difícil la vegetación, son parte de esas existencias transparentes que conforman un paisaje del que no podemos prescindir.

Sé que nada de esto da de comer. Y la propuesta de resolución de la labranza del avellano ha de resolver antes que nada la pervivencia económica de buena parte de los intereses económicos de una zona agrícola desfavorecida, lo sé. Pero quiero remarcar que la propuesta de resolución ayudará a ese bien inmediato y concreto, pero también a preservar un paisaje, una foto sepia que nos conecte con generaciones pasadas y nos ayude a construir los puentes ecológicos con nuestros hijos. Me refiero al concepto de multifuncionalidad.

El éxito del concepto de multifuncionalidad de los cultivos entre las autoridades comunitarias, un concepto que valora los cultivos más allá de la rentabilidad económica y reconoce también su labor social, la ambiental o la producción de calidad, ha hecho que se puedan seguir manteniendo ayudas durante muchos años. Y estas han estado destinadas al mantenimiento del territorio, ya que se ha evitado la desertización y la despoblación, generando una actividad económica que conlleva ocupación activa.

En este sentido, las dos propuestas de ley se hacen eco, a través de varios apartados, incluyendo no solamente avellanos sino también árboles aislados de finalidad no comercial. Habrá que ver cómo se gestionan. Por experiencia, la gestión de los parques naturales..., a menudo los coordinadores técnicos o inspectores suelen ser mal vistos por los campesinos porque a menudo sus indicaciones chocan con la tradición agrícola de la zona. Y, si bien su función reguladora es necesaria, muchas veces imponen criterios, como por ejemplo en la poda, que no siempre mejoran el buen hacer tradicional del agricultor. Por eso los responsables de la Administración habrían de estar muy enraizados en la zona y muy fijados en esa realidad.

Los dos grupos de la oposición, CiU y PP, han seguido la estela del sindicato Unió de Pagesos para concretar la necesidad de ayudas agroambientales. El Grupo parlamentario de Ciudadanos valora el conjunto de la propuesta como positiva. Ya que se ha retirado, entendemos que estos valores se recogerán en la proposición conjunta.

Se propone un conjunto de medidas agroambientales al que los productores de la avellana se podrán acoger voluntariamente, ayudas que tienen que ser contempladas desde una doble vertiente. Por un lado se pretende incidir activamente en la protección del suelo en zonas de alto riesgo de erosión; se trata de zonas que por su situación geográfica, por su orografía y pluviometría se han venido sosteniendo tradicionalmente con el cultivo de avellanos. Estas zonas, si desapareciera el cultivo de la avellana, pasarían probablemente a ser zonas desérticas o bien pasarían a ser zonas que deberían protegerse por silvicultura, elevándose así el coste del mantenimiento. Son medidas que tienden a preservar el paisaje.

Por otro lado, estas medidas ayudaran a los agricultores de la avellana a superar los costos de mantenimiento de los márgenes de piedra, de los caminos, de los taludes y permitirán la sustitución de arbolado y de vegetación. El número de personas que en el año 2007 han llevado a cabo medidas para evitar la erosión y la conservación del paisaje ha disminuido un 93,43 por ciento respecto al año anterior. Solo con las medidas y ayudas agroambientales que se proponen podrá frenarse esta caída laboral en el campo. No es un dato aislado; es desolador comprobar cómo ha ido disminuyendo la rentabilidad del avellano como cultivo a lo largo de la última década: de 35.000 hectáreas de tierra de cultivo en 1999 se ha pasado a 13.000 hectáreas.

No hay que olvidar que a pesar del esfuerzo realizado por el sector en reagrupar la producción y mejorar la comercialización mediante la creación de organizaciones de producción de fruta seca, la avellana padece una crisis crónica de mercado desde finales de los años ochenta como consecuencia de las importaciones a bajo precio de avellana de terceros países, en particular de Turquía, que, encima, este año ha duplicado la producción, pasando de 400.000 o 500.000 toneladas a producir 750.000.

El precio de la avellana se ha reducido a la mitad durante la temporada pasada, motivado por la producción, posiblemente, turca. Mientras, la producción catalana

es pequeña y modesta, y genera unas veinte mil toneladas de avellanas, y, como mucho, puede llegar a las treinta mil. Normalmente son explotaciones familiares con altos costos de producción, que no las hacen ser competitivas.

Han sido evidentes los esfuerzos y las acciones del sector para superar la crisis, pero sin ayudas será imposible. Por ello creemos que hay que hacer las gestiones necesarias delante del Gobierno central para que inste a la Comisión Europea a aprobar las medidas de la propuesta de ley presentada o de aquella que podamos presentar.

Pero la necesidad de ayudas no significa que el campo deba ser un espacio para recibir las por el mero hecho de ser campo. Ciudadanos ha defendido siempre que el campo debe ser un medio para trabajar la tierra y obtener frutos y rentabilidad, ser autónomos en esto. Por eso nos parece correcto que las ayudas no se dispersen entre aquellos beneficiarios que no viven del campo o no obtengan una parte mínima de ingresos de la actividad agraria. De esta manera se prima aquellos que sí realmente viven del campo.

Ha sido una lástima no haber incluido en la propuesta de ley la predisposición a primar a los jóvenes para ayudarles a rentabilizar su trabajo en el campo o a mujeres como titulares de explotaciones agrarias y que sí recogía la propuesta de resolución. Sería la mejor forma de primar al territorio, a menudo con una demografía baja y en disminución constante.

Ciudadanos destaca también la prevención frente a la utilización de pesticidas, fertilizantes y herbicidas. Es un gran paso hacia una agricultura ecológica, pero no debe olvidarse que en un territorio lleno de bancales, donde la maquinaria es de difícil utilización, el mantenimiento del campo será muy costoso. Si sumamos a ello las restricciones de la utilización del fuego para quemar hierbas y semillas contrarias al ecosistema del cultivo, el precio por tener tierras en buen estado será costoso, y esto hay que tenerlo en cuenta.

Esperemos que estas y el resto de medidas agroambientales tengan acogida en la Unión Europea, de lo contrario el sector del avellano no tendrá ayudas para el periodo 2007-2013; de aquí la gravedad de lo que estamos proponiendo. De momento viven de la prórroga de las ayudas de otro año. Al menos, esta propuesta, la posible propuesta que hagamos conjuntamente y que pretende asegurar ayudas agroambientales será el primer paso en esa conquista de Europa para obtener estas ayudas.

Gracias, señor presidente.

El president

Gràcies.

Passem al sisè... (*El Sr. Pallarès i Povill demana per parlar.*) Sí, senyor Pallarès...

El Sr. Pallarès i Povill

Sí, senyor president; més que res, per al·lusions.

El president

Té la paraula. Trenta segons.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bàsicament, agrair l'educada obertura de porta que han fet Esquerra Republicana i Iniciativa per a esta nova esmena, que estic segur que consensuarem tots plegats.

I, bé, anunciar i dir al representant del Partit dels Socialistes: escolti, nosaltres no retirem la nostra proposta perquè sí; nosaltres retirem la nostra proposta d'acord amb les converses mantingudes amb el sector i la retirem davant també de la seva mala capacitat negociadora, demostrada durant aquesta setmana, entre vostè i el Departament d'Agricultura.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Paladella Curto demana per parlar.*)

El president

Senyor Paladella...

El Sr. Paladella Curto

Vejam, senyor Pallarès, lo que està molt clar és que, educació, em penso que l'hem de mostrar tots. En acabant, lo que..., penso que el senyor Pallarès, penso que lo que ha donat..., i agrair l'educació del grup, penso que li ha faltat dir l'educació de l'altre grup, perquè, si no, també és fer una falta d'educació clarament i nítidament. I, per descomptat, penso que este grup en cap cas s'ho mereix.

A més a més d'això, la negociació, lo bé o lo malament, ho haurà d'acabar dient lo sector. En cap cas vostè, senyor diputat, té lo carnet per donar-li a un o a l'altre..., de millor o més dolent negociador.

Moltes gràcies.

El president

De fet, hem cridat a votació no pas per aquests punts que acabem de debatre, sinó pel punt sisè, que és el que afrontarem seguidament.

(*Pausa llarga.*)

Procediment

per a elegir el vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00029/07)

Doncs, el sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir el vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya.

Passarem directament a la designació. I el candidat proposat pels grups parlamentaris és el senyor Eduard Carbonell i Esteller.

Podem fer aquesta designació per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si és així, i no hi ha cap objecció ni cap oposició, queda designat el senyor Eduard Carbonell i Esteller com a vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'innovació i recerca (tram. 300-00128/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política d'innovació i recerca. (*Remor de veus.*) Senyor Castellà, deixem que... (*Pausa.*) Doncs, això, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la interpellació sobre política d'innovació i recerca, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí; gràcies, president. Jo sóc diputat des de l'any 99. No m'havia trobat mai en una situació d'aquest tipus, perquè jo volia començar la meua intervenció dient que trobo a faltar que no hi ha política o lideratge en la recerca en aquest país. I de ben segur que no n'hi ha, d'aquest tipus, perquè és que avui em trobo interpellant el conseller del ram, que de moment ni tan sols el tinc al davant.

Per tant, deixant bromes a banda, no deixa de ser preocupant, no deixa de ser un símptoma de com estem. No tenim política de recerca, no tenim conseller, no tenim el conseller ni en l'hemicicle. I això, en aquests moments de preocupació, doncs, també ens dona una mica la línia de quines són les prioritats del Govern o de quina és la prioritat dins d'una macroconselleria. Per tant, em dirigiré, per descomptat..., com que em dirigeixo al Govern, em dirigeixo al vicepresident del Govern, que és qui té la bondat d'avui assistir en aquesta interpellació.

Aquesta interpellació la volia focalitzar, i sobretot perquè no és menor, respecte al pacte per a la recerca, perquè fa un any i mig que, en el debat d'investidura, el president de la Generalitat i el Govern es van comprometre a fer quatre pactes nacionals. I, d'aquests quatre pactes nacionals, n'hi ha un que s'ha acabat –benvingut, senyor conseller– i els altres tres que estan pendents. Ara, un té la sensació si hi ha voluntat de fer pactes, si això va ser una operació de màrqueting, si això té algun sentit.

No em tinc per què referir, que ho podria fer, als altres pactes. Avui parlem del pacte nacional per a la recerca. I la pregunta, senyor conseller, és què carai vostè vol pactar? I estem esperant que puguem pactar alguna cosa, perquè resulta que un arriba a la conclusió que el pacte resulta que era un objectiu en si mateix. Perquè va anunciar a l'octubre que començava tot el procés del pacte, amb la qual cosa s'encarrega un document, que em sembla molt bé, però ja ha passat un any i mig, estem on estem i en aquests moments l'únic que hem vist és un document; un document d'un grup d'experts que expressa una diagnosi, que ens explica quina és la situació, que fa un conjunt de cent seixanta recomanacions del més macro al més micro, que jo crec i tinc l'opinió que, a més, l'equip tècnic, l'equip tècnic de redacció no sé si li ha trobat tot el fil conductor que li havia de trobar, però

en qualsevol dels casos és el que fa el Govern quan encarrega aquest o qualsevol altre estudi, i que està bé.

Però, a dia d'avui, la pregunta com a Convergència i Unió és: portem un any i mig; què vol pactar, conseller? Perquè, a més, això li ha servit durant un any com a fetitxe de qualsevol implicació, en qualsevol denúncia de política: «Miri, no es pot fer res perquè esperem el pacte» –el famós pacte–; aturem tota la política de recerca i d'innovació al país i no fem absolutament res –i el que fem és molt discutible, ja m'hi referiré–, «perquè esperem el pacte». I el pacte no està sobre la taula; aquesta és la interpellació, li ho reclamem. Què vol pactar? Què és el que vol pactar?

I això vostè ho ha utilitzat per dir «parada tècnica reflexiva». Doncs, miri, si vostè necessitava una parada tècnica reflexiva per mirar com estava el pati, és el seu problema, amb tots els respectes. Però no és el problema del país, això no s'ho pot permetre el país.

I, a partir d'aquí, un fa la reflexió que al final tot això del pacte és, doncs, miri, allò de «qui dia passa, pacte empeny», i vinga, i anem tirant endavant. I amb una mica més a partir d'aquí seguirem discutint i estarem ja a mitja legislatura.

Hi han indicadors que són preocupants, indicadors que es poden desprendre en algun àmbit de la seva reflexió o dels seus comentaris i que, si van per aquí, són preocupants. Primera, una concepció antiquada de la relació de la R i la I, una relació antiquada, una concepció antiquada del que vol dir «recerca i innovació». Perquè no són substitutius, perquè són complementaris, i això s'ha d'exercir quan es fa política, el fet de la complementarietat entre el que és recerca i el que és innovació.

I si vol fer innovació, doncs, faci-la. Què ha passat en aquests quatre –quasi seran cinc– anys de primer tripartit i ara? Què s'ha fet respecte a innovació? Jo li ho accepto. Nosaltres en l'últim mandat vam fer un salt en l'àmbit de recerca, i podem acceptar que hi han cinc, sis –no en dic més– centres excel·lents que ens situen en l'àmbit europeu. I, per tant, vostè diu –i l'he escoltat reiteradament– «més innovació»; doncs, faci-ho. Però, què ha fet, què ha fet en aquests termes? Encara estem reflexionant? Quina és la seva política de transferència?, com ho potenciem? Li agrada el model d'Euskadi? Doncs, faci alguna cosa. Perquè posar diners a Manresa està molt bé –està molt bé–, si ja hi estem d'acord; però podem fer alguna cosa més, i aprofitar les sinergies que tenim, i aprofitar-les.

I quan li dic que no hi ha mentalitat que siguin complementàries recerca i innovació és perquè el que no pot ser és que, per exemple, a Tarragona tenim un centre, en química, molt important, que és potent, que vol fer transferència, que vol fer innovació també; doncs, s'assabenten pels diaris –pels diaris– que es vol crear un centre tecnològic. Pels diaris, se n'assabenten pels diaris. Doncs, per què no podem crear sinergies? Per què vostè no pot establir diàleg i agafar el que tenim bo al país i potenciar-ho?

En recerca, en aquest país, el que hem de fer és cuidar i potenciar el que tenim, i en innovació fer el que no tenim. Però és que vostè ni cuida ni fa. I amb això ja

portem un any i mig, per no parlar dels tres anys anteriors del primer tripartit.

I qui són els agents? Tenim les universitats, els centres, els tecnològics, les empreses... Però és necessari el lideratge.

Respecte a les universitats, en tot el procés, senyor conseller, les universitats no poden ser uns més dels cinc-cents en els quals hem fet enquesta. No em puc trobar un rector que em digui: «No, és que la meua participació aquí és que m'envien un noi, me l'asseuen i em fa una enquesta.» Ja ho sé, que hi ha la relació que hi hagi amb els rectors i amb les universitats; però no poden ser un agent més. Perquè a més estan reclamant quin model han de tenir. I això vol dir política, i això vol dir fer política, i establir-ho.

I coses que es poden fer, que no tenen per què esperar el pacte; i alguna l'ha anunciat vostè, però no es concreta. El primer Govern tripartit es va carregar la distinció per la recerca, que compensava l'ICREA respecte a la funció pública a les universitats. A vostè l'he escoltat anunciar això de l'ICREA Acadèmia, però com es concreta, i quan es fa, i quan començarà?

O, per exemple, què passarà amb el programa Serra Húnter? Vam fer una aposta forta en el programa Serra Húnter. La via de contractació, la via del cost català... Ja li accepto que després de la LOU podríem discutir al final elements substitutius, però hi ha un element molt important també amb vista a recerca –perquè avui parlem de recerca, i no de política universitària–, que és que aquest programa permet molta més flexibilitat en aquelles contractacions, en aquella via contractada que sigui intensiva en recerca, en tot el problema d'incompatibilitats que hi han per fer transferència. Per tant, el potenciarem o no? Perquè el que li arriba a aquest diputat és que més o menys, depèn de com, igual el fem saltar. I seria gravíssim, perquè era un salt molt important.

I el futur del model. I expliqui quin futur de model volem, quin paper hi han de tenir les universitats i quin missatge els donem. Perquè, per exemple, nosaltres podem dir que la Universitat de Lleida, sí o no, sigui intensiva en agroalimentària, eh?, i que s'especialitzi; però després el que no podem fer és agafar l'IRTA i posar-lo a Caldes. Llavors, quin missatge estem donant? I de què serveix tot això, plegat? I com aprofitem les sinergies?

Després podem parlar de l'altre agent important: els centres de recerca. Els centres de recerca són eixos principals, ens han situat a Europa, i nosaltres ens sentim orgullosos que sigui una iniciativa que va començar amb l'últim Govern de Convergència i Unió, i ens sentim orgullosos d'haver situat l'àmbit de la recerca a Catalunya en el mapa europeu. Ara, un té la sensació que vostè no se'ls estima gaire, i no sé ben bé per quin motiu, perquè això necessita lideratge institucional i estar al seu costat; no només són diners. I ahir, si va tindre el gust d'escoltar el doctor Massagué en l'entrevista que li feien a TV3, reclamava això. Però Madrid no se les estima perquè són catalans; el CSIC, perquè no són CSIC; les universitats, lògicament, perquè no en tenen cap obligació –és una

altra història. Però aquí necessitem potenciar-ho, i no hi ha política en aquest sentit.

I vostès estan fent una cosa complicada. Els centres són centres i funcionen perquè són flexibles, i si resulta que ara el que fem és introduir tot el seu pressupost dins dels pressupostos de la Generalitat, perquè el que venim a dir és que són organismes dependents de la Generalitat, miri, doncs, busqui assessorament legal, faci el que pugui i munti un estatus específic, perquè, si l'únic que introduïm és burocràcia i intervenció dins dels centres de recerca, ens carreguem l'única eina o les úniques condicions per les quals excel·leixen. I això ho estan fent, i això ho estan proposant, i això s'ha d'evitar d'alguna manera.

I això vol dir lideratge des del punt de vista que el més important en l'àmbit de la recerca és captar talent, és flexibilitat, és assumir risc; que al final, senyor conseller, els diners segueixen les idees, els diners sempre segueixen les idees. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo ja, president.

Hi ha una altra preocupació..., dues més, importantíssimes: un dirigisme exacerbant, un dirigisme absolutament exacerbant, i la governança del sistema, que, en comptes de simplificar-lo, la proposta –perdoni'm– em sembla un acudit. La complicació respecte a un sistema..., ja tenim l'ACUP, tenim l'AGAU, tenim la CIRIT, tenim la Fundació, el Cidem i el Copca, amb noms molt específics. Possiblement el que hauríem de fer –que s'ho va carregar el primer tripartit– és crear una agència que coordini els centres i les grans infraestructures. Però en tenim els noms. Potenciï'ls, afini'ls, però per què hem de crear tota una xarxa, molt més complexa, de consells assessors i d'altres consells, canviant el que hi ha, si és canviar-ne només els noms, o al final muntar una agència de col·locació?

I el dirigisme exacerbant –i acabo aquí, senyor president–, des de la perspectiva que el que no pot passar, com li diria..., li ho he dit més d'una vegada: a vegades, quan utilitzem el model de Finlàndia..., Nokia no s'inventa en un despatx –Nokia no s'inventa en un despatx. Un no s'asseu al despatx de la conselleria i decideix què es fa en aquest país i en què serem excel·lents. Un el que ha de fer és posar les condicions, captar talent, incentivar, estructures flexibles, posar diners, assumir risc i això sí, estar molt atents; i allà on excel·lim, llavors es recolza.

I així funcionen les coses. I vostè té experiència, perfectament... I no li dic que sigui responsabilitat seva. Perquè, si no, un bon dia ens aixequem al matí i diem: «Nosaltres serem excel·lents en aeronàutica» i creem un centre d'aeronàutica, perquè «algú m'ha explicat que resulta que hi ha una empresa d'helicòpters que vindrà», i l'empresa d'helicòpters no ve. I ara què fem amb el centre d'aeronàutica? No es dissenyen la recerca d'un país ni la futura transferència de tecnologia senzillament des d'un despatx.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor conseller, a la segona part li faré alguna referència més.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Bisoca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Estic d'acord amb vostè, en la darrera part totalment –totalment. No es decideix en un despatx allà on ets bo; ho ets o no ho ets, eh? I, efectivament, en el passat, però en tots els camps i en tots els àmbits i en tots els governs, precisament perquè no hi havia un mecanisme de governança prou establert, s'han pres decisions que després potser no han tingut la seva conseqüència eficient, eh?, perquè no s'ha partit de la capacitat productiva o de la capacitat científica a l'hora de focalitzar les polítiques de recerca.

Vaig enrere en algunes de les seves intervencions. Vostè ha atribuït ara, en les darreres paraules, a..., voluntat de crear més organismes. Això, en tot cas, és perquè vostè ha fet la lectura del document de bases, que és el que diuen els experts; no és el que estarà escrit en el paper que estem escrivint per negociar amb universitats, amb empreses, amb sindicats i amb partits polítics. Els experts fan unes indicacions, però sempre hem deixat clar que era un document de bases, on la música, evidentment, és la que funcionava, però la lletra l'havíem de posar al final de tot entre els qui pactàvem.

I està clar que hi ha un principi, que és el de la simplicitat i el d'aprofitar estructures existents per, en tot cas, reformar-les o rehabilitar-les. Aquest principi actuarà, i actuarem sobre ell, en el document final que estarà en qüestió d'un parell de setmanes i l'hi podrem lliurar, senyor diputat.

El document de bases del Pacte nacional per a la recerca i la innovació no és un document en absolut menor, per això. És un document de referència, ha estat organitzat a partir de set-centes, vuit-centes entrevistes, algunes personals i d'altres en format taula sectorial o territorial, i crec que serà un document que marcarà, per temps, la política de recerca a Catalunya. El document té uns annexos explicatius, i té també tota una memòria on es transcriuen totes aquestes enquestes, les opinions dels operadors que han intervingut en el debat. Per tant, és un document d'orientacions que, hi insisteixo, nosaltres utilitzarem, estem utilitzant en aquests moments, per fabricar la translació a la nostra proposta de la filosofia.

I vostè diu que això ha estat excusa per no actuar. Això no és veritat. Només li he de dir, per exemple, en el camp de la innovació, que..., hauria pogut fer l'excusa que, com que no hi havia llei, doncs, ens quedàvem quietos, i no ho hem fet. En aquests moments, la fusió Cidem-Copca és un fet; amb llei o sense llei, és un fet. I està funcionant ja amb un pla estratègic conjunt, per primera vegada, després de molts anys, i anant en la

línia que va a tot Europa; no hem esperat a tenir les conclusions del pacte per tirar endavant això, perquè era evident que s'havia de fer. I en aquests moments hi ha una agència amb un apartat que innova, un apartat que internacionalitza, un apartat que capta inversions, que capta capital de risc i que es cuida de les pimes, i amb un *front office* unificat. Això ja hi és; falta la cobertura legal, que arribarà, però aquests passos són irreversibles, perquè s'han pres en les executives respectives de Cidem i Copca, amb el suport dels empresaris representats en aquestes executives.

I en aquest àmbit s'està fent el que toca fer, que és fer més centres tecnològics. I alguns avancen lentament, per temes burocràtics, efectivament, hi ha problemes burocràtics –burocràtics.

I no és veritat que el centre de la química s'hagi fet al marge del centre de la química. Quan el centre tecnològic de la química és impulsat per la Universitat Rovira i Virgili, m'imagino que l'Institut de Química de Tarragona està vinculat a la iniciativa del centre tecnològic; si no, no entendria res. És el rector, que està impulsant això, en primera direcció, el centre tecnològic de la química, en el qual, òbviament, participaran les principals empreses de la química de Catalunya. I la pregunta és com no s'havia fet abans, això?, sabent que la química a Catalunya és la meitat de la química espanyola, de l'Estat. Com no s'havia fet abans? Molt bé. Que va més alentit del que m'agradaria? Sí, per raons burocràtiques, però ja ha tirant endavant, ja està tirant endavant.

El de nutrició, el mateix. Estem creant centres de l'anel·la agroalimentària, que no hi eren. Va aprovar-se fa poc el de l'energia, que anirà al 22@, energies renovables i eficiència energètica, tres segments clau en àrees on sobre el PIB hi ha un important pes i on no s'havia fet res. Doncs, escolti, estem fent alguna cosa; no estem mirant a veure què passa, que ens ho diguin els del pacte.

Què estem fent en els àmbits de recerca? Doncs, miri, estem tancant, escrivint..., i ara falta també la part final, que és els tràmits burocràtics, però estan escrits; pràcticament estem tancant tots els contractes programa amb els centres de recerca en els propers anys. Ho estem fent, això.

De la mateixa manera, òbviament, estem ajudant els investigadors catalans a presentar-se en els concursos internacionals. Evidentment, aquí hi ha un programa ICREA, que ha funcionat, i que nosaltres el continuem consolidant, però pensem que la gent que guanya aquests concursos, els famosos setze investigadors de Catalunya, sobre vint-i-cinc de l'Estat espanyol, que han quedat seleccionats, de tres-cents europeus –això és un èxit total; 5,3 per cent del total–, no és només pel programa ICREA, que ho és, sinó perquè des del Consell Interuniversitari de Catalunya s'ha donat suport a la preparació d'aquesta gent per presentar-se a l'examen, per presentar-se a la convocatòria. Es fa una política proactiva. Si no, evidentment, els resultats serien uns altres. Estem fent una política proactiva d'excel·lència.

ICREA Acadèmia sortirà aquest any, senyor diputat; ICREA Acadèmia consistirà en una selecció exacta-

ment igual com la de la ICREA existent però destinada a gent que està dintre la universitat, i, per tant, que puguin combinar la faceta docent amb la faceta investigadora, però amb criteris de selecció excel·lents, que per això ICREA funciona, perquè el llistó és alt, és un llistó europeu. Doncs, el mateix. I això ho farem aquest any, enguany.

En la mateixa direcció vam solucionar una patata calenta heretada del passat, que era la solució dels investigadors Ramón y Cajal. Això està solucionat. S'han integrat en el sistema. I crearem un programa, Talent Empresa, precisament per reordenar i impulsar les estratègies d'incorporació d'investigadors a les empreses catalanes.

Això és el que s'està fent en àmbits de recerca. Al mateix temps –al mateix temps–, estem fent el mapa d'aquesta recerca. Ho hem dit alguna altra vegada en aquesta casa. Hi havia, hi ha un sistema galàctic de recerca, i tot el món, tot el món menys aquí, avança en una línia de pols o clústers de coneixement. I aquí, excepte Biocat, que és una realitat, la resta no està organitzada per pols ni clústers. I estem fent això, això és un treball discret; no estem sortint cada dia al diari explicant com ho fem. Però estem mapant les ofertes de recerca que hi ha a Catalunya i lligant-les, anellant-les amb els centres tecnològics i amb les empreses.

Aquest..., no cal que esperem que ens ho digui el pacte, sabem que s'ha de fer això. Ho estem fent ja. Però això no és fàcil, no es fa d'un dia per l'altre, eh?, no es fa d'un dia per un altre. Ho estem fent.

Per tant, no és veritat que nosaltres ens hàgim, diguem-ne, esperant els resultats del pacte. El que sí que és cert és que una anàlisi d'aquesta dimensió dóna orientacions importants i que val la pena llegir-se amb profunditat, digerir-les, i que tots els agents, partits polítics inclosos, puguem compartir la missió i la visió de l'R+D a Catalunya a vint anys vista. Si no som capaços de fer això, vol dir que no som un país, perquè aquí ens hi juguem..., això és la gallina dels ous d'or. Si a l'R+D no som capaços de posar-nos d'acord, diguem-ne, no ens mereixem el qualificatiu de «país».

Aquí ens hi juguem el futur de les noves generacions, inclús de les actuals. Sense un canvi d'una economia industrial i de serveis tradicional a una economia de serveis i industrial del coneixement i tecnològica, no podem aguantar el nivell d'estat del benestar i no podem garantir el futur de les noves generacions.

Per tant, segur que tenim al davant un repte important al qual sabem fer front.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller. Per la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Toni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, president. Senyor conseller, el sistema de recerca, galàctic, no deu ser; deu ser planetari en tot cas. La seva orientació és galàctica, i més que galàctica, pos-

siblement entrant en un futur negre (*rialles*), eh?, possiblement. I li ho dic des de la següent perspectiva. Vejam, hem tingut diferents discussions en aquest any i mig, en aquest Parlament, vostè i jo. I vostè s'adona que les respostes sempre són les mateixes? Sempre són les mateixes.

I fixi's, ja és interessant, preocupant però interessant. Jo l'interpello per preguntar-li sobre què vol pactar. I llavors la resposta és: «Estem escrivint el pacte, estem escrivint la proposta de pacte.» Després de divuit mesos –divuit mesos–, «estem escrivint la proposta de pacte». I em diu: «Escolti, però com que no fem res en innovació?; tenim a punt –a punt, a punt– la fusió Cidem-Copca...» I no tinc temps..., perquè d'això en podríem parlar. Però, en tot cas, «ho tinc a punt», després de divuit mesos!

I els contractes programa, que ens hem tirat tot l'any dient-li: «Escolti, que a la majoria de centres s'han acabat els contractes programa... –Estem a punt, també, i els estem tancant...» I «estem, estem, estem...» I l'ICREA Acadèmia, doncs, «estem a punt i també està a punt de sortir». I, per tant, tot sempre està a punt de sortir. Però és que ho torno a dir, és que sempre em passa el mateix amb vostè; sembla que el debat d'investidura fos fa quinze dies, i ja portem un any i mig.

Llavors la proposta de pacte, quan serà? Diu: «Dues setmanes.» Dues setmanes? Veurem si dues setmanes! I jo puc entendre que vostè en aquests moments estigui molt preocupat per altres àmbits en termes polítics, però és que portem un any i mig; portem un any i mig i no hi ha res.

I això és estratègic, i aquí podem tindre problemes en el futur. I podem tindre problemes que impliquen l'àmbit i el sistema de recerca i innovació, i per tant el nostre nivell de competitivitat, i per tant l'enfocament de cap a on volem portar el model econòmic del país.

Perquè, miri, senyor conseller, hi han tres escenaris possibles, eh?, ara. El primer és que Catalunya, havent consolidat un bon sistema de recerca, un bon nivell de recerca, es consolidi en el mapa, faci un esforç de lideratge, de tot el Govern, consolidi el sistema d'R+I, faci una aposta per la transferència tecnològica, i, per tant, es consolidi com un pol important al sud d'Europa.

Però hi ha un segon escenari, senyor conseller. Catalunya estava a punt –estava a punt–, però Madrid fa un canvi estratègic, perquè Madrid fa un canvi estratègic, i crea un ministeri determinat, cosa que havíem reclamat aquí al Govern, però ells ho fan; hi posen una ministra, que es diu Garmendia, a un tal Carlos Martínez i a un tal Màrius Rubiralta, el doctor Rubiralta. I podria ser que es posessin les piles a Madrid, i podria ser que nosaltres estiguéssim adormits i que ells estableixin un eix estratègic en el qual Madrid, que estava encarcerat, surti molt potent, perquè ells en tenen, de diners, i a nosaltres ens ha costat molt competir amb això, i, per tant, perdem definitivament el nostre espai.

Hi pot haver un tercer escenari, també: que el model del *ministerio* no ho centralitzi però ho vulgui tutelar tot, i vulgui establir un model en el qual Catalunya és recerca, Euskadi és tecnologia, i tot es tutela i es dirigeix

des de Madrid. Si estem adormits, també ens pot passar. I tinc la sensació, amb el «farem», «proposarem» i «d'aquí a dues setmanes», que ho estem, d'adormits.

I hi ha una cosa que em preocupa profundament, senyor conseller, que li hauria de preocupar. Després d'haver fet una ronda i haver parlat amb gairebé tots els rectors de les universitats, sap què em diuen? Sap què em diuen en aquests moments? «Bé, per l'aposta que s'ha fet a Madrid i possiblement amb el que hi haurà l'any que ve a Europa, doncs, mira, saps què?, que allò de la Generalitat ens és igual» —«que allò de la Generalitat ens és igual»!

I ara això ja és una preocupació de país, de vostè com a responsable de l'àrea, de tot el Govern —de tot el Govern—, i fins i tot des de la perspectiva nacional. Perquè ens va costar molt, molt, molt situar-nos a competir amb el Govern de l'Estat en aquest àmbit. Perquè la transferència no està feta. I això tot venia amb els recursos posats pel Govern. No és possible... —i vostè ho sap que és així, i li ho dic amb tota la cordialitat de preocupació, no de desgast—, és dramàtic que els rectors de les universitats diguin: «Ens saltarem la Generalitat i ens n'anirem a Madrid», i que alguns responsables de centres també pensin en aquesta clau. I això és responsabilitat seva, i això pot afectar el futur del país.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

Per tant, si us plau, senyor conseller —acabo, president—, cuidi el que tenim i estableixi què és el que vol fer en el futur i posi-ho sobre la taula. Nosaltres creiem que al final no és gaire complicat. Hauríem de fer un gran acord en el qual establíssim quin ha de ser el model universitari de futur, que redefiníssim els centres i les infraestructures; possiblement, que creéssim l'agència de coordinació, establíssim els grans objectius a quinze anys, donéssim un acord d'estabilitat pressupostària, establíssim les bases del futur PRI i establíssim, possiblement, de les bases d'ordenació d'una llei de la ciència.

I això és el contingut d'un pacte, i en això és en el que ens hem de posar d'acord. Però sobretot la pregunta —i acabo— a vostè i al Govern és si es vol exercir un lideratge en aquest àmbit, perquè es creu que és estratègic i perquè aquest ha de comportar un dels futurs més importants al nivell de la competitivitat de la nostra economia, o si això és menor. I si és menor, quan es fa una passa enrere, difícilment s'agafa el tren, perquè llavors el tren ja ha sortit.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

I sap perfectament que a Madrid el tren ha sortit.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Una cosa és que falti la culminació legal de l'agència d'innovació; una altra és que l'agència ja funciona; *de facto* està creada, *de facto*. Per tant, no diguem coses que no són. I va a tot tren —a tot tren.

Ho estic redactant ara, ho estem redactant ara, per una lògica: perquè havíem d'esperar que el document dels experts estigués fet. O, si no, perquè agafem quinze experts de relleu, observats internacionalment, i els donem uns mesos per arribar a unes conclusions? No té sentit que un govern encarregui a una comissió d'independents que faci la seva feina i nosaltres estiguéssim redactant per la nostra banda un altre document. Això no té cap mena de sentit. És quan lliuren el document, el 30 d'abril —i estem encara a finals de maig, eh?, encara no hem arribat a finals de maig—, que podem començar a treballar en el document de bases per veure com el traspassem a document pactable entre les parts.

I això lliga amb l'anècdota, agafat el rave per les fulles, que quan es fa la fase enquestadora és lògic que es va a veure les persones en tant que persones. És ara que entrarem en la fase on negociarem amb institucions, i les universitats tindran el relleu que els pertoca com a institucions, que serà exactament ser un sobre quatre, no un sobre vuit-cents. No confonguem l'entrevista a títol personal amb un rector, expert en recerca, amb la que és o la que serà la negociació amb les universitats, les patronals i els sindicats, a un nivell institucional. No barregem naps i cols, perquè no toca.

A mi m'alegra que s'alegri del nou ministeri. Jo m'he hagut de sentir moltes garrotades per la fusió de dues conselleries. Ara resulta que el que fa Madrid és fantàstic: Madrid copia el model danès —Madrid copia el model danès, quan en realitat és el model català, eh?—, i llavors ho valorem i ho aplaudim. Quan es fa aquí: garrotada, garrotada, garrotada, no? Vostè acaba d'aplaudir el ministeri a Madrid, que té pràcticament quasi les mateixes competències. Bé...

I, escolti, en principi, deu ser positiu, no?, que hi hagi una persona catalana al capdavant de la Secretaria d'Universitats i una persona de procedència basca —no per res, sinó pel seu *background*— al davant del Ministeri d'Innovació, no? Perquè sap què passa? Que a Espanya, si vol sortir a les llistes, que està a la cua de les llistes, es necessita. Aquí tenim el «coco», aquí tenim el capital humà. I com no posi diners a Catalunya, el que ens toca, no sortirà a les llistes. Potser nosaltres també anirem malament, però ells també. I això ho saben i n'hem parlat. I crec que el nou equip n'és conscient, d'això. L'R+D ha d'anar a l'eficiència; no va de quota solidària, l'R+D. A veure si ens entenem, eh? Perquè, si no va a l'eficiència, no sortirà en els rànquings. Mai —mai. Perquè quan anem a competitiu, nosaltres ho guanyem tot, i guanyem la tercera part dels fons espanyols, quan van a competi-

tiu..., i tants o més quan va a Europa. I ja no parlem dels ICREA, que fem una golejada, de setze a vint-i-cinc.

Per tant, m'imagino –jo, si fos governant espanyol...– que tindran en compte això, perquè, si no, s'ensorraran. M'entén, senyor diputat? S'ensorraran. I la recomanació dels experts internacionals és que ens alineem. Evidentment, sempre hi ha un punt de competència; està clar. Tots sabem que l'aparell de l'Estat centralitza, que aquest Estat no desconcentra. Desconcentra més el model francès que l'espanyol. Aquí, tot el que és nacional va a Madrid. Això ja ho sabem; una pega que tenim, una pedra que portem a la motxilla.

Però, dit això –dit això–, l'equip que hi ha ara ha de ser conscient, i crec que n'és, que s'hi juga molt. I sense Catalunya la partida es perd. I, per tant, benvinguts si arriben més recursos del CSIC. Benvingut si en algun centre nostre i de forma minoritària entra el CSIC com a soci, si això vol dir diners, a partir de l'addicional tercera. I benvingut si, a part del CSIC, hi arriba algun dia el Centre National de la Recherche. Per què no? Anem a aliances internacionals de recerca i hem de pactar amb qui sigui, perquè el capital humà el tenim aquí, el que ens falta són diners. I pactarem amb qui sigui per aconseguir-ho. Amb qui sigui. Anirem a buscar els diners on siguin.

Serra Húnter, cap problema; no fem corre falses rumors. Nosaltres estem a favor del model pactat en l'anterior LUC, el que passa és que s'ha de canviar precisament per donar-li la finalitat que li correspon, que és fitxar talent. I ho farem així.

I per tant, jo, simplement, una apel·lació a la tranquil·litat, eh? En dues setmanes vostè tindrà el document i podrem negociar. I espero que, pel bé del país, ens posarem d'acord.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la justícia (tram. 300-00125/08)

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia..., més ben dit, al setè punt de l'ordre del dia, en aquests moments, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia.

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí; gràcies, president. Honorables consellers, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, nosaltres creiem obligada la formulació d'aquesta interpel·lació per a debatre envers de l'àmbit de la justícia, la situació de la justícia, que no passa precisament per un dels seus millors moments, eh?, per tres motius molt concrets. Un,

perquè efectivament és de rabiosa actualitat: s'acaba d'elaborar o s'acaba de presentar l'informe de la Secció d'Organització i Gestió del Servei d'Inspecció del Consell General del Poder Judicial. Al cap de dos dies es va presentar també la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que la va presentar la seva presidenta, la magistrada Maria Eugènia Alegret. I també, per què no dir-ho?, arran de les notícies que últimament apareixen a diferents mitjans de comunicació en relació amb un possible funcionament deficient de l'Administració de justícia; el ressò als mitjans de comunicació està sent important, i per tant creiem, doncs, que és el moment de parlar en seu parlamentària de la situació o de l'àmbit de l'Administració de justícia a Catalunya.

En cap cas, honorable consellera, des de la nostra òptica, creiem que es pot parlar o que cal parlar d'una situació crítica o catastrofista. Res més lluny –res més lluny. Això ja ho diem d'antuvi. Hi ha una situació delicada, hi ha problemes concrets o molt concrets, però s'ha d'estar atent perquè la patologia que avui en dia pateix l'Administració de justícia, la qual creiem que té remei, no passi a ser una patologia terminal.

I el cert és que la immensa majoria dels ciutadans comparteixen l'opinió que l'Administració de justícia no funciona bé. Així ho reflecteixen els diferents baròmetres, les diferents enquestes; els baròmetres de l'advocacia, les enquestes del CIS, les del mateix Consejo General del Poder Judicial coincideixen en un diagnòstic que comença a ser preocupant: hi ha un sentiment majoritari de la població o una percepció majoritària de la població, del justiciable, que l'Administració de justícia no funciona o no funciona bé com hauria de funcionar.

També des del nostre posicionament, des de la nostra postura, reconeixem que això no és fàcil –que això no és fàcil. A l'Administració de justícia, en la quasi totalitat d'expedients judicials que es resolen, hi ha confrontació de parts. I per tant, doncs, difícilment les dos parts queden satisfetes del funcionament de l'Administració de justícia. I es dona a totes les jurisdiccions: hi ha una confrontació en major o menor grau depenent de quina parlem. On es dona amb més amplitud és a la jurisdicció civil, però també es dona a la jurisdicció social, es dona també al contenciós administratiu i en ocasions també es dona a la jurisdicció penal, quan hi ha intervenció d'acusació particular. I lògicament, doncs, entenem que la percepció del ciutadà és difícilment objectivable quan hi ha dos parts confrontades i a una de les dos no se li acaba donant la raó o no se li acaba donant la raó que creia tindre.

Però el cert –el cert– és que hi ha problemes dins de l'Administració de justícia i problemes al marge de les percepcions subjectives dels ciutadans. Creiem, honestament, que estan perfectament objectivats; objectivats arran dels informes que hem posat de manifest: tant el del Consell General del Poder Judicial, com la memòria del mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Des del nostre grup parlamentari hem advocat en reiterades ocasions..., a on creiem que des de la Generalitat de Catalunya es pot fer un esforç superior al que s'està fent per millorar-ne el funcionament. Posiciona-

ment que nosaltres sempre hem cregut que coincideix plenament amb els interessos dels ciutadans i amb un reforçament de les seves garanties.

Hi ha quatre punts molt concrets, consellera, que crec que a més hi ha d'haver una coincidència generalitzada per part de la resta de formacions polítiques.

Una és la necessària i imperiosa millor formació dels operadors jurídics i millor formació continuada d'aquests, tot i els esforços importants que en aquest cas concret assumeixen els col·legis d'advocats.

També hi ha una necessitat imperiosa que és incrementar el nombre de jutges. Hi ha unes ràtios que ho posen de manifest, que també, ho repeteixo, són absolutament objectives. A Alemanya hi ha vint-i-quatre jutges per cada cent mil habitants –i ara se'm dirà: «És que estem parlant d'Alemanya...»; no. A Grècia –a Grècia–, que crec que ja ens hi podem més o menys comparar, hi ha dinou jutges per cada cent mil habitants. Però és que resulta que a Portugal hi ha dotze jutges, honorable consellera, per cada cent mil habitants. A Espanya, a l'Estat espanyol, i aquesta mitjana és equiparable a Catalunya, hi ha 9,4 jutges per cada cent mil habitants.

Aquesta és una dada que, simplement, aplicant el dret comparat, és absolutament insuficient per donar resposta al justiciable i per donar resposta als problemes que pateix avui en dia l'Administració de Justícia, i un dels més greus, el col·lapse dels jutjats. A Catalunya, l'any passat, i ens fem ressò de la memòria, eh?, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, es van resoldre prop de 1.230.000 resolucions judicials. Amb aquestes ràtios –amb aquestes ràtios– no podem donar resposta i no es dóna resposta a les necessitats dels ciutadans. Es creu –i amb dades també, ho repeteixo, objectives– que a Catalunya falta un mínim de vuitanta-vuit magistrats per donar un servei acurat i per donar un servei àgil, o més àgil, si més no, a la situació actual de l'Administració de justícia.

En tercer lloc, s'ha de fer un veritable esforç pel que fa a la completa informatització dels òrgans judicials. Un dels problemes més greus, ho repeteixo, de l'Administració de justícia és l'alentiment en la resolució dels expedients, però que és donat, majoritàriament, pels actes de comunicació judicial. Un dels problemes més greus que es pateix són los actes de comunicació judicial, els exhortos, expedients, milers i milers d'expedients que queden paralitzats mesos i mesos per falta d'una adequada informatització, especialment dels jutjats de pau.

Aquest és un problema que viuen els ciutadans, que viuen els justiciables i que viuen els actors jurídics a diari, i en el qual, honorable consellera, la Generalitat de Catalunya té plena competència per mirar de resoldre aquesta qüestió; lligada, lògicament, amb una major dotació econòmica. Nosaltres creiem que hi ha uns pressupostos insuficients pel que és la població avui en dia de Catalunya..., i el pressupost del Departament de Justícia. La famosa cunya dels 6 milions ha quedat molt enrere, però ha quedat enrere en un curt espai de temps, i no s'ha adequat els mitjans amb caire proporcional a l'augment de població. I això avui en dia ho estem pa-

tint. I per això a l'inici de la nostra intervenció dèiem: «No parlarem en cap cas de situació caòtica, perquè no hi és. No parlarem d'un mal o deficient funcionament de la justícia, perquè no hi és. Però sí que hi comença a haver uns *inputs* preocupants que poden fer que, a molt curt termini tinguem els jutjats de Catalunya absolutament –absolutament– col·lapsats.»

Quatre punts, ho repeteixo, que creiem que són uns mínims indispensables per assolir una justícia moderna tecnològicament i amb més eficàcia i menys burocràcia. Hi ha l'exemple clar, honorable consellera, d'una administració que m'atreveixo a dir que és modèlica, que és l'Agència Tributària. Escolti'm, si ja ens fan fins i tot la declaració de renda, que ens l'envien als nostres domicilis. Escolti, si aquesta Administració, que, efectivament, és recaptatòria, és capaç de donar aquest servei a l'administrat, per què no fem un esforç a l'Administració de justícia per garantir un dret fonamental de tots els ciutadans? Que aquí hi ha tendència a confondre Administració de justícia amb jutges, Administració de justícia amb advocats. Escolti, no; és que l'Administració de justícia és de tots els ciutadans i per a tots els ciutadans.

Per tant, en la segona part de la nostra intervenció continuarem, perquè veig que estic esgotant el temps, però entenem, honorable...

El president

Ja l'ha esgotat...

El Sr. Montanya i Mías

...consellera, que s'ha de fer un veritable esforç en aquests quatre punts molt concrets que hem posat damunt de la taula, i defugint un discurs catastrofista i defugint de fer foc allí on, de moment, només hi ha brases.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Justícia, la senyora Montserrat Tura.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputats i diputades..., il·lustre senyor Montanya, li agraeixo el to, li agraeixo el contingut, l'esperit, la seva reiterada afirmació que el millor que podem fer en matèria de justícia és no generar alarmisme, tot i que tampoc s'ha estalviat de parlar de col·lapse dels jutjats. Per tant, quan una cosa es col·lapsa, es col·lapsa. I quan una cosa està malament, està malament. I quan una cosa arrossega problemes durant anys i anys, si no s'hi esmercen esforços extraordinaris, és evident que no tendirà a anar millor, sinó que tendirà a anar pitjor.

Però també suposo que estarà d'acord amb mi en què no deu ser un fenomen que s'hagi produït l'any 2008; és a dir, que no ens deixarem arrossegar en aquest debat parlamentari per una cosa que vostè ha dit, que hi

ha hagut una reacció important per part dels mitjans de comunicació.

Jo he dit aquests dies i ho torno a dir aquí amb molta claredat. Jo vull que aquesta atenció, és a dir, aquesta *tensió* de la societat, si vol, doncs, reproduïda a través dels mitjans de comunicació, no es produeixi només a l'entorn d'uns casos puntuals i concrets, sinó que es produeixi permanentment, perquè jo estic d'acord amb vostè que aquest és un servei públic bàsic que no ha tingut l'atenció deguda i que no se li ha prestat l'atenció deguda durant anys i anys. I quan parlem d'anys i anys caldrà assumir responsabilitat per part de totes aquelles formacions polítiques que hagin tingut responsabilitats respecte a això, perquè no s'ha generat l'any 2008, aquesta situació.

Des de l'any 1996, la demografia catalana, si ens centrem a Catalunya, va començar a créixer, i des del 98 fins ara ha crescut més d'un 23 per cent: l'any 1998 érem 6.100.000 habitants; actualment som 7.500.000 habitants. Caldria tenir-ho present també a l'hora d'organitzar tots els serveis públics.

L'anàlisi de l'increment dels òrgans judicials en aquest mateix període..., és d'un increment idèntic al de la població. Per tant, com a mínim, l'Administració catalana..., i com que els òrgans judicials es fan de comú acord amb els ministeris respectius, han crescut tant en aquest període com la població. Ara bé, no han crescut igual.

Quan vam començar a veure que la població creixia... És a dir, els anys 97, 98, 99, els òrgans judicials van créixer molt poc en aquest, diguem-ne, àmbit territorial, Catalunya, nació, digui'n com vulgui. Per tant, li faig només referència als últims anys, com ha anat evolucionant el creixement del nombre d'òrgans judicials. Nombre de jutjats nous que s'han creat a Catalunya: any 2001, 10; any 2002, 18; anys 2003, 3; any 2004, 8; any 2005, amb l'entrada en vigor de la Llei de violència domèstica, 25; any 2006, 13; any 2007, 20; actualment, any 2008, 21. Si haguéssim crescut a nivell de 21 cada any, durant deu anys, en tindríem 210 més, i no els tenim, evidentment. Per tant, jo faig gestió o presento gestió de la part que s'ha fet aquests últims anys, que tant de bo s'hagués fet en el moment que es va veure que la població catalana creixia.

Pel que fa al tema dels metres quadrats que ha suposat l'increment d'aquests òrgans judicials, ja li dic que han anat creixent també exponencialment, fins al punt que l'any 2004 només hi va haver una inversió de 200.000 euros en nou jutjats. L'any 2008, la inversió prevista és de 7 milions d'euros. La comparació és la que és; jo només li ho dic.

Estic molt contenta que vostè hagi plantejat com una de les propostes d'actuació –jo també hi estic d'acord– l'increment del nombre de jutges; però vostè sap que l'increment del nombre de jutges no depèn de nosaltres. És més, jo he tingut cura de buscar-ne alguna referència, i he trobat el debat del 29 de setembre sobre l'Estatut d'autonomia, i en aquest cas –ho sento, perquè és de la seva autoria–, en aquesta intervenció, vostè deia que no havíem de tenir cap mena de competència en aquesta matèria, perquè posava en crisi l'esperit i

la coherència constitucional. És més, s'oposava clarament a la creació de la fiscalia superior de Catalunya, per exemple.

És a dir que ara ens demana més jutges, però no tenim aquestes competències. Nosaltres el que reclamem és que aquells que tenen competències –ministeri i, sobretot, Consejo General del Poder Judicial– acceptin un accés a la professió de jutge que sigui més fàcil. Mentre l'accés a la professió de jutge sigui tan difícil i surtin entre cent cinquanta i cent seixanta jutges l'any –l'any... Vostè diu: «Es reclamen vuitanta-vuit jutges per a l'any 2009 a Catalunya», vuitanta-vuit jutges..., en surten cent seixanta per a tot Espanya.

És a dir, siguem realistes i, sobretot, siguem coherents amb el que hem dit. Nosaltres volem, efectivament, que hi hagi més competències per a la Generalitat, les exercim, les exercim de manera clara i contundent, i aquests últims anys, doncs, s'han fet..., miri, només en aquest període d'aquesta legislatura, nous palaus de justícia –que això sí que és competència de la Generalitat– a Ripoll, a Olot, a la Bisbal, a Falset, a Vilafranca, a Sant Boi, a Cornellà, al Prat; i d'aquí a uns dies, Cerdanyola, Santa Coloma, Terrassa, el Vendrell, Granollers; a punt d'executar-se, Sabadell, Mollet, les quatre audiències provincials, que s'han de fer noves, la reforma del Palau de Justícia, que s'ha de fer nou... Escolti'm, tot s'ha de fer ara, en dos anys? Què ha passat amb anterioritat?

Però quedem-nos un moment en l'informe del Consejo General del Poder Judicial i de la presidenta del Tribunal Superior de Justícia. Perquè crec que, si ens el mirem, l'informe diu clarament que als jutjats penals de Barcelona, l'any 2005, ingressaven 35.000 assumptes i en resolien 36.000; l'any 2006, ingressaven 30.000 assumptes i en resolien 38.000; l'any 2007, n'ingressaven 34.000 i en resolien 44.000. És a dir, estan buidant la bossa grossa que es va acumular durant anys. Pel que fa a la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, s'han ingressat, aquest any 2007, 1.250.000 assumptes en el conjunt de jutjats de Catalunya i se n'han resolt 1.246.000.

És veritat que, si se n'han resolt menys dels que han entrat, vol dir que encara continuem fent pila, però fem una pila molt petita –de quatre mil assumptes. Hi ha hagut anys que s'ha fet una pila de vuitanta mil assumptes que s'han anat acumulant en el passat. Jo no puc assumir-ne la responsabilitat.

Mentre que, dels ingressats, hem incrementat en 41.250, dels resolts –això ho diu la mateixa memòria a què vostè fa menció–..., se n'han resolt 61.000 més. És a dir, la diferència entre ingressats i resolts és de vint mil més resolts que no pas ingressats. Amb això anirem buidant la bossa, però l'anirem buidant molt poquet a poquet.

De manera que què és el que volem nosaltres? Efectivament, més jutjats, competències clares en execució i gestió de personal, volem tenir aquestes competències en el personal, com a mínim en el personal no judicial, però no pot ser que se'ns digui: «Hi ha molt personal interí» i que no puguem controlar de cap de les maneres les convocatòries de provisió de places del personal de l'Administració. I vostè, en aquesta compareixença,

haurà d'aclarir si el Partit Popular, en aquestes majors competències per a la Generalitat de Catalunya, hi està o no hi està d'acord.

Demana sistemes informàtics. Mai s'ha fet tanta inversió en matèria d'informàtica, mai. I en aquests moments –i ho vull agrair als col·legis de procuradors i als procuradors en generals– s'estan fent les comunicacions jutjats-procuradors per via telemàtica en el 80 per cent dels òrgans judicials d'aquest país. Per tant, vull agrair aquesta col·laboració. Dos milions de comunicacions –això que tant li preocupa a vostè–, s'han començat a fer. Però sap des de quan? Des del juliol de l'any passat. Es podia haver fet abans! L'any 2000, la informàtica existia!, tot i que en els òrgans judicials era molt desconeguda, però la informàtica existia a nivell general.

Per tant, en això que ens demana, nosaltres ja hi estem d'acord. I, com que vostè ho coneix i ho coneix molt bé, la primera experiència pilot –i aquí ho volem agrair als advocats– d'ingrés telemàtic d'assumptes i de repartiment s'està fent a Lleida. Aquesta és l'autèntica revolució de la justícia, que no la pot comparar amb l'Agència Tributària, perquè l'Agència Tributària és: «Tants ingressos, aplicació de tal percentatge de retenció, aquest resultat.» Vostè sap que un expedient judicial no és això.

Precisament les garanties constitucionals dels expedients judicials són l'anàlisi acurada de totes i cada una de les coses i de les persones i dels béns implicats. Si vostè vol que apliquem un sistema mecànic de proporcionalitat en els expedients, serem tan ràpids com l'Agència Tributària, però no ho confonguem.

I, finalment...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...i amb això acabo–, dir que tot el tema de les executòries pendents, de les quals vostè no ha fet menció però ha generat una certa situació, vull aclarir que, si bé és una situació que a mi em preocupa i vaig ser la primera a sortir dient que era una situació preocupant, tinguem clar que aquí hi són les que s'estan executant. Per tant, la gent que està complint condemna està aquí, en les pendents, perquè no s'ha acabat; les multes que s'estan pagant de manera fraccionada estan aquí, perquè no s'ha acabat. Per tant, totes aquelles que estan en procés d'execució i que moltes vegades es triga anys a acabar-les d'executar estan aquí i hem de saber explicar-ho, perquè, si no, potser sí que transmetrem una imatge que, tot i essent veritat, no acaba de correspondre's amb la realitat.

El president

Senyor Montanya, pot fer la rèplica.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Miri, honorable consellera, a la nostra intervenció ja hem posat de manifest, en primer lloc,

que creiem que no hi ha una situació alarmant del funcionament de l'Administració de justícia. Això ho hem dit *ab initio*, només començar la nostra intervenció.

Ara bé, també hem posat de manifest que sí que és cert que hi ha una sèrie d'*inputs* que ens han de preocupar, és clar, perquè vostè m'ha parlat de proporció d'increment de personal de l'Administració de justícia en relació amb l'increment de població, però s'ha deixat una dada bàsica: l'increment de nombres judicials. Consellera, es pledeja molt més avui que fa deu anys, i això és així, i això no ho podem obviar. I, per tant, aquí hi ha un problema.

Vostè ha donat dades concretes, que jo en la meua primera intervenció n'he donat alguna, però no he volgut centrar-me en els tants per cents de col·lapse, en els tants per cents de sentències pendents de resoldre, etcètera. Ara bé, senyora consellera, vull dir, el Govern de la Generalitat té una responsabilitat plena en l'Administració de justícia. Nosaltres hem sentit en seu parlamentària el molt honorable president de la Generalitat dient que tot lo que passa a Catalunya és responsabilitat del Govern de Catalunya, i per tant l'Administració de justícia també. És cert que no és una competència exclusiva, és cert. Però, escolti'm, portem en aquest país, a l'Estat espanyol, més de vint anys de govern socialista, i per tant alguna solució podien haver aportat. Vostès porten més de cinc anys al Govern de la Generalitat.

I jo he plantejat una sèrie de qüestions i de problemes que ens han de fer estar amatents –i ho he dit al principi de la meua intervenció– perquè aquesta patologia no es converteixi en una patologia irreversible. S'estan acumulant expedients per resoldre d'una manera preocupant, honorable consellera; per falta de mitjans, per falta de personal, per falta de personal que depèn directament de la Generalitat de Catalunya. És cert que els jutges, los magistrats, els secretaris judicials i el Ministeri Fiscal no depenen de la Generalitat de Catalunya, però sí que en depèn la resta de personal. I, escolti, a Barcelona hi ha un 80 per cent del personal que és interí. Home, alguna solució hi hem de posar.

I després, home, quan donem les ràtios, les hem de donar no solament amb l'increment de població en relació amb el nombre de jutges i jutjats que anem creant, sinó amb l'augment de la litigiositat, lògicament, escolti'm. I aquest és el veritable *input* que ens ha de fer estar alerta.

Vostè s'ha referit a Lleida. Escolti, l'informe del president de l'Audiència Provincial de Lleida posa de manifest que s'estan acumulant més de tres mil expedients judicials a l'any per resoldre, quan quatre o cinc anys enrere això no passava. I... (*La consellera de Justícia intervé sense fer ús del micròfon.*) Home, si vol, li ho llegeixo. Miri, a veure, jo, de dades..., sóc molt curós amb les dades que dono, honorable consellera. No em digui que això no és cert –fora que la memòria no estigui ben feta.

Escolti'm, li ho diré, li ho llegiré textualment, cosa que no m'agrada fer en seu parlamentària, però: «En l'actualitat el nombre de resolucions han passat a 49.767» –en la memòria que han presentat ara, fa una setmana–; «el nombre d'assumptes ingressats, 52.562.» I, per tant, hi

ha un dèficit... (*Veus de fons.*) Me'n vaig cap enrere? És que llavors hauria de llegir tot l'article, però és així. (*La consellera de Justícia intervé sense fer ús del micròfon.*) No, honorable consellera, és que això no és així.

Diu: «L'any 2004, el nombre d'assumpptes ingressats era de 48.220, i el de resolts era de 48.274.» Per tant, no em digui que no. Com a mínim, no em digui que no és cert el que dic. Com a mínim, digui que a la memòria possiblement hi ha un error aritmètic. Però jo les dades que dono, les contrasto, honorable consellera, cregui-ho. Si no, no les donaria.

I un altre punt –i amb això acabo–, on també hi tenim competències, i és una dada també preocupant: amb, escolti'm, la utilització del català a l'Administració de justícia. I aquesta sí que és una dada, honorable consellera, que és responsabilitat plena de vostè, de la seva conselleria –no, lògicament, de vostè en concret. L'any 94 hi havia un 26 per cent d'ús del català a l'Administració de justícia; els anys 2004, 2005, 21,1; 2006...

El president

Senyor Montanya...

El Sr. Montanya i Mías

...–ja acabo, senyor president–, 18,1; any 2007, 16,8. Alguna cosa s'està fent malament des de la conselleria de Justícia pel que fa a l'ús i el foment del català en aquesta Administració.

Gràcies, consellera.

El president

Senyora consellera, té la paraula per a la rèplica.

La consellera de Justícia

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, prenguin-ne tots nota, perquè el Partit Popular acaba de passar a la defensa del conjunt dels continguts del títol tercer de l'Estatut de Catalunya. Estem encantats. Benvingut, li donem la benvinguda cordial, de veritat. Jo estic molt contenta perquè sé que a partir d'ara comptem amb una majoria amplíssima per modificar la Llei orgànica del poder judicial, en el sentit d'accés més fàcil a la professió de jutge, coneixement de les llengües que són cooficials en els territoris de l'Estat i, per tant, traspàs de la competència en matèria d'execució i gestió del personal de l'Administració de justícia a la Generalitat de Catalunya. És a dir, jo estic encantada.

Si això és així, el Partit Popular acaba de donar la majoria més que necessària per aprovar a les Corts generals la Llei orgànica del poder judicial que ens ha de donar aquestes competències. Perquè li ho he d'aclarir, senyor Montanya: no tenim la competència en personal, ni tan sols en el personal no judicial.

Si la tinguéssim, aquesta convocatòria que està en marxa des de fa tres anys, de 1.500..., 1.500 persones, efectivament, en..., no, 3.680 persones per a tot l'Estat, de les quals 1.100 han de venir aquí a Catalunya. Persones..., ni fiscals, ni secretaris, ni jutges, eh?: tramitadors, auxili judicial..., és a dir, personal de suport ad-

ministratiu. Tres anys per resoldre una oposició. Ho està fent el ministeri. Estan fent encara exàmens manuscrits que llegeixen davant d'un tribunal –els llegeixen davant d'un tribunal. En aquest sistema, li asseguro que, si no tenim nosaltres la competència de selecció i de provisió de llocs de treball, de cap de les maneres se'ns pot fer responsables del grau d'interinitat.

Però permeti'm també que d'aquest grau d'interinitat en faci alguna defensa, perquè és que, els interins, no pel fet de ser interins són mals treballadors; alguns d'ells treballen, i treballen bé –alguns d'ells treballen, i treballen bé. Però no tenim competències; vostè ha dit que teníem competències amb el personal, i no les tenim, d'acord?

Llavors, benvingut: competències per a la Generalitat, selecció de jutges més fàcil, que a més coneguim la llengua pròpia, i, per tant, compliment del títol tercer de l'Estatut.

Jo he plantejat aquests dies que la solució del tema de la justícia no era només i en exclusiva..., i que, per tant, tots aquells que ens poséssim a la boca que la justícia havia de millorar ens hi havíem de comprometre. Estic contenta que ho hagi fet el Partit Popular aquí, en aquesta tribuna del Parlament de Catalunya.

Però li dic: pel que fa als ciutadans, que no recorrin, si us plau, als tribunals de justícia amb coses de l'àmbit privat que es podrien resoldre mitjançant la mediació. Per tant, que utilitzin sistemes alternatius; i als advocats, si us plau, que els ho recomanin.

Pel que fa als advocats, que ingressin les demandes en català. Els ho demanem, si us plau, que ingressin les demandes dins l'Administració de justícia en català i que expliquin als seus clients quan una demanda és innecessària i quan un recurs és insostenible.

Que els procuradors utilitzin més i millor els mitjans telemàtics amb relació als jutjats, i que es faci una adaptació a la nova organització d'oficina judicial per part d'aquests col·lectius.

Al personal de l'Administració de justícia, que facin més intel·ligible als ciutadans el que succeeix allà; que facin més eficient el funcionament de la nova organització dels serveis comuns que s'està produint a Catalunya i que no es produeix a cap altre lloc de l'Estat. Dels àmbits d'execució que s'han fet a l'Hospitalet o a Vilanova no hi ha precedent a cap lloc de l'Estat; per tant, anem al capdavant novament, i gràcies a la participació de tots els actors.

Als secretaris, que dirigeixin els òrgans judicials i els serveis comuns.

Als jutges i els magistrats, que apliquin rigor jurisdiccional, evidentment, la celeritat, i que coneguim la llengua pròpia del país.

A l'Administració –és a dir, a la Generalitat, però també al ministeri i també al Consejo General del Poder Judicial–, que doni més recursos en personal, en diners, en mitjans; que permeti els canvis organitzatius i els doni cobertura legal amb la reforma de la Llei orgànica del poder judicial i les lleis d'enjudiciament; que doni

la concepció de servei públic bàsic que hem de donar d'aquest servei; que accepti que les llengües pròpies dels tres llocs on són cooficials han de tenir recursos extraordinaris; que ens transfereixi el personal no judicial com a mínim de manera immediata, i que faci un nou i millor sistema d'accés de les professions jutges, fiscals i secretaris a l'àmbit de la justícia.

Amb aquesta petita llista es produeix una gran revolució a la justícia. Si això ho incloem a la llei orgànica, i amb el suport del Partit Popular, com hem vist avui aquí en aquesta cambra, de ben segur que d'aquí a poc temps, si l'actual Govern continua...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...amb la destinació de pressupostos i amb les polítiques de modernització i tenim, a més a més, el suport legislatiu necessari, la justícia canviarà. Si no, d'aquí a tres anys, quatre i cinc, continuarem discutint en els mateixos termes.

El president

Passem...

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de família
(tram. 300-00126/08)

...al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques de família, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, com vostè coneix perfectament, el passat 15 de maig es va celebrar el Dia Internacional de les Famílies, una jornada que va ser establerta en el seu moment per les Nacions Unides amb el propòsit, sobretot, de reclamar una reflexió col·lectiva i l'atenció dels poders públics al voltant d'aquesta institució fonamental, bàsica, a nivell de convivència i d'estructuració de la nostra societat.

En qualsevol cas, aprofitant l'avinentsa d'aquesta data, el nostre grup parlamentari ha considerat oportú presentar, doncs, aquesta interpellació, en el sentit de conèixer en quin estat es troben en aquests moments les polítiques de suport a la família que impulsa el Departament d'Acció Social i Ciutadania i, en conjunt, el Govern de la Generalitat, i més concretament aquelles que es refereixen a la coordinació interdepartamental, a la gestió del temps i al decret, també, de desplegament de la Llei 18/2003, de suport a les famílies.

En tot cas, no crec que sigui ociós recordar i reconèixer els canvis extraordinaris que han viscut les realitats

familiars els darrers anys en el nostre país. Qualsevol persona que s'entretengui a analitzar o a comparar un padró municipal de fa trenta anys, o fins i tot les dades que apareixen en el llibre sobre llars i famílies que publica periòdicament l'Idescat, s'adonarà fàcilment de fins a quin punt les modalitats familiars han canviat de forma radical, extraordinària.

No ens entretindrem, lògicament, a explicar-ne les causes, perquè seria, doncs, un element prou complex i, a més a més, són conegudes de tothom; però sí que voldríem descriure'n les conseqüències, per arribar directament a les polítiques de suport a les famílies que cal endegar, al nostre entendre, a partir d'aquests moments i que al nostre entendre cal impulsar, lògicament, des del lideratge del Departament d'Acció Social i Ciutadania.

En tot cas, el creixement de la monoparentalitat –i si hem de ser fidels, lògicament, a allò que ens diuen les estadístiques, a la monomarentalitat–, el nombre de parelles sense fills i filles, de les llars sense nuclis familiars o de les famílies reconstituïdes, són, a grans trets, els canvis més fonamentals de la nova morfologia familiar.

Però també cal mirar amb una certa cautela aquest ampli ventall de xifres, perquè, lògicament, considerem, una mica, que allò que realment és substantiu no és només la forma externa que tenen les noves realitats familiars, sinó sobretot les relacions que s'estableixen en el seu interior, és a dir, els rols que juguen cadascun dels seus membres; probablement la part més menys coneguda, però segurament la part més fonamental, perquè, lògicament, no només fonamenta, no només té relació amb allò que és l'àmbit familiar, sinó que també té una repercussió en l'àmbit social.

De la definició tradicional d'aquella família basada en la matrimonial i en el repartiment de càrregues i funcions per raó del sexe, s'ha passat a una definició que considera avui dia, doncs, la família com un nucli de convivència basat en les relacions, teòricament paritàries, entre les seves persones membres i on aquestes han de trobar, en certa forma, l'espai idoni per al seu desenvolupament social i afectiu, així com també un eix central en l'educació i la socialització dels infants.

En tot cas, tenint en compte aquestes noves realitats familiars, com han de respondre els poders públics a aquesta nova realitat? Al nostre entendre, els governs no han de potenciar un determinat model de família en funció dels seus pressupòsits ideològics o de l'apel·lació a una determinada tradició, sinó que han de reconèixer les realitats existents, lògicament, aquelles opcions que han anat construït els mateixos ciutadans i ciutadanes, i, si és possible, intentar anticipar-se a aquelles que s'incrementaran o que apareixeran en el futur, alguna de les quals ja comença a insinuar-se en el present.

I, a partir d'aquest respecte i reconeixement de la realitat diversa, han d'intentar impulsar polítiques de suport que s'hi adequin, que dediquin una especial atenció a aquelles situacions més febles i que actuïn des d'una perspectiva global i, per tant, lògicament, necessàriament transversal; un adjectiu que sovint és molt fàcil de definir, però que costa d'aplicar en la realitat.

En aquest sentit, voldríem demanar-li que dediqués una part de la seva primera intervenció a explicar-nos de quina forma es concreta el paper de lideratge que ha d'exercir, doncs, lògicament el seu departament a l'hora de definir i coordinar el que són les polítiques familiars, de suport a les famílies, que s'impulsen des de totes i cadascuna de les conselleries a nivell del Govern de la Generalitat i, més concretament, com s'està treballant des de la Comissió Interdepartamental de Suport a les Famílies.

Un altre dels aspectes en què voldríem també que incidís són les actuacions referides a la gestió del temps. Fins fa poc, el temps i els horaris de la vida de les famílies s'estructuraven al voltant de la jornada laboral de l'home, però actualment la diversitat dels nuclis de convivència, la seva reorganització en funció del mercat de treball, la incorporació progressiva de les dones al mercat laboral formal, entre altres factors, han acabat modificant aquesta estructura, la qual cosa també afecta, lògicament, les pautes de convivència interfamiliar i, òbviament, també les relacions de les famílies amb la societat. Per expressar-ho en altres termes, molts pares i mares veuen amb preocupació les dificultats per compaginar el temps laboral amb els familiars, i també per a poder fer un seguiment adequat de les seves filles i els seus fills.

I no es tracta, lògicament, d'una preocupació exclusiva del nostre país. Diversos estats, com ara Suècia, Finlàndia, o Holanda, estan impulsant els darrers anys, per exemple, campanyes de comunicació per intentar animar els pares a incrementar el nivell de dedicació als seus fills o filles; o en d'altres, com ara Austràlia, s'han desenvolupat campanyes, serveis d'informació i suport als pares o mares que estan passant per una etapa, per un període crític de transició, com podria ser, doncs, l'etapa perinatal o postnatal, o aquella immediatament posterior a un divorci, en tot cas, per intentar afavorir l'adaptació als nous escenaris vitals i l'adopció d'allò que s'anomena «bones pràctiques familiars».

Però, més enllà del valor i cadascuna de les propostes i aquestes iniciatives que citàvem, tots aquests exemples posen de manifest un aspecte prou important, i és que s'està obrint un debat arreu del nostre entorn més immediat, arreu dels països occidentals, que requerirà, de ben segur, instruments de recerca i d'anàlisi, com ara el Panel de famílies i infància, que va donar lloc també al llibre *Temps de famílies*, editat fa només alguns mesos per part del departament. És evident, lògicament, que el coneixement d'aquesta nova realitat, d'aquestes noves realitats és una eina importantíssima per al disseny de polítiques públiques.

En tot cas, seguint aquesta preocupació, el nostre grup voldria plantejar-li una sèrie d'interrogants sobre una iniciativa certament innovadora que està impulsant el seu departament i que vostè mateixa va anunciar durant la seva compareixença com a consellera en al Comissió de Benestar i Immigració. Es tracta del Pla estratègic per a la gestió del temps, un instrument que, en definitiva, pretén garantir una millor i més gestió dels temps personal i familiar, a través de la concreció de tot un seguit de mesures i actuacions acordades a través de tot un procés participatiu pactat de forma transversal. Vol-

dríem que en la seva intervenció ens concretés, d'alguna forma, quins seran els eixos principals que orientaran aquest pla estratègic i, sobretot, de quina forma està previst impulsar-lo i avaluar-ne de forma periòdica el funcionament.

També voldríem que intentés referir-se a un aspecte també parcial, però al nostre entendre molt important, que és el programa anomenat «Minuts menuts», que està impulsant conjuntament amb la col·laboració d'alguns ens locals –de forma experimental es va començar l'any passat amb deu ajuntaments–, i voldríem, doncs, que en aquesta intervenció també ens fes una primera avaluació d'aquesta iniciativa.

En tot cas, probablement després, en la següent intervenció, tindrem oportunitat d'incidir més en allò que és el decret de desplegament de la llei de suport a les famílies, però ens agradaria, ho repeteixo, que ens informés d'aquests aspectes, per intentar conèixer amb el màxim detall possible què s'està impulsant per part del seu departament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me constatar, ja que aquestes han estat les seves primeres paraules, que el dia 15 varem celebrar el Dia Internacional de les Famílies, i concretament es va fer a la ciutat de Barcelona, com també a altres ciutats arreu de Catalunya, una festa, una festa amb la qual vam donar cobertura a aquest Dia Internacional de les Famílies.

Jo voldria destacar sobretot l'èxit de la celebració del Dia Internacional de les Famílies a la ciutat de Barcelona, al parc de la Ciutadella, i sobretot agrair en aquesta edició la col·laboració de divuit entitats familiars que van voler ser-hi presents amb nosaltres i, alhora, utilitzar aquest marc per, també, donar informació i suport a les diverses famílies. Per tant, voldria constatar l'èxit d'aquesta edició.

En aquest sentit, tal com vostè deia, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, des de la Secretaria de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania, nosaltres estem tirant endavant tot un seguit d'actuacions que ens permetin fer efectives totes aquestes polítiques de suport a les famílies.

És veritat que els darrers anys a Catalunya s'ha reduït el nombre de fills i de filles i, en canvi, hi ha hagut un augment important pel que fa a noves modalitats de famílies; concretament, hi ha hagut un augment important en el nombre de famílies monoparentals. Han aparegut també les famílies reconstituïdes, aquestes que es formen a partir de la separació i es creen aquests nous nuclis familiars amb fills i filles procedents d'aquestes famílies

reagrupades. Però també han aparegut famílies formades per persones del mateix sexe o per aquelles famílies que han optat per l'adopció o per l'acolliment familiar. A totes elles els hem de donar la resposta adequada.

Jo crec que des de l'Administració hem de fer un reconeixement explícit a aquesta diversitat familiar i hem de donar respostes vàlides a totes les famílies, però hem d'oferir que tots aquests recursos..., que siguin vàlids. Per tant, hem de tindre en compte aquestes diferents necessitats que també van sorgint amb la configuració d'aquests nous models familiars. Per tant, solucions diverses a situacions específiques diferents.

Nosaltres partim de la realitat que cal desenvolupar aquestes polítiques familiars des d'una perspectiva bàsica, per nosaltres, conjuntament, evidentment, amb la perspectiva de gènere, i que hem de donar..., o tenim la responsabilitat, nosaltres, de no crear cap realitat familiar, sinó sobretot de reconèixer les diferents realitats que existeixen en aquest moment. Jo crec que no hem de parlar de noves famílies –no hem de parlar de noves famílies–, sinó de realitats diferents en les estructures familiars –i, com deia abans, algunes d'elles en ple creixement. Per tant, insisteixo, necessitem solucions i necessitem suports a temes que són comuns a les famílies, però també amb l'especificitat davant d'aquestes noves formes.

En aquest sentit, des del departament, des de la Secretaria de Polítiques Familiars, estem treballant de manera molt decisiva en tota l'acció interdepartamental. En aquest espai, en aquest espai interdepartamental pel que fa al suport a les famílies, treballem conjuntament amb tots els departaments de la Generalitat i això ens permet una actuació sincronitzada de totes aquelles accions que fa el Govern de la Generalitat per les nostres famílies.

En el marc d'aquests treballs d'aquesta comissió interdepartamental, evidentment s'estan portant a terme l'avaluació i el desplegament de la Llei de suport a les famílies, la Llei 18/2003. Però també s'està produint en el marc d'aquesta comissió interdepartamental l'anàlisi per a la creació, també, d'aquests espais de participació familiar. Jo voldria donar unes dades; no puc donar les dades del 2007 perquè tot just les estem tancant, però en el 2006, en l'àmbit interdepartamental, de tot el Govern de la Generalitat, es van destinar 543 milions d'euros a polítiques de suport a les famílies. Per tant, aquest és un espai consolidat.

I, d'aquest espai i d'aquesta coordinació interdepartamental, n'ha sorgit la comissió coordinadora del pla estratègic sobre usos i la gestió del temps, una comissió que està formada, en aquest cas, per la representació dels departaments de la Generalitat, més set persones expertes en temes de família procedents del món universitari. Aquest espai, aquesta comissió coordinadora –les seves reflexions, el seu debat–, ens ha de permetre sobretot reflexionar sobre els temps socials i sobre quina és, ha de ser, la nova organització d'aquests temps socials. Però jo crec que, alhora, el que és molt important en aquests moments, també, com sensibilitzem sobre la necessària coresponsabilitat de les tasques en l'àmbit familiar.

El temps, senyor diputat, és un bé escàs per a totes les famílies. I des de la Secretaria de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania tenim molt clar que hem de liderar i hem d'aprovar aquest pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps.

El 2008 aquest pla sobre els usos i la gestió del temps de la vida quotidiana 2008-2018 ha estat –serà i ha estat fins ara– un dels reptes més importants del nostre departament. L'equilibri entre la vida laboral, la vida familiar i la vida personal jo diria que ha de ser considerat un dels elements clau del benestar de les persones. Per tant, totes aquestes actuacions s'han d'emmarcar en el desenvolupament d'aquestes polítiques socials, d'aquestes polítiques familiars i laborals, i no podem deixar de banda aquesta qüestió tan important.

En l'elaboració del pla hem recollit la situació actual –parlàvem abans d'aquesta diversitat de famílies–; les qüestions, hem recollit, vinculades a aquest àmbit. I proposem diverses vies d'intervenció per reduir les dificultats que són causades, són originades per la mateixa organització social horària, i que ens permetin alhora avançar cap a polítiques de concepció del temps d'una manera més integral i no centrades exclusivament en l'àmbit laboral.

Aquest pla estratègic està compost per quatre eixos. El primer dels eixos és més temps disponible, una organització territorial i social que afavoreixi una millor gestió del temps de la vida quotidiana. Un segon eix, que és un nou equilibri del valor i la distribució del temps dedicat al treball del mercat, al treball familiar i al treball domèstic. Un tercer eix, que és més suport per viure amb qualitat els cicles vitals i les situacions familiars que requereixen més temps. I un últim eix, que anomenem «temps amb valor social afegit», aquell temps que necessitem les persones per aprendre però, alhora, per educar o per participar en la vida col·lectiva de la nostra societat. Aquest pla s'estructura, per al 2008, en 142 mesures, de les quals hi han trenta-cinc objectius estratègics.

En aquests moments el pla estratègic, senyor diputat, es troba en les darreres fases de la seva tramitació i esperem poder-lo portar al Govern per a la seva aprovació final per part del Govern. Un cop el Govern aprovi el pla estratègic sobre usos i la gestió del temps de vida quotidiana, es preveu evidentment una primera fase d'impuls, de seguiment, però també d'avaluació, que liderarem des del mateix departament.

Dintre del marc d'aquest pla estratègic, com a accions d'impuls i seguiment, algunes actuacions que podem concretar en aquest moment són la creació de l'oficina del pla sobre usos i la gestió del temps de la vida quotidiana, que serà, aquest òrgan, com deia abans, d'impuls i de seguiment i d'avaluació del mateix pla. Però, en segon lloc, dinamitzar sobretot aquesta coordinació interdepartamental, que ja s'està duent a terme, però que serà la possibilitat real que tindrem per fer efectives totes les novetats, ja siguin..., les novetats o les mesures de continuïtat que ja estan actualment en vigor. També, la creació –aquesta és una qüestió important– d'indicadors qualitatius i quantitatius que ens han de permetre, amb aquests indicadors, fer aquest seguiment i, per tant, anar corregint, anar direccionant el pla...

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...en base als objectius que tenim marcats.

I, per últim, dintre d'aquestes mesures més immediates, que crec que és important..., que és la creació i l'impuls del fòrum ciutadà d'impuls de les polítiques del temps.

El president

El senyor Pere Bosch pot fer la rèplica.

El Sr. Bosch Cuenca

Sí; moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, honorable consellera. Tal com li hem comentat, vostè, en la compareixença davant la Comissió de Benestar i Immigració, en la primera compareixença que va fer com a consellera, va parlar de tres línies estratègiques. Ens satisfà que bona part d'aquestes estiguin en vies de compliment.

Una d'elles era l'aprovació de la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, que conté un aspecte també prou important a nivell del que és la protecció de les famílies, com és el Fons d'impagament de pensions alimentàries. Un altre dels eixos era precisament el que comentàvem anteriorment, aquest pla estratègic del temps. I el tercer eix, que és en el qual voldríem incidir en aquesta segona part de la intervenció, era el decret de desplegament parcial d'allò que és la Llei 18/2003, de suport a les famílies. En tot cas, es tracta d'un decret que, com és prou sabut, doncs, ha estat llargament reivindicat i ens interessaria conèixer, d'una banda, en quin estat es troba, és a dir, quins són els tràmits que s'han complimentat fins aquests moments i quins són aquells que resten per tancar, i, en definitiva, que ens especifiqués en la seva segona intervenció quin és el calendari amb el qual està treballant el seu departament per tal que la seva aprovació i aplicació sigui el més ràpida possible.

Però, en tot cas, també, de forma igualment intensa, ens interessa conèixer algunes dades sobre el seu contingut i sobretot les principals novetats que ha d'incorporar, com ara, per exemple, de quina forma s'adaptarà i regularà les noves realitats familiars, que descrivíem en la primera part de la nostra intervenció, sobretot d'aquelles que han anat aflorant en els darrers anys o que es troben en una situació de major feblesa i que, al nostre entendre, com comentava anteriorment, han de ser les que han de rebre un major suport per part de les administracions públiques.

Un estudi de la Universitat Pompeu Fabra, concretament «Les famílies monoparentals a Catalunya», remarcava concretament que aquestes no es tracten d'un fenomen recent, però que les seves problemàtiques actuals i les implicacions socials que suposen són en molts aspectes radicalment noves. En tot cas, és prou sabut que la monoparentalitat que ha anat creixent més en els últims anys és fruit del trencament de les parelles, la qual cosa ha

comportat també problemes en el pagament de la pensió d'aliments o que aquesta sigui de baixa quantia. I, per tant, com comentava anteriorment, satisfà que aquest Parlament hagi aprovat, fa poques setmanes, aquesta Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.

En tot cas, és evident que aquesta que acabem de descriure es tracta d'una de les modalitats de monoparentalitat amb majors dificultats, i de risc d'exclusió social, en contrast, sobretot, amb altres modalitats familiars que en els darrers anys havien rebut una major protecció, com poden ser, per exemple, les famílies múltiples.

En tot cas, voldríem conèixer en quina mesura aquest decret identifica i reconeix les famílies monoparentals i estableix les condicions que han de complir els fills o filles i les seves categories. També, al nostre entendre, aquest decret ha de ser una eina essencial, un instrument essencial per al reconeixement social i també polític, i evidentment una eina a través de la qual podran rebre prestacions i ajuts per part de les administracions públiques.

També ens interessaria conèixer, per últim, quines novetats incorpora aquest decret en el cas de la regulació de les famílies nombroses i en quina mesura s'inclouran dins d'aquest concepte les unions estables de parelles, amb independència de la seva orientació sexual, a diferència del concepte que es recull ja en la Llei 40/2003, que parla de «cònjuges» referint-se a les persones progenitores. Pel nostre grup, aquest reconeixement ha d'implicar un pas més en el reconeixement dels drets i de les noves realitats familiars, i, per tant, té una transcendència enorme a nivell del que és el reconeixement de drets al nostre país.

Aquests són, lògicament, els grans aspectes que voldríem conèixer, el desplegament d'aquest decret i, ho repeteixo, el seu marc, els continguts i en quins terminis ens movem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora consellera pot fer la rèplica.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest decret del qual vostè ha fet menció, de desplegament parcial de la Llei de suport a les famílies, desenvoluparà el concepte actual de família que tenim, i que n'hem parlat abans a bastament, d'aquesta diversitat. Per tant, «les nostres famílies» ha adquirit, té un significat molt més ampli, que abasta aquesta diversitat que actualment és la que conforma la nostra societat.

En aquest marc, el decret aborda la regulació de famílies nombroses —m'ha agradat molt la paraula de «famílies múltiples»; bé, el terme encara és la regulació de les famílies múltiples, famílies nombroses—, contemplant dins d'aquest concepte les unions estables de parelles amb independència de la seva orientació sexual.

Jo voldria recordar que la mateixa Llei 402003, la Llei de suport a les famílies, només parla –només parla– de «cònjuges», sense referir-se a les persones progenitores. Per tant, entrarem..., jo crec que adequarem la Llei de suport a les famílies amb el desplegament parcial d'aquest decret, incorporant totes les unions estables, que no hi queden contemplades, en la Llei de suport a les famílies, i aquest decret sí que ens permetrà encabir-les-hi. Per tant, les unions estables de parella, amb independència de la seva orientació sexual.

Pel que fa a la regulació de les famílies monoparentals, el decret, el decret que estem desenvolupant, defineix el concepte, defineix les condicions que han de complir els fills o les filles i les categories. Com vostè ha parlat, les famílies monoparentals han anat creixent, i una part d'aquest creixement moltes vegades ve determinada pel trencament de les mateixes parelles, no per les opcions de voluntat pròpia de constituir una família amb un sol membre, amb un sol progenitor; moltes d'elles són conseqüència, doncs, d'aquest trencament *a posteriori* de nuclis familiars ja establerts. Per tant, les ha de regular, aquest decret, les hem de definir, hem de dir quines condicions han de complir i, sobretot, hem de dir de quines categories estem parlant.

Per tant, és una altra novetat que possibilitarà la identificació d'aquestes famílies, per tal de donar-los aquest suport específic en els diferents àmbits de la nostra actuació pública, per tal de poder arribar a una major protecció en funció, doncs, de les diverses circumstàncies familiars.

El procediment de reconeixement i d'expedició de títols de famílies nombroses, però alhora de les famílies monoparentals, també queda regulat en el desplegament d'aquest decret. I, a grans trets, comprèn tot el que fa referència, evidentment, a la sol·licitud –jo voldria dir que avancem amb aquestes sol·licituds telemàtiques, que a hores d'ara també correspon fer-ho–, però també pel que fa a la documentació, tramitació, resolució de títols, etcètera, de les persones. Però alhora, també, aquest decret incorpora les obligacions de les persones titulars a les quals hem reconegut el títol, però alhora també el règim sancionador en el cas d'incompliment d'alguna d'aquestes condicions.

El decret també regula les prestacions econòmiques i els ajuts a les famílies. En fem la diferenciació: la prestació econòmica universal són aquelles que s'atorguen a totes les famílies que hi tenen dret, amb independència dels ingressos que té la família; en canvi, els ajuts sí que estan en funció dels ingressos familiars i, per tant, d'altres consideracions que hem de posar d'acord amb la Llei de pressupostos, per tant, en règim de concurrència.

Aquest decret jo crec que és un primer pas en el reconeixement social de les famílies monoparentals i és un punt de partida que ens ha de possibilitar l'atorgament de beneficis i d'avantatges per a totes aquestes famílies en el cas que ho necessitin. Però fa també un reconeixement a la condició de família monoparental a través d'aquest títol acreditatiu, i això permetrà facilitar a totes aquestes famílies l'accés a altres polítiques de protecció

que ja estan desenvolupant-se dintre del Govern de la Generalitat.

Per tant, aquest és un decret que jo crec que va més enllà de la mateixa Llei de suport a les famílies, és un decret que ens adequa la realitat social de les famílies a Catalunya i, per tant, la possibilitat de poder intervenir en totes elles.

El president

Gràcies.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el tancament d'una part de l'oferta dels estudis de batxillerat nocturn i les possibles vies de finançament per a evitar-ho (tram. 317-00156/08)

Ho fem amb la sessió de preguntes al president de la Generalitat. Pot formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat... Estos últimos días, hemos conocido la decisión de la *conselleria* de Educació de cerrar, literalmente, veinte institutos que ofrecen el servicio de bachillerato nocturno para muchísimos alumnos de Cataluña. Nos gustaría saber cuál es la opinión del presidente al respecto y si ha pensado, previamente a esta decisión, de qué otras partidas presupuestarias podríamos sacar suficientes recursos para mantener este servicio.

Gracias.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el conseller i jo mateix hem explicat en aquest Ple la posició i l'opinió del Govern respecte a això. Els alumnes que ho demandin, i en els centres en què hi hagi una de-

manda raonable per cursar batxillerat nocturn, tindran aquesta oferta.

El president

El senyor Rivera pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, gràcies, senyor president. Bien, pues esa no es la información que se ha facilitado desde la *conselleria*. Lo que se ha dicho es que había cuarenta y seis institutos y que quedamos en veintiséis institutos que ofrecen este servicio, y con un coste aproximado de entre catorce y quince millones de euros.

A nosotros se nos ocurre de qué partidas podríamos sacar dinero para poder hacer frente a este servicio público. Hay que recordar que un servicio público como la educación no es un capricho, no se puede medir por criterios únicamente económicos; por tanto, hay otros criterios a tener en cuenta, sobre todo el de equidad.

Pero hay partidas presupuestarias que hemos conocido también esta semana que a nosotros se nos ocurre que podrían ser reducidas; no sé que opina el presidente. Partidas como los 32 millones de euros en informes de siete *conselleries*, informes tan importantes, pues, como el diseño del parchís, la casita de cartón recortable, o informes ya conocidos sobre la felicidad; informes copiados de internet, informes de una sola página, a dedo, por importes de 12.000 euros, y no por concurso público sino a dedo, como digo, por asignación directa, que además están en trámite en la fiscalía.

Señor Montilla, usted engaña a la ciudadanía cuando dice que esta es la Cataluña social. La Cataluña social es la que no cierra institutos ni servicios públicos de educación y no da informes de 32 millones de euros a amigos y simpatizantes. La Cataluña social no es la que nos está ofreciendo usted, la que tiene en huelga a enfermeras y a médicos. Usted lo que está haciendo es gastar dinero en otras cuestiones. ¿Por qué no gastamos los 3,6 millones de euros que ha otorgado la *conselleria*, y concretamente su Gobierno, en escuelas francesas, en el sur de Francia, y lo dedicamos a la educación catalana, a esos estudiantes catalanes que tienen carencias, que no por capricho quieren ir por la noche, sino porque tienen que trabajar y estudiar a la vez?

Señor Montilla, su Gobierno no está trabajando por la Cataluña social. Está trabajando por consolidar ese oasis. Y ese oasis, esperemos que con la investigación de esos informes y esa ocultación a que usted nos tiene acostumbrados, empecemos a deshacer ese oasis que ustedes tienen y empecemos a dedicar el dinero a lo que verdaderamente preocupa a los ciudadanos catalanes.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, entre altres coses, si no hi hagués transparència, vostè no em podria fer aquestes preguntes i aquestes afirmacions que ha fet

avui, absolutament demagògiques i absolutament plenes de dades i informacions que no s'ajusten a la veritat, pel que fa referència als informes i a aquestes connotacions que vostè hi atribueix. Tots aquests treballs es fan d'acord amb el procediment que preveu la llei, i amb total transparència; precisament per això, tothom pot tenir aquesta informació, informació que vostè ha donat que no s'ajusta en absolut a la veritat.

Per cert, si vostè té altres prioritats, quan vingui el pressupost al Parlament de Catalunya vostè tindrà ocasió de presentar aquestes esmenes. Per cert, ja li avanço que el Govern no renunciarà a fer algunes de les coses que està fent; entre altres, promocionar i ajudar a la nostra llengua, el català, més enllà del nostre país, com fan, per cert, tots els governs, també el Govern espanyol. Li podria citar els centres i les despeses que gasta el Govern espanyol a promocionar el castellà en centres d'educació reglada a molts llocs del món.

Deixi vostè de fer demagògia i de dir mentides. I, per una vegada, pregunti sobre temes que realment tinguin un cert interès.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la fugida radioactiva a la central nuclear d'Ascó i (tram. 317-00159/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president –em sembla que té interès–, en les darreres setmanes s'ha conegut la troballa de partícules radioactives a l'exterior de la central nuclear d'Ascó, un fet inèdit en la història de l'energia nuclear a l'Estat espanyol. L'incident ha obligat a efectuar mesures de radioactivitat a més de dues mil quatre-cents persones, i, de fet, els mateixos ajuntaments més propers estan facilitant revisions a tota la ciutadania que ho sol·liciti.

Els fets, ja de per si greus, resulten encara més preocupants si es considera el cúmul de despropòsits que els han donat la magnitud que finalment han tingut. La lectura de l'informe del Consell de Seguretat Nuclear posa de manifest anomalies significatives de gestió, errors en les maniobres de comandament, imperícia i manca de capacitat tècnica en la presa de decisions i el que és més greu: voluntat d'ocultació del que estava passant, amb un retard de fins a quatre mesos en la notificació del succés al Consell de Seguretat Nuclear.

Aquestes informacions preocupants van portar el nostre grup parlamentari, juntament amb altres grups de la cambra, a sol·licitar la compareixença davant d'aquest Parlament de la presidenta del Consell de Seguretat Nuclear. Cal saber com és possible una gestió per part de

l'empresa operadora de la central nuclear d'Ascó que es situa a les antípodes del que hauria de ser una política responsable i transparent, i que deixa a la població més propera en una posició d'indefensió absolutament injustificable.

Som coneixedors del limitat grau de competències que té la Generalitat de Catalunya en matèria de seguretat nuclear. No obstant això, la gravetat dels fets i la intranquil·litat que comporten per als habitants de les comarques que tenen totes les nuclears del nostre país, és a dir –quina casualitat!–, les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona, ens porten a formular la següent pregunta: senyor president, quin és el capteniment del Govern de la Generalitat amb relació a l'incident ocorregut a la central nuclear d'Ascó, i quines han estat les actuacions que s'han realitzat, i quines mesures es planteja adoptar per tal d'evitar que en el futur l'operadora de la central repeteixi unes pràctiques absolutament inacceptables?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, l'incident va consistir en la detecció de contaminació radioactiva, no?, de superfícies a l'exterior dels edificis de la central nuclear, produïda per la dispersió de petites partícules radioactives de cobalt i manganès. També penso que ha de quedar clar que no estem parlant en cap cas d'una situació d'emergència, no?

El Govern de la Generalitat va tenir coneixement formal de l'incident el passat 5 d'abril, mitjançant comunicació del Consejo de Seguridad Nuclear, qui a la vegada n'havia tingut coneixement el dia anterior, no? A partir de l'esmentada data, s'han mantingut nombrosos contactes i algunes reunions amb el *consejo*, amb l'objectiu, en primer lloc, de tenir un coneixement puntual i permanent de l'evolució de l'incident i de les actuacions del mateix *consejo* dirigides a determinar-ne l'abast i assegurar la protecció de les persones i el medi ambient, i també a determinar les causes del succés. En segon lloc, transmetre –i així ho hem fet– al *consejo* la preocupació del Govern de la Generalitat i la necessitat d'una actuació concloent per part del *consejo* com a organisme regulador, davant de l'evidència d'una actuació absolutament inadequada per part de la central nuclear. I en tercer lloc, per millorar els procediments de comunicació entre el mateix *consejo* i el Departament d'Interior, no? I en quart lloc, desenvolupar un conveni signat a principis de l'any 2008 entre el *consejo* i el Departament, un conveni que és el primer pas per al desenvolupament de l'article 132.4 del nostre Estatut.

Bé, en aquest sentit, vam acordar ampliar el protocol d'informació del *consejo* a la Generalitat, per tal d'incloure l'enviament directe i immediat al Centre d'Emergències de la Generalitat de totes les notificacions de successos que l'organisme regulador rebí de les centrals nuclears de Catalunya

I també, després, per acabar, dues coses molt concretes. Pel que fa a la seva possible afectació a persones, com vostè ha fet referència, s'han efectuat controls a moltes persones, sense que s'hagi evidenciat activitat d'emissions per sobre de les activitats mínimes detectables. I, pel que fa a la sol·licitud de compareixença de membres del Consejo de Seguridad Nuclear en aquest Parlament, em sembla una bona iniciativa.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les raons per les quals el Govern va encarregar l'any passat 1.583 informes (tram. 317-00155/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quines són les raons per les quals el seu Govern va encarregar l'any passat 1.583 informes per valor de 31 milions d'euros a persones alienes a l'Administració de la Generalitat de Catalunya?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè parla d'informes. No són exclusivament informes: són dictàmens, són projectes, són treballs tècnics referits a molts departaments, a moltes actuacions... Si vostè ho vol precisar, amb molt de gust li donarem tota la informació, perquè si una cosa caracteritza aquest Govern és la transparència, i per això vostè pot fer aquesta, en concret, aquesta pregunta avui.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Montilla, porto des de l'any 2005 darrere dels informes, estudis, treballs tècnics del Govern de la Generalitat, i vostè, el seu Govern, els membres del Govern, posen pegues perquè els diputats puguem anar a les conselleries i tinguem tota la informació. I, per tant, no m'ho digui a mi, digui'ls-ho a ells, que són els que posen impediments perquè els diputats de l'oposició puguem fer la tasca que ens ha demanat que fem el poble de Catalunya.

I, senyor Montilla, hi han funcionaris molt bons al Govern de la Generalitat, a l'Administració de la Generalitat, hi han molt bons funcionaris perquè vostè hagi d'en-

carregar els informes fora. Que no fan bé la seva tasca? Jo crec que sí, sincerament. I els estalviarien molts milions als ciutadans.

Miri, senyor Montilla, aquests informes encarregats a companys, a amics, a coneguts, a familiars de membres del tripartit, són informes –i ho hem vist– que s’han pagat, en moltes ocasions, dos cops; són informes que estan copiats literalment d’internet; són informes, com hem sabut aquesta setmana, que s’han encarregat, s’han pagat, i el Govern de Catalunya encara no els té. Vostè creu, senyor president de la Generalitat, que és normal, aquesta pràctica? Ho creu?

La seva mà dreta al Govern creu que és normal, però, miri, jo no crec que els catalans tinguem necessitat de tenir informes pagats tan interessants per als interessos dels catalans com dissenyar un parxís i un puzzle d’una caseta de cartró, tan transcendents com fer el seguiment de les petxines llueus, o tan útils com fer un estudi sobre els mercats discogràfics a Mèxic; o, per exemple, un que va fer el conseller d’Interior sobre la seguretat a la Xina.

Vostè creu que això és normal? Vostè creu que és normal...? (*Remor de veus.*) Vostè creu, senyor Montilla, que és normal esmicolar un informe per poder-lo adjudicar a dit, en lloc de fer el procediment normal? No és normal.

I perdoni que m’adreci al senyor Mas: senyor Mas, vostè té l’oportunitat d’investigar, si ens dona suport, tot el que està passant amb els informes, i jo li demano, si us plau, que no tapi les vergonyes al senyor Montilla i que puguem fer una comissió d’investigació en aquest Parlament per poder esbrinar on han anat a parar els diners dels catalans i de les catalanes. Jo els demano, si us plau...

El president

Senyor...

El Sr. Sirera i Bellés

...als dos –acabo, senyor president– que no continuïn tapant-se les vergonyes.

El president

Senyor Sirera... Gràcies. Senyor president, té la paraula. (*Pausa.*) Té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, de vergonyes, com vostè diu, alguns no en tenim –no sé vostè, eh? (*Remor de veus.*) Per tant, no ens hem de tapar res! No sé a què fa vostè referència, no?

Miri, he d’aclarir que vostès han dit algunes coses aquests dies que intenten posar en dubte la bona gestió dels pressupostos de la Generalitat. És una acusació molt greu, algunes de les que vostè acaba de formular. Hem pagat estudis dues vegades... Escolti, vagi al jutjat. És el que ha de fer, eh? Vostè no hi ha anat, eh? Vagi al jutjat. Perquè, si vostès tenen, com deia, tota aquesta informació és perquè el Govern actua amb transparència.

Miri, aquest Govern no ha incomplert cap de les seves obligacions: ni de donar informació, ni tampoc dels procediments per a l’adjudicació de treballs que fixa la legislació.

I també: vostè caricaturitza els temes. Si vostè vol conèixer aquests estudis a què ha fet una referència, que tenen una justificació, segur que els consellers afectats, amb molt de gust, faran esment de per què s’han encarregat aquests estudis. Perquè no són gratuïts (*remor de veus*), no són estudis que no tinguin, precisament, un objectiu, que és el de millorar determinats serveis públics. Per tant, no caricaturitzi.

I no fiqui a tota la bossa, diguem-ne, dels estudis els projectes, dictàmens, evidentment, els..., que hem de, moltes vegades, doncs, atès el volum de la feina que hi ha, de fer-los amb serveis externs, com ho fan la majoria de governs, com ho han fet altres governs. La majoria, com vostè sap, d’aquests treballs tècnics, de projectes, de direcció d’obres, en molts casos són, evidentment, obligatoris; no és pot fer una escola sense fer-ne el projecte, ni que després hi hagi un arquitecte que faci la direcció d’obra... (*Remor de veus.*) Moltes obres no es poden fer sense fer la declaració d’impacte ambiental; no fiqui vostè totes les coses en el mateix calaix, perquè no és així.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l’actuació del Govern per a aconseguir una posició unitària dels partits catalans amb relació a la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00157/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya, l’honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Estem en ple debat del model de finançament; amb la intenció del seu Govern, i, estic segur, que de la majoria d’aquesta cambra, de treure’n els màxims fruits en benefici d’una política social, d’una política d’innovació per a Catalunya.

Em quedo amb dues frases que vostè va dir la setmana passada. Una: «La situació de Catalunya és que hi ha tants pobres a Catalunya com població tenen algunes comunitats autònomes», que s’han acostumat a un model, si m’ho permet dir, assistencial. Segona: «El superàvit que ha exhibit massa vegades el president del Govern espanyol és, curiosament, i coincideix amb el dèficit fiscal que pateix Catalunya.»

Tercera cosa important que s’ha fet. Crec que s’ha resituat el debat en un àmbit territorial, no de debat només ideològic. I «àmbit territorial» vol dir parlar amb la Generalitat Valenciana, parlar amb el Govern de les Illes Balears, que pateixen un dèficit fiscal com el nostre.

Però també ens cal saber què diuen des de Madrid, des del Govern espanyol. I fa poc el president del Govern espanyol exhibia una frase de dir que no baixarien del 50 per cent de recursos en disposició de l'Estat. Aquesta és una proposta, crec, molt agosarada per part del president del Govern espanyol, perquè hi hauria poc marge. En aquests moments, els recursos de què disposa el Govern de l'Estat..., és del 50,9 per cent.

Per tant, crec, senyor president, que hem de tenir una postura unitària. Li demano com treballarà vostè per la unitat de tots els partits catalans a l'hora d'afrontar aquest debat; una postura que ha de continuar sent ferma, clara i diàfana, que no pot respondre a interessos de partits estatals, sinó que ha de respondre a interessos de Catalunya, interessos territorials.

I com trencarem el motlle? I deixi-m'ho dir d'aquesta manera tan agosarada. Perquè massa sovint, quan hem parlat de finançament, s'ha parlat sempre del mateix motlle que se'ns vol imposar. I les necessitats de despesa de Catalunya, de política social, d'infraestructures, d'innovació, no són necessàriament les mateixes necessitats d'altres territoris de l'Estat.

És un debat difícil i en som conscients, però la unitat catalana en aquest cas, la unitat d'aquesta cambra serà un element indispensable si volem avançar, preservar la unitat, treballar-la. Però també tinguem clar que no s'hi valen tacticismes, no s'hi valen aquells errors vells que es van cometre –tots plegats– durant el debat de l'Estatut d'anar pujant el llistó per després de baixar-lo a última hora de forma vergonyant. Crec que hem de fer un acte de sinceritat, deixar de banda egoismes partidaris i treballar conjuntament.

Com pensa el president treballar aquesta proposta per preservar la unitat i la màxima fermesa per aconseguir el millor finançament per a Catalunya?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja vaig establir de forma precisa, crec que va ser en la darrera sessió de control, no?, quin era el nostre full de ruta en matèria de finançament. Aquest no ha canviat.

Els eixos d'actuació seran, en primer lloc, el compliment escrupolós de l'Estatut –és el que hem dit–, tant dels aspectes més formals de calendari, de mecanismes, de relació bilateral, com també evidentment pel que fa referència al contingut de l'Estatut, a les nostres competències en aquesta matèria. L'Estatut és una llei orgànica, tot i que alguns encara no han assumit la transcendència, no?, el canvi de model que significa. L'Estatut és una llei, per tant, que obliga tothom, una llei que s'ha de complir, i en aquest sentit estem treballant i treballarem.

En segon lloc, amb l'Estatut a la mà, el que cal és negociar, arribar a acords en benefici dels interessos de Catalunya i dels seus ciutadans; l'Estatut ens fa més forts,

però la fortalesa també, com vostè diu, s'ha d'exercir de forma constructiva.

Nosaltres hem de defensar Catalunya, i això es pot fer amb o sense un acord general o multilateral, no? No ens oposarem que la resta obtingui el que vulgui obtenir, el que obtingui Catalunya, però la resta no pot rebaixar el que és just i necessari per a Catalunya. Catalunya necessita un millor finançament per mantenir i ampliar el benestar dels seus ciutadans, i a aquest objectiu no hi renunciarem.

Bé, en tercer lloc, aquest paper li correspon al Govern: bilateralitat de govern a govern, com preveu l'Estatut. El Govern té la responsabilitat de representar el país. La bilateralitat política que recull el nostre Estatut és també bilateralitat institucional; són els governs que representen i identifiquen les necessitats dels seus ciutadans. La negociació serà governamental, però també, com vostè diu, amb el suport espero que de totes les forces polítiques en aquest procés de negociació que no serà gens fàcil. Que comença tot just ara; que, de fet, tindrà un primer inici formal, diguem-ne, amb la reunió de la setmana que ve de la comissió bilateral per primera vegada per tractar el tema del finançament.

I en quart lloc, unitat catalana, no?, jo crec que d'ampli abast al voltant del Govern. El Govern està contrastant, com vostè sap, i dialogant, compartint amb les forces polítiques catalanes les idees bàsiques i els punts negociadors del nou finançament, evidentment amb les forces que donen suport al Govern, però també s'està fent amb la primera força de l'oposició.

Per tant, jo crec que és el moment de ser exigents...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...però també de treballar tots plegats d'una manera constructiva per arribar a un bon finançament i a un bon acord.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la política en matèria d'aigua (tram. 317-00158/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Mila Arcarons.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, senyor president. Senyor president, Catalunya viu un dels episodis més greus de sequera dels darrers anys; la manca de pluges en els darrers dos anys ha fet que entréssim en una situació d'emergència, fruit de la davallada de les reserves d'aigua en els embassaments, principalment d'aquells que abasteixen el territori de la regió metropolitana de Barcelona i també de Girona.

Ara, malgrat que hagi plogut, aquesta situació no ha quedat pas resolta. Més enllà de la sequera, és evident que hem de parlar de la manca de previsió durant anys; anys que no es van preveure les infraestructures que havien de garantir el subministrament necessari d'aigua a les conques internes de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Tots i totes sabem que aquesta situació no serà resolta fins que no entrin en funcionament les dessalinitzadores del Prat, de Cunit, de la Tordera, i obres ja planificades i alguna executant-se. Mentre, com està impulsant el seu Govern, calen mesures extraordinàries com són garantir l'eficiència i l'estalvi, la reutilització i la recuperació d'antics pous i aqüífers, entre d'altres.

No obstant, la situació d'emergència ha requerit altres iniciatives com l'acordada amb el Govern de l'Estat de procedir a la interconnexió de les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona i Aigües Ter Llobregat; una actuació, segons el nostre punt de vista, absolutament necessària com a garantia de subministrament en casos d'emergència.

Aquesta serà una estructura bidireccional i, per tant, serà útil en el doble sentit. Serà útil en els moments de necessitat i de recerca d'equilibri entre conques. Per tant, es podrà abastir, sense detreure ni una gota més de l'Ebre que les actuals concessions, a la zona de l'àrea de Barcelona. Recordem que hi ha 5 milions de ciutadans i ciutadanes que podrien tenir problemes de subministrament d'aigua de boca. I també en serà, per altra banda, a través de la connexió amb la dessalinitzadora de Cunit per aportar en el futur cabals cap al sud del país.

Serà, sens dubte, un instrument amb totes les garanties...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Arcarons i Oferil

...legals per minvar les conseqüències dels episodis de sequera i emergència.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Arcarons i Oferil

És per això, molt honorable president...

El president

Senyora diputada, ha acabat el temps.

La Sra. Arcarons i Oferil

...que voldríem conèixer quin plantejament teniu en relació a la construcció...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Arcarons i Oferil

...i utilització de la connexió de les xarxes del CAT i l'ATLL.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyora diputada, miri, la construcció d'aquesta infraestructura a què vostè feia referència, en primer lloc, no obliga a la seva utilització i menys de forma immediata, no?; de la mateixa manera que disposar d'un extintor operatiu i degudament preparat no és un auguri d'incendi, no? La prudència i la prevenció són valors i criteris de fons que aquest Govern fa seus en tota la seva actuació. I en aquest tema i en altres portem, evidentment, temps sense les infraestructures necessàries i sense les xarxes de seguretat i prevenció que una societat moderna i exigent com la nostra reclama.

Per això, un govern com aquest, que no creu en els transvasaments com a mesures estructurals per a la gestió de l'aigua, ni abans ni ara, diu que aquesta infraestructura cal fer-la, no? No podem estar mirant el cel, esperant, no?, de braços creuats, que plogui. Nosaltres no esperarem; farem. Si no cal fer-la servir, no la farem servir; si cal, no dubtarem. En benefici de les comarques metropolitanes i també de les de Tarragona, perquè és una infraestructura que té caràcter reversible. En benefici, per tant, dels nostres ciutadans.

Catalunya necessita solucions de fons i també d'emergència, per si cal actuar, no? No tenim garanties ni les unes ni les altres, i ara estem fent les unes i les altres. No podem ser frívols en temes que reclamen certes. Les pluges, per cert, i benvingudes siguin, no?, són una bona notícia, però aquestes pluges del mes de maig, de moment, ni signifiquen un canvi en la tendència de fons de l'excepcional període de sequera que vivim, ni situen les nostres reserves per damunt de les que teníem quan vàrem promulgar el decret de sequera de l'any 2007, ni són suficients per fer front a la forta demanda que normalment hi ha els mesos d'estiu, ni són una garantia, per si soles, que d'aquí a uns mesos no ens trobarem amb una situació tan crítica o pitjor que la que tenim ara.

Per tant, el Govern no permetrà que cap altre interès, públic o privat, d'aquí o d'allà, per respectable que sigui, posi en risc o en qüestió la nostra determinació perquè el subministrament d'aigua domèstica per a tothom deixi de ser un tema de predicció i especulació climatlògica i passi a ser una seguretat certa i garantida.

Això és el que volem.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posició del Ministeri d'Economia i Hisenda amb relació a la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00160/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, ahir hi va haver a Madrid aquesta reunió de la ministra d'Economia amb els consellers d'Economia de les comunitats autònomes, entre ells, lògicament, el conseller Castells, i tot i que no s'havia de parlar, sembla, de finançament autonòmic, avui s'ha conegut una posició del Govern central en aquest sentit, a través d'aquests sis punts, si no recordo malament.

I, per tant, la nostra pregunta és com valora el president de la Generalitat aquesta primera posició per part del Govern espanyol, del ministre Solbes, en matèria de finançament.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no conec aquest posicionament a què vostè fa referència, ni se li ha expressat al Govern de Catalunya, ni va ser expressat..., suposo que no per la ministra, que vostè ha dit, sinó pel ministre d'Economia i Hisenda en la reunió del *consejo* que es va celebrar ahir, que tenia un altre ordre del dia, com vostè sap.

El president

El senyor Mas té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, suposo que si el Ministeri d'Economia fa pública una posició és que alguna base deu tenir; m'imagino, no? Cal suposar-ho. De tota manera, si això fos veritat, és a dir, que el Govern espanyol ja d'entrada es reserva el 50 per cent del finançament per a ell, s'ha de dir clarament des de Catalunya, com a primer missatge, que això no és necessàriament així, no té per què ser així; això dependrà de les competències que tinguí cadascú, de les obligacions que tinguí cadascú i de la responsabilitat que tinguí cadascú. Ja ho veurem, no?

Vostès saben que nosaltres som crítics amb com s'estan fent algunes coses per part de vostès. Per exemple, crec que a hores d'ara s'havia d'haver fet la cimera, que hem reclamat, entre líders polítics catalans. No hi insistiré, perquè vostè diu que això és fer-se la foto. Doncs, escolti, deixem-ho estar, no?

Ho hem dit moltes vegades; som crítics amb aquesta reunió que avui hi haurà per part dels barons del Partit Socialista i del president del Govern espanyol, abans

que s'hagi produït un acord a Catalunya. Però, escolti'm, tampoc ho criticarem més enllà del que toca.

En canvi, sí que vull recordar que el tema del finançament és un tema de màxima importància i de màxima urgència, les dues coses, no? I volia també dir el següent. És un tema que no pot esperar, no té per què esperar, ha de sortir bé, i crec que pot sortir bé –crec que pot sortir bé. Hi haurà, com vostès veuen, resistències de tota mena i de tot ordre; algunes d'elles per part del mateix Partit Socialista i del Govern espanyol, no?

Però també vull deixar clara una altra cosa, per l'experiència que nosaltres en tenim: sense un sí de Catalunya a l'acord de finançament, no hi haurà acord de finançament en el conjunt d'Espanya. Mai, en vint-i-cinc anys, s'ha fet un acord de finançament a Espanya sense que Catalunya no només digués que sí, sinó que fins i tot el liderés. Això ens permet una posició de fermesa, que no vol dir d'intransigència, però sí de fermesa, en aquesta negociació.

I, en aquest sentit, jo els vull dir, més enllà de la crítica, diguem-ne, del dia a dia, que Convergència i Unió no més posa una condició per a això, que és que es compleixi el cent per cent del que diu l'Estatut en matèria de finançament, perquè és llei, i les lleis ja s'han negociat en el seu moment, la negociació ja hi va ser, i ara s'han de complir. I, per tant, la posició de Convergència i Unió és molt clara: sí, sempre que es compleixi el cent per cent de l'Estatut en matèria de finançament.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, m'alegro de coincidir amb la major part de la seva intervenció. Pel que fa referència, entre altres coses, al fet que no necessàriament l'Estat central s'ha de reservar el 50 per cent –no està escrit a cap lloc, no està justificat, per què no el 52 o el 42?; bé, això dependrà de... per fer què?–, coincideixo també amb vostè –o vostè amb mi– que les resistències a tractar de posar el tema damunt de la taula i a començar a negociar per part de l'Administració central existeixen, existien, i a més a més de l'Administració central, també per altres comunitats. Vostè sap perfectament a què em refereixo i sap, inequívocament, quina ha estat la meua posició, expressada aquí i expressada en altres àmbits.

Després, també, les lleis estan per complir-les; és el que li acabo de dir al senyor Puigcercós. Per nosaltres, l'element base per fer aquesta negociació és el compliment de l'Estatut, sobre la base que cal revisar el finançament, perquè és un finançament injust. I, evidentment, les lleis, entre altres coses, estan per complir-les –per complir-les.

També he dit que Catalunya ha de liderar aquest procés. Nosaltres no negarem als altres el que volem per a nosaltres; però tampoc condicionarem, diguem-ne, la nostra negociació del finançament de Catalunya al fet que necessàriament hagi d'haver-hi un acord de tothom. Això també, així de clar.

Ja sé que no serà un camí fàcil. D'aquí precisament la responsabilitat que tots plegats hem de tenir i el treball conjunt que hem de fer. I estic segur que el farem, i en aquest sentit m'alegra de tenir amb vostè aquestes coincidències.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la situació del servei sanitari dels centres d'atenció primària (tram. 310-00207/08)

...en aquest cas al Govern, la formula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Dentro de poco cumpliremos los veinticinco años del inicio de la reforma de la asistencia primaria en Cataluña. Ayer se aprobó el Mapa sanitario de Cataluña, y hace unos meses se aprobó el Plan de la asistencia primaria de Cataluña.

Consellera, ¿se ve con fuerzas para, realmente, realizar lo que prevé el Mapa sanitario y el Plan sanitario que aprobó en su día, el Plan de innovación de la asistencia primaria, o cree que es un brindis al sol?

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, igual que he fet els últims anys, per descomptat, el model sanitari de Catalunya té una base –i espanyol– substantiva en l'atenció primària.

Només algunes dades. L'increment de recursos financers destinats a la primària els últims quatre anys ha estat del 31 per cent. Hem fet un increment de mil professionals aquests últims anys. Hem intentat millorar l'atenció continuada. El 12 per cent d'increment de visites a la infermeria a domicili. El 70 per cent de la població de Catalunya té una infermera assignada. Hem començat i generalitzat el programa «Salut i escola», amb cent trenta infermeres, amb el Departament d'Educació, que aviat vindrem a rendir comptes. Hem millorat la qualitat de la prescripció. Hem, pràcticament, generalitzat a Catalunya, a les persones que prenen anticoagulants, que es pugui fer des del centre de salut. I hem anat intentant millorar els programes «Salut sexual i reproductiva». Però, per descomptat, aquesta és una millora contínua.

Un increment de població d'1,5 milions d'habitants –de la Catalunya dels 6 milions a la Catalunya dels 7,5 milions– ha fet un impacte molt important, amb una creixent demanda, especialment de l'atenció primària. És així. I a més a més som dels països més freqüentadors del món en el sistema públic.

Per tant, per descomptat, el Pla d'innovació de primària, que encara no està tancat, que el presentarem, perquè estem en acord amb els professionals, així com el nou model retributiu dels metges i les infermeres d'atenció primària..., doncs, el presentarem abans que s'acabi l'estiu. Però està tot planificat.

I el mapa que ahir va substituir el primer mapa sanitari, que ja no és «mapa sanitari», ara, sinó «mapa sanitari i sociosanitari», davant de l'impacte de l'envelliment i de la població estrangera i de salut pública, determina les tendències fins a l'any 2015, per una raó molt senzilla: nosaltres no volem que qui vagi darrere nostre no tingui el camí, com a mínim, més pensat per als propers anys.

El president

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Consellera*, la veo sin fuerzas, realmente, para desempeñar ese... (*Rialles*.) Y le diré por qué –le diré por qué. Porque lo que se planifica luego no se materializa. Le daré datos.

Se dice en estos planes que la media de tiempo de visita será de nueve minutos. Ya les gustaría, realmente, al día de hoy, que esa fuera la media de visita.

Se dice en esos planes que el tiempo de espera de visita, de cita –la cita previa–, será de uno o dos días en la atención primaria. Sabe –y ha sido recientemente objeto de información pública– que en Singuerlín, en Santa Coloma, en el CAP de Singuerlín, están entre cuarenta y ocho horas y diez días, y han llegado incluso hasta treinta días de la cita previa. Es decir que la accesibilidad de lo que se prevé en los planos y lo que luego se realiza no tienen nada que ver.

Pero es que nos encontramos con una situación de consultas masificadas, que están masificadas en más del 60 por ciento de todos los centros de atención primaria. La ratio 1.500 pacientes/médico se convierte de media, en realidad, en este 60 por ciento en una media de 1.800 habitantes o tarjetas sanitarias por médico. Es decir, entre lo que se planifica y lo que se materializa hay una enorme diferencia.

El concepto de equipo de asistencia primaria, aquél que se basaba en la existencia de un médico y una enfermera, ha saltado por los aires. En estos momentos, existen facultativos que comparten enfermera, y enfermera que comparte facultativos. En definitiva, no existe la realización de lo que se previó con lo que actualmente existe.

Pero es que nos encontramos en estos momentos con médicos en que se están produciendo dobles jornadas; el incremento de la jornada laboral es evidente. Le advierto que eso puede ser objeto, como ha ocurrido en Asturias, con una sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Asturias..., en la que se establezca que no se puede exceder la jornada laboral de los profesionales.

En definitiva, estamos ante una situación de falta de profesionales, ante una situación en que ni siquiera los MIR –ya acabo– se...

El president

S'ha acabat, senyor Domingo, el temps.

El Sr. Domingo Domingo

...inscriben como médicos de atención primaria y, en definitiva, ante una situación en que lo que ustedes planifican luego...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...no se realiza.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies. Miri, senyor diputat, nosaltres estem treballant en totes les línies que ens toca treballar. Per descomptat, a ordenar la demanda; aquest és un element substantiu i complex. Estem intentant aprofitar al màxim les capacitats de cada un dels professionals dels centres de salut. També aprofitar les tecnologies de la informació i la comunicació, això que jo en dic «el telèfon i el taulell», imprescindible, importantíssim. Per descomptat, el paper de la infermeria, així com també el paper dels metges de família.

Encara tenim..., i, permeti'm, vostè ha alludit al CAP Singuerlín. Només per dir-li que també...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...hem de gestionar recursos humans amb més autonomia, però encara tenim 1.200 persones que tenen una dedicació de dues hores i mitja, com és el cas, per descomptat, doncs...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...del centre a què vostè feia referència.

El president

S'ha acabat el temps, consellera.

La consellera de Salut

Molt bé.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la fuga radioactiva a la central nuclear d'Ascó I (tram. 310-00210/08)

L'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pot formular la següent pregunta.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Dono per formulada la pregunta en la seva literalitat.

El president

Doncs, el conseller d'Interior, l'honorable senyor Joan Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en primer lloc, vull transmetre un missatge, que hem repetit, de tranquil·litat amb relació als temes de salut. Vostè sap perfectament que ha estat un incident greu, que s'han fet més de dos mil controls mèdics personals i que cap d'aquests controls ha posat en perill..., o ha dit que hi havien indicis d'emissions difícils.

Des del punt de vista del Govern, el que hem fet és, immediatament que vam conèixer l'incident, com ha dit l'honorable president..., el 5 d'abril, vam estar en contacte amb el Consell de Seguretat Nuclear per tal que ens expliqués exactament quines eren la situació i l'evolució de les causes. Hem tingut resposta positiva, i esperem continuar les converses un cop hagi acabat la investigació el Consell de Seguretat Nuclear.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, conseller. Compartim amb vostè «bons aliments i tranquil·litat», conseller, no cal ni dir-ho, ha estat la nostra conducta durant tot aquest incident, però penso que..., no estem d'acord en una qüestió que li plantejaré a continuació.

Sí que estem d'acord en la gravetat de l'incident; indiscutible; ho creu l'opinió pública, ho creu l'opinió publicada, i hem tingut un incident d'abast important. Estem també d'acord, segurament, en indicis d'actuació reprovable per part d'executius i exexecutius de la companyia, fins i tot arribant a la manipulació dels mesuradors –greu. Estem segurament també d'acord que, probablement, l'actitud del *consejo* no ha estat la més adequada, amb un vell recurrent «ara sí, ara no».

I, en canvi, segurament discrepem en el que jo considero que és un element que el Govern, si més no, hauria de poder explicar: una incomprensible absència del Govern en aquesta qüestió. Vostè diu: «No. Escolti el president Montilla i pari atenció al que ha dit.» Deixi'm que faci, si més no, la meva valoració.

Aquest és un incident que comença, pràcticament, els primers dies d'abril, sense cap resposta per part de l'Administració catalana. Escolti'm, tenim competències molt limitades respecte a aquesta qüestió. Sense cap resposta de l'Administració catalana.

La trobada a què vostè fa al·lusió i feia referència el president Montilla –si la meua memòria no falla, i crec que no– és del 8 de maig; la trobada amb la senyora Martínez Ten és del 8 de maig. La primera valoració que jo sento no ve del Govern, la que sento no ve del Govern, probablement per la prudència que vostè creu que els ha de caracteritzar en una situació com aquesta. El 17 de maig és la primera formulació per part d'un partit que governa avui el tripartit, dient exactament que aquest era un incident greu. I avui precisament el mateix partit formula una pregunta al president.

Conseller, vostè creu que la informació que ha donat el Govern és suficient? Què ha fet, aquest grup parlamentari? Bateria de preguntes, petició de compareixença del conseller, una proposta de resolució perquè vostès tinguin competència en l'àmbit del control de la seguretat nuclear i unes preguntes, un ampli informe que vostès han contestat –justament el va rebre aquest diputat– ahir.

Donaré per bo, conseller...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...el meu tràmit parlamentari –i acabo, president– si vostè accepta la compareixença, la compareixença de la senyora Martínez Ten per ajudar que això sigui..., i la discussió de la proposta de resolució. No haurà estat, aquest...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...un tràmit parlamentari inútil.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor diputat, el dia següent del dia 5, el dia 6, no només jo, sinó el mateix president de la Generalitat, vam parlar amb la presidenta del Consell de Seguretat Nuclear, i la setmana següent vam tenir una delegació del Consell de Seguretat Nuclear en el si del Palau de la Generalitat.

Que vostè no ho sàpiga no vol dir que no s'hagi fet; són coses diferents. (*Remor de veus.*) Vostè no ho sap, vostè no ho sap; molt bé, doncs, vostè no ho sap. Ara li ho estic explicant; quan vostè m'ho pregunta, li ho explico.

Què li vam dir, al Consell de Seguretat? Miri, fonamentalment quatre coses. Causes de l'incident, evolució de l'incident i mesures del consell. En segon lloc, què li vam dir? Actuacions contundents, amb demandes de responsabilitat i mesures correctores del Consell de Seguretat. En tercer lloc, una modificació del sistema d'informació del consell al Govern, que fins ara era que només avisaven quan s'activava el Penta i tard, i hem arribat a un protocol pel qual s'avisava sense que s'activi el Penta i immediatament. I en quart lloc, el desenvolupament de l'article 132.4 de l'Estatut, que parla de seguretat nuclear..., varem signar un conveni el 10 de gener a la comissió bilateral, de planificació i protecció i resposta d'emergències radiològiques, per desenvolupar també el tema de seguretat nuclear, en què, com vostè sap, l'Estatut no ens dóna cap competència: ni exclusiva ni compartida ni executiva; simplement ens parla de participar en l'execució de les competències de l'Estat. Per tant, no hi tenim cap competència. Amb tot, hem posat en marxa una comissió perquè puguem tenir des de Catalunya competències que l'Estatut no ens dóna, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la política d'accés dels joves a l'habitatge (tram. 310-00211/08)

...la formula, també en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, novament, ens toca cridar l'atenció al Govern en matèria d'habitatge, i novament volem parlar de lloguer. No és el primer any, aquest, el 2007, en què vostès, novament, han denegat tota una sèrie d'ajuts al lloguer a tota una sèrie de famílies que hi tenien dret. Ja el 2006 vostès van concórrer en aquest error, i ara, el 2007, un 15 per cent dels sol·licitants, 2.500 famílies, quasi 2.500 famílies, s'han quedat sense ajut al lloguer per falta de partida pressupostària.

Digui'ns, conseller, de quina manera ho farà per aconseguir que aquestes famílies puguin rebre aquests diners amb els quals ja comptaven, de quina manera podran rebre aquests ajuts totes aquestes famílies que complien aquestes condicions de la convocatòria de subvenció al lloguer.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. De fet, se m'ha assignat la pregunta a mi perquè la pregunta que vostès han formu-

lat per respondre oralment era amb relació a la política d'accés a l'habitatge per part de la gent jove, i, com vostè sap, la Secretaria de Joventut està adscrita al Departament d'Acció Social i Ciutadania.

Podem fer, tanmateix, envers la pregunta que vostè acaba de dir o l'afirmació que un 15 per cent de persones s'han quedat sense l'accés als ajuts de lloguer..., fem-li la lectura que un 85 per cent de les persones que ho han sol·licitat, aquestes hi han pogut accedir.

Però jo sí que li donaré resposta respecte a això, perquè totes aquestes persones..., evidentment, un col·lectiu important és el que fa referència a la gent jove, però també totes aquelles famílies amb especials dificultats, i també totes aquelles persones més grans de seixanta-cinc anys.

El president

Senyor Sala, té la paraula.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Dir que aquest diputat està, evidentment, sorprès que sigui la consellera de benestar qui respongui una pregunta sobre habitatge. Jo no sé si és que el senyor Baltasar està molt malament per respondre ja més preguntes... (*remor de veus*), més preguntes sobre qüestions que l'afecten i on és evident que ni en el terreny de les idees, ni en el terreny de la gestió, ni en el terreny de la comunicació aquest Govern, i la conselleria de Medi Ambient i Habitatge en especial, doncs, realment estan triomfant.

Mirin, és independent, la qüestió, senyors consellers. L'any passat, aquest Govern va destinar un total de 30 milions d'euros a ajuts per al lloguer de l'habitatge per a la gent del país, per als ciutadans, per a Catalunya. I resulta que al final del 2007 s'han quedat fora, d'aquests 30 milions d'euros s'han quedat fora 2.500 famílies, un 15 per cent dels sol·licitants.

La pregunta és quin tipus de previsió té el Govern per a l'any 2008, quan resulta que tan sols hi destinen, en la partida pressupostària, 26 milions d'euros, 4 milions d'euros menys que a l'anterior pressupost. Quanta gent no es quedarà fora, el 2008, d'aquestes ajudes al lloguer de l'habitatge? Aquest Govern, nosaltres entenem que és poc previsor; aquest Govern, jo diria que no té una adequada capacitat de gestió. És més, aquest Govern, per tapar una realitat, el que fa és posar-nos un anunci per satisfer tothom...

El president

Senyor Sala...

El Sr. Sala i Roca

...sobre les possibilitats que tindrà per a un accés universal d'ajudes...

El president

Senyor Sala...

El Sr. Sala i Roca

...que en realitat no té.

Per tant, com ho faran, aquest any 2008, per resoldre aquesta qüestió?

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies. Senyor diputat, davant de la seva sorpresa, jo els demano que formulin amb més encert les preguntes, i la hi llegeixo textualment (*remor de veus*), la hi llegeixo textualment: «Pregunta a respondre oralment en el Ple sobre la política d'accés dels joves a l'habitatge».

A tal efecte, vostè m'està parlant d'unes dades que, com li repeteixo, no només tenen una afectació directa en els joves, i jo sí que li parlaré de quines són les actuacions que des de la Secretaria de Joventut s'estan impulsant per a l'accés a l'habitatge de la població jove, no només a través dels nostres programes propis per a l'emancipació, sinó també amb tot aquest treball interdepartamental que fem conjuntament amb el Departament de Medi Ambient, amb el Departament d'Economia o amb el Departament de política d'Habitatge.

Conjuntament, vostè sap que s'estan desenvolupant tot el que són les borses joves d'habitatge i, alhora, la gestió de tots els ajuts de lloguer, de lloguer just, alhora que s'ha implantat tota una partida de crèdits que ens faciliten l'emancipació dels joves.

Jo seria coincident amb vostè, és a dir, que realment on tenim un problema molt important és en la nostra població jove, per dues causes: la primera és el preu de l'habitatge; la segona, evidentment, les dificultats laborals dels i les nostres joves, que això suposa que actualment tenim un 71 per cent de la població entre setze i vint-i-nou anys que viuen encara a casa dels pares.

Respecte a la informació que vostè plantejava, la partida pressupostària que es va dedicar l'any passat als ajuts al lloguer no era de...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...26 milions, tal com vostè exposava, sinó que s'hi van invertir 30 milions d'euros.

El president

Honorable consellera, gràcies. El conseller Baltasar demana la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Em sembla que seria absolutament convenient que el senyor Sala tingués a bé retirar aquestes paraules tan desconsiderades. (*Remor de veus.*)

En tot cas, li vull dir, senyor diputat, que evidentment espero que formulí vostè bé la pregunta, i, en el moment que vostè hagi formulat bé la pregunta, jo li contestaré. El repto que la setmana que bé la torni a formular, si us plau, la formulí amb bons termes...

El president

Conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i a partir d'aquí, evidentment, li contestarem.

(Persisteix la remor de veus. El Sr. Sala i Roca demana per parlar.)

El president

Senyor Sala...

El Sr. Sala i Roca

Senyor president, per al·lusions. Creiem que...

El president

Les al·lusions han estat mútues; per tant, té la paraula.

El Sr. Sala i Roca

Gràcies, senyor president. Creiem que la pregunta ha estat ben formulada, i, un cop més, la falta de coordinació del Govern és la que ha fet respondre una pregunta a qui no li pertoca.

(Remor de veus.)

El president

El senyor Santi Rodríguez...

Pregunta

al Govern sobre les darreres actuacions dutes a terme amb relació a la sequera (tram. 310-00205/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per formular la següent pregunta.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Ja veu el que són les coses: nosaltres creiem que la pregunta l'hem formulada correctament i, en canvi, tenim dubtes de quin serà el membre del Govern que ens respongui, perquè la pregunta fa referència a la sequera i, en aquest sentit, no tenim clar qui és qui té les competències respecte a això. *(Persisteix la remor de veus.)* En qualsevol cas, ens adreçarem al conseller de Medi Ambient, que és qui creiem que hauria de tenir l'autoritat respecte a això.

I en aquest sentit, els darrers mesos, sabem, hem constatat que la sequera i sobretot la gestió que el Govern ha fet de la sequera han estat una de les principals preocupacions dels ciutadans. A més a més, aquesta qüestió

ha estat ratificada pel baròmetre d'opinió política del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat.

Malgrat que algun diputat, diputada o algun grup pugui pensar que els governs anteriors no havien fet previsions, la realitat és que els partits dels grups que avui donen suport al Govern són els que es van encarregar en el seu moment de bombardejar les previsions que havien tingut governs anteriors. I al final ha costat molt que aquest Govern arribés a entendre quina era la millor solució, però al final hi han arribat; han arribat a l'Ebre passant pel Segre.

Ara que ha plogut, la ministra ha sortit amb unes declaracions que ens han preocupat. I és que ha posat «en entredit» la necessitat que s'hagin d'efectuar les obres de la prolongació del minitransvasament de l'Ebre per abastir Barcelona en aquest cas d'emergència.

Nosaltres li diem: defensin els interessos dels catalans d'avui i de demà, defensin aquesta prolongació del minitransvasament de l'Ebre. Nosaltres ho vàrem fer el 2000, ho vàrem fer el 2002, el 2004, fins i tot el gener del 2008, quan els grups que donen suport al Govern varen votar en contra que es realitzés aquest prolongament, i fins i tot ara hi estem, tant al Govern com a l'oposició.

Voldríem saber quina és la posició del Govern respecte d'aquesta opinió de la ministra i quines són les perspectives del Govern respecte de la sequera.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, òbviament, el Govern no solament comparteix la preocupació seva, sinó que vostè sap que fa molts i molts mesos que treballem per la resolució d'aquesta; fa molts i molts mesos que treballem per la resolució d'aquesta. I això s'ha fet en molts moments i en ocasions en què fins i tot es deia que podíem anar molt per davant.

És a dir, es va prendre en un moment determinat la resolució de recuperar aquífers; es va prendre la resolució de recuperar, òbviament, determinats pous; es va prendre la determinació de portar vaixells, tothom va estar-hi d'acord..., ara, alguns, quan van veure el vaixell, ja no els va agradar tant, però, evidentment, es va prendre també la determinació que, fetes totes les mesures respecte de les conques internes, calia una aportació de les conques externes.

Evidentment, després de discussions i debats es va arribar a una solució, que és l'aportació de CAT-ATLL.

Però, miri, a partir d'aquí, i agraïnt que vostès en un moment determinat votessin això en el real decret, en la seva convalidació, a diferència d'altres grups de l'oposició, en el Congrés dels Diputats, dir-li que el model que vostè defensa i el model que defensem nosaltres és absolutament diferent.

I, per tant, en la mesura de tot això, evidentment crec que coincidirem en alguns aspectes, però sobretot diferirem en molts altres. L'austeritat és absolutament fonamental, i els transvasaments no formen part de la política d'aquest Govern.

A partir d'aquí, crec que hem de ser conscients que hem de seguir treballant per sortir de la sequera, perquè estem lluny..., i hi ha plena coincidència entre la ministra i el Govern de la Generalitat, entre la ministra i el conseller, justament, de què cal fer ara.

El president

Senyor Rodríguez, té catorze segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president... Honorable conseller, evidentment que els seus models i els nostres són diferents: el seu model ens ha portat a una situació de sequera que amb un model anterior no estaríem patint. Això és evident –això és evident. (*Remor de veus.*)

Surto preocupat d'aquesta sessió de control: ni el president en una pregunta que se li ha fet anteriorment, del mateix Grup Socialistes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...ni vostè ens han contestat si pensen, igual que pensa la ministra, que aquesta obra segurament no cal fer-la...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...si plou o, evidentment, cal fer-la encara que plogui.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del conseller.*) ...que la primera cosa que és important és seguir exactament el que ha dit la ministra, perquè, si no, podem treure'n conclusions equivocades. La ministra ha dit que en aquests moments es mantenen, francament, a tirar endavant les mesures previstes al mateix reial decret. Per tant, en aquests moments, la ministra ha dit això i ha dit que no creia que hi hagués un canvi de situació en les reserves hídriques de Catalunya perquè això s'hagués de modificar. Això són les dues coses que ha dit la ministra.

Evidentment, nosaltres compartim plenament, primer, la necessitat de l'obra, i segon, que evidentment en aquests moments estem en una situació molt diferent,

estem quinze, disset punts per sota del que va ser l'inici d'entrada, justament, en la sequera a Catalunya. Per tant, òbviament, està clar que clar perseverar a continuar, no solament amb aquesta mesura, sinó amb el conjunt de mesures; conjunt de mesures que configuren, entre altres coses, un model ben diferent del que vostès plantegen.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la posada en marxa del Pla director de malalties reumàtiques i de l'aparell locomotor (tram. 310-00208/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, durant el darrer Ple li vaig preguntar sobre l'ús terapèutic del cànnabis i els seus derivats com a mesura per combatre el dolor, les náusees i els vòmits secundaris al tractament amb quimioteràpia. Avui vull preguntar-li sobre unes malalties que també comporten molt dolor associat per a qui les pateix: són les malalties reumatològiques i de l'aparell locomotor. I ho faig amb la satisfacció viscuda a primera hora del dia d'avui per l'exercici de responsabilitat realitzat per tots en pro de les persones afectades de fibromiàlgia i fatiga crònica.

Senyor consellera, les malalties reumàtiques són el principal problema crònic de salut declarat per la mateixa població, segons dades de l'enquesta de salut de Catalunya de l'any 2006. L'enquesta ens diu que un 29,6 per cent de la població enquestada declarava haver patit mal d'esquena, lumbar o dorsal, durant el darrer any; un 27,6 per cent, dolor cervical, i un 22,6 per cent, artrosi, artritis o reumatisme. Dit d'una altra manera, qui dels presents no ha patit mai mal d'esquena o dolor cervical?

I és que les malalties reumàtiques són la primera causa de dolor crònic de la nostra població, i la segona causa de baixa laboral durant l'any 2007, amb un total de 238.356 processos d'incapacitat temporal, majoritàriament de dolor lumbar, i aquesta xifra significa un 20 per cent sobre el total. Per tant, senyora consellera, no es tracta d'una qüestió menor quan parlem col·loquialment de «mal d'esquena».

La conselleria de Salut ha posat en marxa el Pla director per millorar l'atenció de les malalties reumàtiques. Les principals línies estratègiques d'aquest pla director, senyora consellera, fonamenten el motiu de la meua pregunta, i especialment el que fa referència als tractaments i la rehabilitació, que només ha estat possible gràcies a l'impuls que vostè va donar durant el mandat anterior al Pla de rehabilitació de Catalunya per tal de garantir l'equitat territorial tant pel que fa referència al servei de rehabilitació com al servei de logopèdia.

Dit això, senyora consellera, voldria conèixer, com li he dit, el seu capteniment respecte a aquest pla director, les principals accions i mesures, i especialment, senyora consellera, els resultats que n'espera obtenir.

Motes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, nosaltres fem una molt bona valoració del que han suposat els plans directors, fins ara, de càncer, cardiovascular, salut mental, malalties cròniques, neurològiques... I ara, a demanda també dels professionals i dels pacients, ens hem posat endavant per allò que implica un 6 per cent del nostre pressupost i, a més, està creixent.

Alguna dada addicional: deu mil fractures de fèmur l'any, catorze mil intervencions de pròtesi de genoll o vuit mil de pròtesi de maluc. Ens obliga, igual que els altres, sempre, aquest pla director, que té data de caducitat l'any vinent –per aquests mesos ha d'estar–, liderat per professionals i per associacions de pacients. Ha d'ordenar què podem fer per fer prevenció.

Hi ha tot un debat alimentari, d'exercici físic... Per posar-los-en un exemple, al Japó pràcticament no tenen fractures de fèmur, tant per la dieta com per l'exercici habitual de seure a terra, per exemple, o de fer una activitat física adaptada a la vida quotidiana.

Com també, per descomptat, millorem el circuits assistencials dels nostres pacients. Com diu vostè, són pacients crònics, una part grans... Però, per un altre costat, també hem fet un pacte amb les mútues laborals i d'accidents, perquè aquí hi ha un camí per recórrer junts molt important. Arribem a vegades a l'absurd que quan una malaltia –una lumbàlgia, per exemple– passa pel circuit del sistema general, en retardem el diagnòstic, quan potser si anés pel circuit de salut laboral seria molt més ràpid.

Perquè, com ha dit vostè, el 20 per cent de les baixes a Catalunya són sempre per patologies osteomusculars, i amb la consellera i el Departament de Treball estem intensificant fer prevenció, diagnòstic precoç i tractament entre el sistema general i el sistema, també, de provisió, per descomptat públic, encara que de provisió privada, del sector de les mútues laborals i d'accidents.

I també per veure com avaluem aquest increment tan important que hem fet de la rehabilitació, però també fent protocolitzacions de les indicacions. Ara estem operant ja..., tornem, ja canviem les pròtesis de les persones, doncs, que tenen ara noranta anys, del genoll. I per tant, són els nostres propis professionals que ens demanen ordenar també el sistema de Catalunya per veure quines són les indicacions, quines són les unitats que s'han de fer i moltes altres qüestions, i per tant hi hem posat moltes esperances també en aquest pla director, que jo crec que l'any que ve... Això no vol dir que parem de fer res i no vol dir que no estiguem constantment

atenent, per descomptat, els milers de pacients, perquè entre altres coses un terç de les...

El president

Senyora...

La consellera de Sanitat

...consultes de primària són de patologies osteomusculars.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la Universitat de Vic (tram. 310-00206/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Huguet, la Universitat de Vic va ser reconeguda per aquest Parlament mitjançant la Llei 5/97, de 30 de maig. Onze anys després d'aquell reconeixement, la Universitat de Vic ha esdevingut una institució consolidada que ha intentat donar compliment a les expectatives que s'havien generat en aquell moment. Al llarg d'aquests anys, ha anat conformant un model singular dins del sistema universitari català basat en un compromís amb la societat, el territori i el país, i que s'ha anat configurant amb reformes importants en el seu sistema de govern, de funcionament i en el seu finançament.

És en el marc d'aquest compromís fundacional que la Generalitat de Catalunya i a instàncies d'aquest Parlament proposà la col·laboració decidida amb aquesta universitat. Aquesta col·laboració es va instrumentar amb la incorporació de tres persones en el Patronat de la Universitat de Vic nomenades pel Govern i amb la signatura d'un primer contracte programa que establia de comú acord les línies estratègiques i els objectius generals per tal de promoure l'assoliment dels nivells de qualitat i d'excel·lència acadèmica desitjables. Ja sap: la missió i la visió.

Des d'aquest punt de vista, conseller, cal reconèixer l'esforç i compromís del Govern cap a la Universitat de Vic. La política universitària ha de tenir en compte criteris acadèmics i recíprocament la política acadèmica ha de tenir en compte criteris de política general. I un d'aquest criteris de política general és el mapa de serveis basats, ara més que mai, en la descentralització i en la qualitat. Defensar avui dia que allò que és millor només ha d'estar en els llocs de més densitat de població és un discurs, des del meu punt de vista, obsolet, molt allunyat del progressisme europeu.

Les universitats anomenades «territorials» han fet, fan i han de seguir fent grans aportacions al progrés del mateix territori i del país en general. Les relacions externes és un dels punts essencials que cal resoldre; de la seva correcta resolució dependrà en part l'estabilització de la situació de la Universitat de Vic i el seu encaix dins del context del sistema universitari. Cal fer èmfasi especial en les relacions amb l'entorn. Estem en un moment de canvis i això pot comportar incerteses. Jo puc..., jo confio en la Universitat de Vic.

Per això, conseller, ens agradaria conèixer quin és el seu capteniment i compromís amb aquesta universitat.

El president

L'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, la Generalitat de Catalunya, a instàncies del Parlament de Catalunya, proposà la col·laboració decidida del Govern amb aquesta universitat i a partir d'aquí és va instrumentar, com ha dit vostè, la incorporació d'aquestes tres persones al patronat i l'establiment d'un contracte programa 2003-2007, que ha significat 21,3 milions d'euros en cinc anys.

Partíem d'un finançament, l'any 2003, de 2,4 milions i s'ha assolit l'any passat els 6 milions d'euros, per tant, amb un creixement acumulat del 150,4 per cent, quan en el mateix període a la universitat pública el finançament ordinari creixia un 44 per cent. També la Generalitat finança el retorn de crèdits subscrits per la Universitat de Vic per al finançament de les seves inversions. Això és el que s'ha fet fins ara.

De fet, enguany, en el pressupost d'enguany, any 2008, aprovat pel Parlament, estem parlant de 6,7 milions d'euros, als quals s'afegeix per primera vegada una quantitat d'1 milió per necessàries inversions d'adequació i manteniment del patrimoni.

Per tant, hi ha hagut un esforç; el Govern ha fet un esforç, perquè aquest model d'iniciativa municipal amb vocació pública, doncs, tingués la seva força i la seva dimensió territorial.

En aquests moments han començat les converses a l'entorn de l'exercici 2009, que és l'any que ve, de les qual es derivarà un nou contracte programa i que en aquests moments està a dues setmanes aproximadament, a tres setmanes, pel seu acord, sabent que aquest programa, aquest contracte programa garantirà el creixement suficient i necessari de l'aportació pública, contemplant vies de solució també extraordinària, actuacions extraordinàries, al marge del pressupost ordinari.

Un contracte programa és un contracte, perquè afecta les dues bandes. Per tant, en el marc d'aquesta discussió posarem objectius, com se n'han posat a les universitats públiques, de manera que l'eficiència quedi garantida, els seus objectius territorials també. I és una bona ocasió de replantejar algunes qüestions en el marc de la po-

sada en marxa de noves titulacions, de l'espai europeu d'educació superior.

Per tant, és un bon moment per negociar aquest contracte programa, que, hi insisteixo, en tres setmanes estarà. És una aposta, la que ha fet aquest Parlament i el Govern per les universitats territorialitzades...

El president

Honorable conseller...

El Conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...i cal que cada una d'elles tingui una certa especialització perquè tinguin excel·lència global.

Gràcies, senyor president.

El president

Té ara la paraula...

Pregunta

al Govern sobre els acords adoptats amb les organitzacions sindicals del Cos de Mossos d'Esquadra amb relació a la regulació de la segona activitat (tram. 310-00209/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, senyor president. Jo tinc clar que formulo la pregunta al conseller d'Interior, com també tinc clar que el que molesta a vegades a algú no és que respongui un conseller o una consellera, sinó que qui respon és un govern catalanista i d'esquerres.

Honorable conseller, en el temps que portem de legislatura les qüestions relacionades amb la situació laboral del Cos de Mossos d'Esquadra han estat molt presents en aquest Parlament. Vostè ha estat interpellat repetidament amb relació a aquest tema.

En les seves respostes parlamentàries es va comprometre a solucionar problemes que s'arrossegaven des de fa anys. I ho ha fet. Primer, amb el pacte amb totes les organitzacions sindicals amb representació en el Consell de la Policia de Catalunya pel que fa a l'acord salarial per al període 2008-2011. I ara, fa poc, amb un nou acord també amb totes les organitzacions sindicals pel que fa a la regulació de la segona activitat i la integració laboral del personal amb invalideses permanents.

El tema de la segona activitat ha provocat nombrosos debats en aquest Parlament. Tot i ser una qüestió pendent des de 1994, l'oposició ha posat en dubte repetidament la seva voluntat de trobar-hi una solució. S'ha qüestionat la sensibilitat social del Govern, s'han presentat mocions, etcètera.

Doncs bé, ara que s'ha trobat una solució consensuada amb els sindicats, potser és moment que el Parlament prengui nota de l'acord assolit; una demanda més del

Síndic de Greuges que, com posava de manifest en el Ple anterior el diputat Salvador Milà, deixarà de ser un clàssic del seu informe. Estem convençuts que tots els grups de la cambra ho celebren.

Estem parlant d'un tema social sensible, que afecta els mossos tant per edat com perquè hagin patit alguna circumstància que els hagi inhabilitat per a l'exercici de tasques pròpiament policials.

El Govern, pensem, ha de donar compte de la seva activitat al Parlament i ho ha de fer quan hi ha problemes i també quan soluciona problemes.

Per tot això voldríem, conseller, que ens expliqués els continguts de l'acord.

El president

Doncs l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Com vostè molt bé ha dit, aquest ha estat un tema recurrent en aquesta legislatura, amb diverses interpel·lacions i preguntes dels grups de l'oposició. Amb un compromís que vaig dir, si no recordo malament, abans de l'estiu de l'any passat, que abans de final d'any hi hauria una proposta del Govern català per tal de regular, com vostè molt bé ha dit, un tema que estava pendent des de 1994.

Hem arribat a un acord des de fa poques setmanes. Estic molt satisfet. Vull agrair públicament aquí també l'esperit de diàleg i de negociació, que ha estat dur i intens, no ha estat fàcil, amb les organitzacions sindicals dels mossos d'esquadra. Però crec que és importantíssim que hàgim arribat a un acord signat amb tots els sindicats que d'alguna manera dona resposta a un tema que els cossos i forces de seguretat de l'Estat, tant la Policia Nacional com la Guàrdia Civil, tenien solucionat; tenen una solució des de fa anys i anys.

He de dir que l'acord final recull una part importantíssima de les esmenes que els sindicats han fet, amb algunes qüestions que no hem pogut recollir, perquè em sembla que no serien justes, especialment la segona activitat sense destí o el fet de rebaixar la segona activitat als cinquanta-cinc anys.

Dels punts importants d'aquest acord en voldria destacar cinc. El primer seria que els mossos d'esquadra poden passar a segona activitat voluntàriament a partir dels cinquanta-set anys, conservant les seves mateixes retribucions; que si passen a la segona activitat per edat o per discapacitat poden triar el lloc de destí més proper al seu domicili habitual; que els mossos incapacitats permanents podran exercir tasques no policials dins la Direcció General de la Policia, i que això donarà lloc, evidentment, a continuar mantenint els mateixos ingressos econòmics i a tenir la jubilació com si haguessin estat actius, i que les més de seixanta persones que en aquests moments tenen discapacitats els farem l'ofertament de l'acord a què hem arribat amb els sindicats.

També hem acordat desenvolupar en els propers sis mesos una ordre de condecoracions per recompensar econòmicament aquells agents que hagin estat incapacitats a causa d'acte de servei.

Per tant, senyor diputat, satisfacció per l'acord, crec que és una reivindicació antiga en què finalment hem arribat a un acord, i penso que amb aquest segon acord tenim una situació de pau laboral que espero que durarà quatre o cinc anys com a mínim.

Gràcies.

El president

Doncs, passem al següent punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre el foment i la conservació del patrimoni cultural (tram. 300-00127/08)

...que és el desè i és la interpel·lació al Govern sobre el foment i la conservació del patrimoni cultural. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Honorables consellers, honorable conseller de Cultura, avui és de patrimoni, conseller, que volem parlar, d'una banda, perquè ens hi porta per un seguit de temes la rabiosa actualitat; però, per una altra, també ens hi porta la paciència, una paciència, conseller, en molts temes cansada d'esperar.

Ara fa un any que es creava el Patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó i amb aquella constitució semblava que es volia agilitar la qüestió de la titularitat dels quatre grans blocs en què cal distingir els fons documentals: d'una banda, els fons reials de Catalunya; els fons reials comuns, és a dir, l'únic fons que està legitimat per a tenir un tractament compartit per un patronat format pels facultatius dels arxius dels territoris de la corona; els fons de la Generalitat, i, pel seu caràcter d'arxiu públic, també els fons generals.

La disposició addicional tercera de l'Estatut estableix que els fons propis de Catalunya s'integrin al sistema d'arxius de la Generalitat. Per això és que els governs d'Aragó, de les Illes i del País Valencià ja han interposat tot de recursos d'inconstitucionalitat a l'Estatut perquè, a parer seu, l'arxiu és de titularitat estatal i per tant la gestió també ho ha de ser. Ha de ser, diuen ells, una gestió compartida per tots quatre territoris de la corona a través del patronat.

Arran de la creació del patronat, conseller, s'ha començat ara ja a treballar la classificació, d'una banda, de la documentació comuna i, d'una altra, d'aquella que és específica, específicament catalana, o bé la interposició d'aquests recursos fa que des del dia 20 de gener de l'any passat encara no s'hagi començat a treballar aquest tema? Això ja li ho vam preguntar ja en una comissió.

La manca de celeritat per part del Govern respecte als fons documentals no s'acaba amb l'ACA, conseller.

Tenim pendent la devolució dels fons de titularitat privada que foren espoli de guerra i dipositats a l'arxiu de Salamanca. Se'ns ha escolat el 2007, a finals del qual s'havia de retornar aquesta documentació i s'ha esgotat també aquella legislatura abans del final de la qual, segons les seves declaracions, senyor conseller, s'havia de materialitzar el retorn.

Sap quin ha estat el resultat, conseller, participant vostè d'un govern amic del Govern d'Espanya? No només que no han aconseguit que Carles Fontserè tingués la satisfacció de rebre els seus cartells, sinó que amb aquesta gestió política no han estat capaços ni que lliuressin els set lligalls que completen els fons de la Generalitat i dels quals l'Audiència Nacional obliga el retorn.

Miri, conseller, qui fa més per a la defensa del patrimoni avui en aquest país, el Govern o bé una societat civil altament organitzada? Perquè aquest mes de febrer passat la Comissió de la Dignitat lliurava un document a la Delegació del Govern, la Delegación del Gobierno, segons el qual donava un termini d'un mes –d'un mes, això era el mes de febrer– per al retorn dels set lligalls que falten per completar aquella primera documentació, aquella de la Generalitat. Estem al maig. Què ha passat? Res de res.

Vostè, conseller, aquesta actitud de menyspreu –perquè és un menyspreu, això, en un estat de dret– del Govern Zapatero respecte de Catalunya l'ha qualificada, vostè, eh?, d'inadmissible, d'un gran error polític i d'una greu falta moral.

Quines accions emprèn el Govern de la Generalitat, més enllà del diàleg i de les negociacions? Ja sabem que el seu és un tarannà negociador, però, més enllà d'això, quines són les accions que emprèn el Govern?

Mentrestant, a Lleida, en aquest nostre cas per a protecció del patrimoni artístic, també és la societat civil, a través, en aquest cas, dels Amics del Museu, qui ha dit «prou» i qui ha empès via civil, sabent que el Tribunal de la Rota es nega a admetre a tràmit el recurs interposat pel bisbe Ciuraneta el 14 de setembre de 2006 per a dirimir la propietat de les cent tretze peces del Museu de Lleida en litigi amb el bisbat de Barbastre-Montsó.

Miri si té fonament aquesta via civil, conseller, que el jutge ha admès a tràmit, només en setanta-dues hores, la interposició del recurs, en només setanta-dues hores. I això ho ha gestionat la societat civil.

Més enllà de l'entesa entre tots dos bisbats, el de Lleida i el de Barbastre-Montsó, i més enllà dels acords entre Catalunya i Aragó pel tema d'aquest patrimoni –acords i entesa que és evident, conseller, que totes dues parts volem–, ara el tema de la propietat d'aquestes cent tretze peces, eh? –ja sabem que són vuitanta i tantes–, que reclama el bisbat de Barbastre-Montsó està *sub iudice* sota els tribunals de cada nostra.

El Govern... –perquè aquest no és un tema només de Lleida, el tema del museu no és un tema només de Lleida, senyores i senyors diputats, que també i sobretot; aquest és un tema de país–, el Govern, deia, ha de voler fer recerca de la veritat i ha de voler la justícia d'aquest cas. Cal reiterar el que és obvi: una decisió d'un organis-

me vaticà, que no té força de sentència, és del tot irrellevant per als poders públics d'un estat no confessional.

Amb què ens trobem? Ens trobem amb un decret de la instància governativa de l'Església, firmat per un cardenal, que mana de lliurar cent tretze peces al bisbat de Barbastre. Aquest decret aquí no té força d'obligar ni té virtualitat d'obligar a obrir un expedient administratiu en el cas que el bisbe Salinas li demanés de poder disposar de les peces per tal de lliurar-les a Barbastre. Perquè quin tribunal és el que ha dit que aquestes peces ho són, de Barbastre?

Però és que, a més a més, ens trobem que, en els acords vigents de 1979 entre la Santa Seu i l'Estat espanyol, l'Església no té cap privilegi en l'àmbit cultural, i té l'obligació –això sí– de complir la Llei de patrimoni, de complir les lleis de patrimoni, tant com per exemple les lleis d'urbanisme, posem per cas.

Per això, senyor conseller, sembla que qualsevol acord sobre el litigi –sempre desitjable, aquest acord, evidentment, i li ho repetim: sempre desitjable– només serà perdurable, pacífic i eficaç si abans de tot això s'esbrina un punt cabdal, un punt fonamental per poder, a més a més, aplicar la Llei de patrimoni: de qui és la propietat de cadascuna de les peces. No podem aplicar la Llei de patrimoni si no sabem de qui és propietat cadascuna de les peces. I això no ho ha dit, perquè no ha volgut, cap tribunal canònic; això no ho ha dit, perquè no ha volgut, cap tribunal de l'Església. I vostè ho sap, això, conseller.

Per tant, és del tot raonable que recolzi, és a dir, que el Govern de la Generalitat recolzi tota iniciativa per a esbrinar-ho per via civil, perquè cap tribunal de l'Església no haurà donat al bisbat de Lleida l'oportunitat de litigar, d'obrir un procés judicial, amb el corresponent dret i el deure de contradir, d'audiència a les parts i d'igualtat, de presentar proves i d'argumentar raons, fins a acabar amb un pronunciament en forma de sentència, sempre recurrible, fins a l'executivitat final. El bisbe de Lleida ha tingut, doncs, una absoluta falta de tutela efectiva i de dret de defensa, conseller. El bisbat de Lleida ha tingut una absoluta falta de tutela judicial i de dret de defensa; no l'ha tinguda.

Per això és que li demanem, conseller, si el Govern la recolzarà, aquesta iniciativa encetada per a esbrinar la propietat de les obres d'art. Perquè li ho recordem: allò que no ha fet el Govern ho ha hagut de fer una societat civil altament organitzada, conseller, no només en el tema del museu, no només en el tema del Museu de Lleida, també en els «papers de Salamanca»! És a dir, vostès van i seuen a primera fila en els actes de la Comissió de la Dignitat! És a dir, és una societat civil organitzada qui està defensant i lluitant pel patrimoni en aquest país, perquè no ho feia el Govern, això. Per tant, allò que volem saber justament, conseller, és això: si vostè des del Govern ha encetat... És a dir, fins ara, allò que es demanava al Govern és que si el bisbat acatava sentència a Roma i demanava al Govern les cent tretze peces, és a dir, descatalogar per lliurar-ho a Barbastre, si el Govern recorreria a la via civil. Això ara ja no cal, és a dir, això vira d'una altra manera. Ara el que li demanem és si vostè recolzarà, si el Govern recolzarà aquesta iniciativa. Perquè és el que li deia en començar:

s'ha acabat la paciència, hem perdut la paciència. Per tant, allò que li demanem és si el Govern recolzarà la iniciativa de la societat civil, recolzarà per tant recórrer..., és a dir, la via civil. Perquè el Govern té el deure, conseller, de saber de qui és la propietat. I li diem justament això.

Critiquem la seva inoperància, conseller, la inoperància d'aquest Govern en aquests temes, que són fonamentals, de país. És a dir, el tema de l'Arxiu de la Corona d'Aragó..., és la nostra documentació d'un passat històric que no pot ser compartida (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president–, no pot ser compartida amb els territoris, perquè, segons mana l'Estatut, ha de ser gestió exclusiva de Catalunya. Els «papers de Salamanca» formen part de la documentació privada. I, a més a més, el tema del Museu Diocesà també és un tema de país, no és un tema només de Lleida.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, vostè ha parlat de paciència i planava tota l'estona una pregunta general, que em sembla que ha formulat explícitament, sobre si ja s'havia acabat. I li he de dir que jo particularment no l'he acabat, no he acabat la paciència, cosa que no vol dir mantenir una actitud contemplativa, sinó que és una paciència operativa i activa, intentant obtenir el millor rendiment possible i servir de la millor manera possible també els interessos, en aquest cas, del conjunt de la població catalana, i específicament de la gent de Lleida.

Vostè ha tractat tres temes diferents. Intentaré anar punt per punt –he anat prenent nota de la seva intervenció.

Respecte a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, el que hi va haver va ser una constitució formal, estrictament formal, però no hi ha hagut reunions del patronat operatives. I el compromís per part meua i per part del Govern va ser que no hi hauria activitat operativa d'aquest patronat mentre no quedés clarament dilucidada quina era la titularitat última de cadascuna de les parts d'aquest arxiu. La comissió experta s'ha anat reunint. Les condicions en què ho havia fet inicialment no permetien arribar a un acord; esperem que les properes vegades hi hagi possibilitat d'un ampli acord que permeti dilucidar exactament quines parts són compartides i quines parts tenen una altra titularitat.

Respecte al tema dels «papers de Salamanca», aquí vostè ha recollit molt bé el que ha estat la posició pública per part del Govern, la meua particularment, i, efectivament, em sembla que en bona part del procés, en tot el procés hi ha hagut una posició unànime per part de la cambra, que en algun moment hem expressat, dins del to d'educació i de cordialitat, amb la màxima contun-

dència. I, efectivament, hi ha hagut un comportament no prou diligent, de no-compliment de la llei en els seus precisos termes per part del Govern de l'Estat.

Hem insistit, abans de les eleccions i després de les eleccions, per tal de resoldre definitivament aquest tema. Respecte a això el que li he de dir és que una cosa és l'acció del Govern en aquest tema i l'altra és el camp d'acció i els procediments de treball de les entitats de caràcter cívic, com la Comissió de la Dignitat, que ha actuat de la manera que ha cregut convenient, i el Govern ha d'actuar habitualment per altres procediments, perquè el seu caràcter governamental els ho facilita. De manera que no hem de fer exactament el mateix entitats de la societat civil que el que pot fer el Govern.

El Govern ha de fer..., ho ha estat fent, i jo del que el puc informar és que la propera setmana, el dia 27, tinc la primera reunió formal amb el ministre, i jo espero que d'aquesta reunió en surtin com a mínim un calendari i el compromís de convocatòria urgent de la comissió mixta que ha de dilucidar la verificació de la identificació que ja va fer la part catalana. I espero que en aquesta reunió es pugui anar resolent el conjunt del tema que afecta aquests «papers de Salamanca».

Per tant, confio que amb tota brevetat això pugui estar encarrilat. M'hauria agradat que hagués estat abans, i ja li ho reconec, crec a tots ens hauria agradat que això s'hagués pogut resoldre abans, però no ha estat possible. Intentem fer-ho de la millor manera possible, tan aviat com puguem. El procediment seguit em sembla que és l'adequat, i, en tot cas, la setmana que ve n'hi podré donar algun detall addicional. Però jo tinc confiança –no només paciència, sinó confiança– que les coses aniran correctament.

Respecte al tema de Lleida, la novetat que hi ha hagut aquests dies, a part d'una mica de soroll mediàtic, és la decisió per part del Tribunal de la Rota de no admetre a tràmit un recurs que s'havia interposat i que, efectivament, estableix el fet que hi ha hagut un pronunciament per part del Vaticà, que de fet no ha suscitat cap sentència que determinés exactament la titularitat de les peces concernides per aquest tema.

En aquest cas torna a passar el mateix; és a dir, hi ha una associació que ha interposat un recurs per la via civil, i pot fer-ho. Renuncia el Govern català a la via civil? No és que hi renunciï per principi; sempre és una possibilitat que tenim, però en aquests moments ens sembla que és millor explorar totes les possibilitats d'entesa.

Així com en el cas dels «papers de Salamanca» els papers són allà, en aquest cas les peces són aquí, en un museu que està obert, que és magnífic, que és un èxit, que és visitable i que més aviat ens carrega encara més de raons. I que, efectivament, és una expressió clara d'allò que vostè argumentava, i és que, efectivament, aquesta col·lecció conté la memòria d'una realitat històrica tangible i potent.

Per tant, doncs, nosaltres recorrerem a la via civil? Doncs, no ho sé; depèn de com evolucionin les coses. En qualsevol cas, mentrestant, el que sí que hem fet ha sigut estar en contacte amb les parts i tenir vies obertes amb les parts, i en contacte també amb el bisbat

de Lleida, per evitar que hi hagués pronunciaments de part que afectessin els socis del consorci. I el consorci es reunirà a començaments de juny, analitzarà bé quina és la decisió aquesta presa per la Rota, quin és el nou escenari. I explorarem altra vegada, amb el Govern d'Aragó, i a través del bisbat, amb el bisbat de Barbastro-Montsó quines són les actituds, i intentarem arribar a un acord.

Mirin, a veure si sóc capaç d'explicar-ho clarament. Hi ha conflictes que són aparentment no massa sofisticats i que, de mica en mica, van generant una escalada que va distanciant les parts, innecessàriament –innecessàriament. Podem concebre la política com l'art d'intentar resoldre el tema i trobar una solució satisfactòria per a tothom, o bé concebre la política com l'art d'aprofitar aquests conflictes per fer-los més grans i, a partir d'aquí, anar fixant quina és la nostra posició.

Jo al que els convido és, en aquest tema, que vostès, d'acord amb el que ja va ser aprovat en aquest Parlament la legislatura anterior, participin d'una posició majoritària que ens permeti afermar radicalment la legitimitat de la col·lecció. Per això per nosaltres no és tan important dilucidar, a partir d'un marc jurídic o d'un altre, en l'àmbit legal o en l'àmbit civil, qüestions de propietat, sinó que el que tenim clarament establert és la legitimitat en el procés de constitució de la col·lecció. Aquesta és la qüestió fonamental. I és per això que el fet d'obrir el museu i d'actuar amb tota transparència el que fa és encara donar cada vegada més força a la nostra posició.

I estem disposats a fer un ús generós d'aquestes raons i d'aquesta posició. I per això volem arribar a una entesa amb el Govern de l'Aragó i una entesa amb el bisbat de Barbastro-Montsó, perquè d'aquesta manera el que sí que podem fer és resoldre un conflicte que mai hauria hagut d'agafar la proporció que ha agafat. Mentre que, si nosaltres d'entrada recorrem per la via forta i anem pel contenciós civil, aquest és un tema que quedarà obert per via eclesiàstica, per via civil, i no hi haurà forma de resoldre'l. Si nosaltres alimentem, en aquest cas, quan tenim una realitat efectiva, tangible, que és que el museu funciona, funciona bé, és un èxit, és magnífic, hi ha un acord unànimе en això..., si nosaltres, aquesta vegada que tenim aquesta posició de força, som els primers d'engegar la via de, encara, incrementar el conflicte, ens estem equivocant. Això no vol dir feblesa, perquè tenim raó, tenim raons, i ens empara la legitimitat de la col·lecció.

Per tant, aplicarem tot el que correspon d'acord amb el que va decidir ja aquest Parlament en el seu dia i que és possible que un dia d'aquests vulguin ratificar i, d'altra banda, d'acord amb el que estableix la Llei de patrimoni. De manera que, en aquest cas, no pateixi, perquè la posició és ferma, clara i contundent, i actuarem d'acord amb el que determini la reunió del consorci on hi ha les diverses institucions involucrades, i espero que serà, diguem-ne, en pla d'unanimitat i que les nostres raons acabaran convencent també els interlocutors que tenim a l'altra part.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, pacient, pacient..., fa un home dòcil –fa un home dòcil. La política jo diria que és l'art de fer possibles les necessitats. I en el cas que vostè ha definit què era la política per al Museu de Lleida; en aquest cas és fer possible una necessitat.

Però també aniré per parts, començaré per l'Arxiu de la Corona d'Aragó. En l'acte de commemoració a Poblet dels vuit-cents anys de commemoració del naixement del rei Jaume, Marcellí Iglesias va dir que malgrat l'entesa del pòsit històric dels territoris de la corona allò que calia entre Aragó i Catalunya era superar tres conflictes; en aquell moment va dir: l'aigua, l'Arxiu de la Corona d'Aragó i el litigi del Museu de Lleida.

Després va intervenir el president de la Generalitat de Catalunya. Sap què hi va respondre, amb tres recursos d'inconstitucionalitat per l'Arxiu de la Corona d'Aragó, conseller? Res; no hi va dir res, el president de la Generalitat de Catalunya. Així és com defensem l'Arxiu de la Corona d'Aragó des del Govern.

Pel que fa als «papers de Salamanca» no és qüestió tècnica, és qüestió de voluntat política el no-retorn, conseller. Vostès veuran el ministre aquesta setmana, i jo ho celebro, perquè el ministre ha vingut aquí i el conseller de cultura –i això també li ho vaig dir en comissió–, no l'ha tingut absolutament per a res –absolutament per a res–, perquè n'ha passat de llarg, ni una visita de cortesia, havent-hi com hi ha temes pendents de país.

Abans de les eleccions deiem que era per quatre vots mal comptats que no tornaven els papers, ni tan sols aquells set lligalls, per quatre vots mal comptats que PP i PSOE es podien esgarrapar. Ara ja han passat les eleccions, i si tal com deia aquest cap de setmana el senyor Iceta, que el PSC no té grup parlamentari propi a Madrid perquè no ha volgut, si fos així, la primera acció que haurien d'haver empès els vint-i-cinc, ara vint-i-cinc, diputats catalans a Madrid hauria d'haver estat, corrents i de pressa, una acció parlamentària per al retorn si més no dels set lligalls. Tampoc. Res de res; ni aquí, ni allà.

I al Museu de Lleida, conseller, allò que li diem és fer possibles les necessitats; no li ho diem, ja no li ho preguntem, ja no l'interpel·lem per si el Govern de la Generalitat haurà d'emprendre la via civil. Ja està encetada, la via civil! Això ja els ho ha resolt la societat civil –ja els ho ha resolt la societat civil. Ja ho té resolt, això, vostè; aquest ja no és el seu problema, conseller. Ara en té un altre, de problema. I és: encetada la via civil vostè l'ha de recolzar. És a dir, vostè ara no hauria de fer res. I això és el que li demanem. No ha de fer res, no ha de tocar les peces, que estan bellíssimament exposades al museu, amb un gran projecte museogràfic, absolutament envejable –absolutament envejable–, que aquestes peces no es moguin d'aquí, ni per cap itinerància, ni per

cap exposició temporal, fins que no estigui absolutament resolta la titularitat per sentència ferma.

No parlem de cogestió ara; no parlem de mobilitat de les peces ara. Perquè ja sabem que una cosa és la propietat i una altra és la possessió. Això és el que li demanem, per això és per què l'hem interpellat, conseller, per si vostè recolzarà la via civil encetada i per tant vostè no mourà ni una peça. Perquè, escolti, aquí tenim una carta del president Maragall, en el primer tripartit, datada del 25 de gener del 2006, en la qual oferia al senyor Marcelino Iglesias signar un conveni i li lliurava les peces.

On és l'informe de la conselleria de Cultura, de la Direcció General de Patrimoni, en el qual es diu que hi ha una llei de patrimoni i que això no es pot materialitzar, el que diu aquesta carta. On és això? No hi és. Per què ens ho hem de creure nosaltres ara, que s'aplicarà la Llei de patrimoni i que, per tant, les peces queden absolutament protegides? Això és el que li demanem, conseller. És a dir, que esperem la sentència, esperem què diu la sentència, que sigui una sentència ferma, i mentrestant és cert el que diu vostè, i ho compartim: aquí tenim les peces, són aquí, les tenim exposades, les tenim museografiades. Doncs, esperem què diu la sentència i a partir d'aquí a tants acords i amb uns acords tan magnànims com vulguem. I això és el que volem. I les peces han de rodar i han d'anar per tot el món! Però primer esperem que el jutge ens digui de qui n'és la propietat.

Per això l'interpel·lem, conseller, perquè vostè ens digui no si obrirà la via civil..., i li ho repeteixo, això vostè ja ho té resolt, això li ho ha recolzat, això ja li ho ha fet la societat civil, i per tant el que li demanem és que vostè no apliqui, és a dir, no apliqui la Llei de patrimoni, si és que es donés el cas, si és que el bisbe Salinas li demanés de descatalogar, fins que no sapiguem...; res de mobilitat, fins que no sapiguem quina és la propietat de les peces.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable senyor conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, deia vostè que a l'Aragó en el tema de l'Arxiu de la Corona d'Aragó s'han plantejat iniciatives per la via del recurs. I és veritat. A nosaltres això ens refermaria la posició? És a dir, la utilització d'aquesta via a nosaltres ens reforça la posició política? Jo crec que no, simplement no. I, per tant, si no cal, no cal gesticular. Gesticular el just i necessari.

Aleshores, en aquest tema, no hem d'exhibir múscul, sinó intentar resoldre la qüestió d'acord amb els nostres interessos i amb les nostres raons, perquè en tenim i de molt fermes. En aquest cas, l'Arxiu de la Corona d'Aragó, també, diguem-ne, els materials sotmesos a disputa, a propòsit de la seva titularitat última, també són aquí, i són accessibles, i hi ha un problema respecte a la gestió

i respecte a dilucidar exactament quina és la titularitat de cadascuna de les parts que vostè abans detallava.

Respecte al tema de Salamanca. Respecte al tema de Salamanca, efectivament, és una qüestió de voluntat política, en darrer terme és una qüestió de voluntat política. I jo vull pensar, a aquestes alçades, que, efectivament, la voluntat política serà positiva i es manifestarà de forma inequívoca i urgent. Aquesta és també la meua confiança.

No és una qüestió de la relació personal amb el ministre. El ministre ha declarat sovint que no havia parlat mai amb cap altre conseller tantes vegades com amb mi, però no han estat converses en situacions formals i operatives, o bé han estat de caràcter general a través de les sectorials, i, per tant, aquestes, diguem-ne, no valen.

I la primera conversa formal d'aquesta legislatura, perquè el ministre saben que va entrar a finals de l'altra, la primera conversa formal, serà em penso que és el proper dimarts, i, per tant, és en aquesta reunió on he de saber exactament si finalment això entra per la via d'acord: tornada immediata dels contingents de la primera part que encara estan pendents i calendari per a la reunió de la comissió mixta i per al retorn de la resta de la documentació.

Aquesta és la qüestió; és la primera qüestió de l'ordre del dia de la reunió. Aquesta és la qüestió fonamental i al ministeri li consta. I dimarts sabrem les voluntats polítiques quines són. I no tindrè cap problema a expressar-ho públicament, perquè tinc paciència, molta, a parer d'alguna gent massa, però dic sempre la veritat i explico sempre la impressió quina és. Per tant, això ho sabrem.

Jo el que els diria és que hauríem de fer en aquest tema, i en d'altres, un esforç per treure'ls de la lluita partidista. Aquests temes no és una qüestió d'ara; durant molt temps el Parlament, sobre aquests temes, ha pogut mantenir una posició unànime. Aleshores jo els demano que mantinguem aquesta posició unànime, perquè aquesta és la clau principal de la nostra força i que puguem sostreure aquests temes de la lluita partidista.

Quan vostè em demana donar suport a la iniciativa de l'Associació d'Amics dels Museus i la interposició de la demanda per via civil és donar suport a aquesta associació —que per posar la demanda no la necessita i que a més a més ens en va posar al corrent i els vaig expressar les gestions que durant aquests dies havia fet la conselleria i com s'estava movent i en quin termini calculàvem poder convocar la reunió del consorci—, o donar suport a una posició política.

Jo ja li ho he dit. Aquí de posició política, per anar bé tots i per tenir el màxim de força, n'hem de tenir una: el Govern, vostès, totes les institucions lleidatanes, i tant com sigui possible. I, efectivament, només faltaria!, les associacions i entitats poden fer, diguem-ne, poden emprendre totes les iniciatives que creguin convenients. I algunes, efectivament, políticament són rellevants i compen, i les tindrem en compte, però no cal que el Govern es vagi posicionant donant suport o deixant de donar suport al que fan les institucions de la societat civil.

Vostè deia al final, perquè veig que se m'acaba el temps, que havíem d'esperar sentència o que esperaria sentència per dilucidar la qüestió de la propietat. Jo voldria, no pas esperar sentència..., jo el que espero és resoldre satisfactòriament aquest contenciós a través d'un acord, no pas per via jurídica però que pugui deixar obertes les ferides, sinó a través d'un acord que serveixi perquè no surti més ja aquest conflicte, perquè és un conflicte que erosiona la relació sensible que hi ha entre la gent de Lleida i la gent de la Franja, i això pot ser dolorós per nosaltres i pot tenir costos molt alts.

Per tant, diguem-ne, sense desestimar que en algun moment hàgim de recórrer a algunes de les propostes que vostè insinuava, crec, sincerament, que la via que hem adoptat és la bona i és la correcta, i és amb la que jo personalment estic compromès i el Govern està compromès, i estem segurs que per aquesta via podrem obtenir un resultat millor.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 300-00129/08)

Substanciaré l'onzè punt de l'ordre del dia, que consisteix en la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Homs per exposar-la.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, vostè i jo en aquests últims temps hem mantingut diversos debats sobre el desplegament de l'Estatut, primer respecte al de l'any 79 i després, i principalment, sobre l'actual, del 2006, no? Vostè en nom del Govern és el responsable de coordinar-ne els treballs, del desplegament de l'Estatut. Hem parlat, per tant, no tant de l'eina en si, eh?, no tant de l'eina en si, de l'Estatut, que compartim –vàrem estar junts en tota aquesta operació–, sinó de com s'utilitza, de com s'aprofita, de com es desplega. I en aquest punt del debat..., és en aquest punt del debat on sovint hem discrepat, no?, de com es desplega, de com s'utilitza. I en alguns casos no pas per poc, no?, sinó per Déu n'hi do!, per entendre'ns.

Nosaltres li dèiem, i li diem, que el desplegament està encallat. I a vegades fins i tot un té la sensació que en matèria d'autogovern anem enrere, en algun cas concret, i no pas únic, amb algun autogol clar que ens hem fet; institucionalment, em refereixo. És el cas indiscutible de la Llei d'atenció a la dependència, vostè ho coneix perfectament. Fins ara les polítiques socials que, diguem-ne, abracen aquesta llei es decidien, per bé o per mal –això és a jutjar, no estem parlant d'això en aquest cas, no?–, per bé o per mal, es decidien en aquesta cam-

bra i ara això va vinculat a una llei a nivell estatal que, com vostè coneix perfectament, el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya en va dictaminar molt bona part contrària a la Constitució i contrària a l'Estatut, no?, i vostès no hi varen reaccionar, a tot això.

I vostè sempre contesta, quan li faig aquest tipus de plantejaments, quan fem aquest tipus de debat, poc o molt, no amb aquestes paraules, però poc o molt ens ve a dir que tot això va «de fàbula» i que allò que encara no es veu, que allò que encara no es toca –a vegades m'acusa d'una certa impaciència– ja vindrà en les properes setmanes. Més o menys aquest és l'esquema dels debats que hem anat tenint respecte al desplegament de l'Estatut, no?

I, miri, dels setze traspasos abordats en aquests últims temps, el balanç que nosaltres fem, i el podem documentar fefaentment, vindria a ser que, dels setze, n'hi ha dos que es poden donar per bons; n'hi ha cinc que són clarament incomplets, perquè no han acabat de tramitar-se o perquè si s'han acabat de tramitar no contenen tot allò que haurien de contenir, i n'hi ha nou que estan clarament pendents, no? Fixi's bé, jo no li posaré tots els exemples i el repàs i de tots i cadascun d'ells, no?, però alguns que són clarament prou coneguts i que vostè mateix, en més d'una ocasió, doncs, com aquell qui diu, els va acabar donant per bons i per fets, pràcticament, o en alguns casos molt clarament.

Per exemple, beques i ajudes, no? Aquesta és una qüestió que ve de lluny; pel mig, a més a més, hi ha un pronunciament del mateix Tribunal Constitucional, com vostè sap; això es reforça amb el nou Estatut d'una manera clara i molt diàfana. Vostès..., a la comissió bilateral del 26 del 2007, s'acorda de nou la creació de la ponència; ja s'havia creat abans, però es torna a crear de nou, no? El 17 de juliol es constata, textualment, van dir vostès –i constava així a les actes de les rodes de premsa i a la documentació que van lliurar–, que hi havia «avenços significatius»; això es deia el juliol del 2007. I a finals del mes de desembre el conseller Ernest Maragall, conseller del ram, per entendre'ns, deia textualment que era inacceptable la falta de concreció sobre les beques. I aquí estem. I aquí exactament estem, no?

En immigració, poc o molt, tres quarts del mateix. A Rodalies és, diguem-ne, per enquadrar, el rosari de declaracions i contradeclements. Vostè..., repassava l'altre dia la seva intervenció aquí, l'última de l'últim debat que vàrem tenir, i imputava aquesta falta de compliment al Govern central, no? I, home, literalment, un podria pensar que això és d'aquesta manera, però, és clar, fixi's –em remeto a declaracions o aspectes recollits per diferents mitjans de comunicació, que són prou solvents tots ells–, vostès varen fer conèixer el mes de juny –vol dir ara aviat farà un any–: «El Govern, el Govern de la Generalitat, s'ha fixat a principis...», que era a principis d'any que s'havia de traspasar Rodalies, no? Tot això no s'ha complert, no?

El president Montilla diu ara –això també ho llegeixo en retalls de premsa– que demanarà el traspàs de Rodalies sense esperar la inversió de l'Estat. Després tot això va ser un gran problema, no? El senyor Zapatero –però a això ja ens hi té acostumats a tots, no?– va anunciar

formalment a bombo i platerets que es traspassaria Rodalies el mes de gener, no?

L'última informació que tenim de tot això, de fa quatre dies, en aquesta mateixa seu parlamentària, és que tot..., bé, segons deia el conseller Nadal, que ara es tornarien a obrir negociacions... —són tots els mateixos, perquè aquí, de fet, no ha canviat re, no?—, que es començarien a obrir negociacions i que potser, vés a saber, a final d'any es podria fer efectiu el traspàs de Rodalies.

Aeroports. D'això ja ni se'n sent a parlar, no? Recordo que el mes de juliol de l'any passat tot això estava..., vaja, dat i beneït i fet, que s'acabaria de concretar alguns detalls de la cessió dels aeroports secundaris després de l'estiu, no?, juntament amb el Prat. Això es va anunciar el mes de juliol; després ja no se n'ha parlat mai més.

La inspecció de treball. Vostès van anunciar aquest mes de gener que tot això estaria concretat aquest mes de juny. Un llegeix a la premsa les informacions que dona el mateix... A més a més, en aquest cas, si jo no vaig errat, algú que té a veure molt amb el Partit Socialista de Catalunya, no?, per part del cantó de Madrid. És que, és clar, tot això són els mateixos, no?, ja m'entendrà. Llavors resulta que bé, que sembla que ara parlem més de cap a final d'any, eh? Tot allò que s'havia de fer aquest mes de juny... (*Veus de fons.*) Sí, home, si són informacions que han sortit a la premsa, no?

I ara..., vaja, en coses, si vol vostè, més menors, però hi havia aquí també una interpellació que hi té relació. La comissió mixta va comunicar el mes de setembre que s'estava negociant, per exemple, el traspàs del Museu d'Arqueologia de Tarragona, i aquest mes de gener vàrem tenir coneixement, per boca del conseller Tresserras, que li va arribar una nota que anul·lava, sense més, aquest traspàs.

Aquesta és la situació dels traspassos. Realment, no crec que puguem compartir que tot això funciona de meravella i que és allò que realment ens esperàvem i que és el que toca defensar des del Govern de la Generalitat, no? Però no només la qüestió dels traspassos, sinó tot el reguitzell de lleis invasores —abans feia referència a la Llei estatal de l'atenció a la dependència—, invasores de les competències de la Generalitat. Recentment vam tenir un debat aquí respecte a una llei aparentment menor, però molt important per al nostre món rural, que és una llei estatal de desenvolupament del món rural, que, vaja, que el mateix Consultiu ha dit que s'ho carrega tot, perquè a més és una llei que entra en diferents matèries: educatives, d'infraestructures, de medi ambient, de política agrària..., i que s'ho carrega pràcticament tot allò que té reconegut la Generalitat, i no vàrem presentar recurs davant del Tribunal Constitucional, que és el que ens corresponia com a institució, perquè vostès, simplement, no hi van estar d'acord.

Però, a part de tot això, que ja és prou greu, i molt, perquè, és clar, no té res a veure amb tot allò que varen dir que s'havia de fer i que vostè ha dit en tantes ocasions que s'havia de fer, tenim una certa sensació... —no se m'ho prengui malament, perquè..., vaja, jo crec que, si un es mira el diccionari, perquè ara hem d'estar molt al

cas d'això del diccionari, oi?—, una sensació d'engany; m'entén què vull dir? Perquè vostès en tantes ocasions han donat i han generat titulars de coses que ja estaven fetes, ja estaven fetes... Jo recordo un debat de fa un any i poc amb algú que no sé si és ara aquí present, de la seva formació política, a on em deia: «No, escolta, les beques, això està fet, lligat, dat i beneït, no?» Ja està, i això és històric, perquè realment això és una reivindicació del catalanisme polític de fa molts anys, no? I això fa un any i mig, i en aquests moments el més calent és a l'aiguera.

Però després, i sense anar més lluny, l'altre dia, a l'últim debat que vostè i jo vàrem tenir, fixi's, si vostè repassa tot el que em va anunciar en aquell debat —està en el diari de sessions—..., em va anunciar una sèrie de coses, no? Per exemple, em va anunciar que en les properes setmanes ens remetria aquí la llei del síndic, la nova Llei del Síndic de Greuges; no l'hem rebuda. Això va ser un anunci que va fer vostè, jo no l'obligava, el va fer vostè, no? Ens va anunciar que en poques setmanes es reuniria la Comissió de Transferències per acabar de concretar els traspassos pendents, que jo li deia que estaven pendents i, per tant, vostè em venia a dir: «No pateixi, perquè ara, en les properes setmanes, es reunirà la Comissió de Transferències i tot això s'acordarà.» Han passat quatre mesos i la reunió no s'ha produït, i, que jo sàpiga —de la qual formo part; per tant, suposo que ho sabria—, no ha estat convocada, si no és que m'ho anuncia ara, no? —de la qual cosa m'alegraria, per cert.

I també ens va anunciar que en els propers dies es concretaria un pla d'inversions amb relació a la disposició addicional tercera —se'n recorda?, també em va anunciar tot això—, un pla d'inversions que no conté calendari. Perquè cada cop que els he demanat el calendari d'aquest pla d'inversions... És clar, un pla d'inversions en infraestructures sense calendari és com un cotxe sense rodes i sense volant: no serveix per anar enlloc, això.

Perquè, fixi's, fixi-s'hi bé, ara resulta que hi ha una canonada, per allò que en diuen «transvasament» —no sé si es pot dir així, però ja m'entén—, que costa 180 milions d'euros i escaig, sembla, que va a càrrec d'aquesta disposició. La pregunta és molt senzilla: què deixarem de fer d'allò que vostès diuen que ja sabien que s'havia de fer?, quina obra o quines obres deixarem de fer a càrrec d'aquests 180 milions d'euros?, per exemple.

I, fixi's, també em va anunciar —ho llegeixo textualment perquè a més a més això té una clara actualitat, no?—: «Abans d'anar al Consell de Política Fiscal i Financera» —m'ho deia vostè, eh?, això— «o a qualsevol altre organisme multilateral, necessitem una negociació bilateral entre Catalunya i el Govern central, per posar les bases del finançament»; em deia això. Però escolti, fixi's —és que ho tenim tan present...—, ahir el conseller va anar a la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera... (*El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació intervé sense fer ús del micròfon.*) No em digui que no; ara em dirà que ahir no es va parlar de re del finançament. De re. Molt bé, doncs d'acord. Jo he vist fantasmes per tot arreu. Avui el senyor president va a una reunió a La Moncloa, en què tampoc parlaran del finançament, i de fet de tot això no se'n parlarà fins a la set-

mana que ve a la comissió mixta. Bé, això és com allò del transvasament: que no existeix: ja m'entén, eh?

Escolti'm, si tot això va com va en aquests moments –que creiem, des del nostre punt de vista, simplement, que no va–, ara que ha començat una nova legislatura a l'Estat espanyol, però que tots plegats són els mateixos, ens agradaria saber si vostès pensen canviar d'estratègia, pensen continuar fent les coses com fins ara o les pensen modificar. I, en qualsevol cas, estariem disposats a parlar-ne, efectivament.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, dir-li que a l'ordre del dia del Consell de Política Fiscal d'ahir el tema no era el finançament autonòmic, sinó que el tema eren les previsions macroeconòmiques d'enguany, eh? I, per tant, la setmana vinent hi haurà la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals, que es reunirà per parlar pràcticament exclusivament de finançament, abans que es reunixi el Consell de Política Fiscal.

Abans de contestar algunes de les qüestions que vostè ha plantejat, sí que li vull situar els tres o quatre punts importants de marc polític des del Govern amb relació al desplegament de l'Estatut, no?

Primer, dir-li que el desplegament de l'Estatut i, per tant, també el finançament autonòmic formen part d'un dels objectius centrals del Govern català, i estem convençuts que tenim..., la legislatura catalana i la legislatura de l'Estat permeten, en definitiva, un bon desplegament de l'Estatut. I li he de dir que, com hem fet fins ara i com continuarem fent, això ho fem des de la ferma.

I vostè m'ha dit coses que jo havia dit, però no ha dit coses que jo també havia dit, no? Jo he dit i torno a dir avui aquí que no serà una negociació fàcil, perquè hi han incomprendions polítiques de fons, i fins i tot, si m'ho permet, en determinats moments, ignorància de determinats sectors de l'Administració central de l'Estatut. Per tant, que tindrem dificultats? Evidentment, i moltes.

Quina és la nostra força? Miri, la força és que –i això també li ho reconec, que no sempre el Govern central ho entén– no anem a demanar res: anem a fer que es compleixi la llei. A l'anterior legislatura vaig tenir moltes reunions amb el que aleshores era ministre d'Administracions Públiques, per demanar, per exemple, el traspàs de Rodalies. La interpretació que feia el Govern central de l'Estatut anterior era que l'Estatut anterior no permetia el traspàs de Rodalies, i per tant ens deien que no. En aquests moments, el traspàs de Rodalies –que després m'hi referiré– s'ha de donar perquè ho diu una llei.

Per tant, fixi's, no dic que les coses van excessivament bé, sinó que li dic que una primera qüestió que hem de fer que el Govern central entengui és que el desplegament de l'Estatut és una obligació, una obligació i responsabilitat del Govern català, però també del Govern central.

I li he de dir dues qüestions més amb relació a temes d'actualitat política, amb relació al desplegament de l'Estatut, no?

La primera, dir que aquells que diuen que no es pot desplegar l'Estatut perquè estem pendents d'una sentència del Tribunal Constitucional..., dir que no hi estem d'acord, que en cap cas el desplegament de l'Estatut està supeditat, en definitiva, a la sentència del Constitucional.

I li dic més: crec que seria bo per al país, no?, també per a l'Estat espanyol, que es produís com més aviat millor la renovació del Tribunal Constitucional. Fins i tot, si m'ho permet, crec que és imprescindible. Crec que avui el Tribunal Constitucional té un dèficit d'autoritat política, en definitiva, per pronunciar-se sobre una qüestió de tanta importància com una llei orgànica, que és l'Estatut de Catalunya, i sobre un estatut que ha tingut un sí majoritari a Catalunya, no?

Dit això, li volia dir, explicar, encara que sigui de forma ràpida i breu –i, si no, ho faré després–, que desplegar l'Estatut vol dir fonamentalment avançar en dos nivells: el desplegament intern i el desplegament extern. I el desplegament intern..., és a dir, totes aquelles normes i lleis que s'aproven al Parlament català poden ser o són, en molts casos, tan o més importants que el desplegament extern, les relacions amb el Govern central.

Vostè em deia: «Vostè ens va anunciar la Llei del Síndic de Greuges, la Llei de la Sindicatura de Comptes...», i ho faré molt ràpid, no? Des del punt de vista de desplegament intern, crec que el balanç és, no positiu, tremendament positiu. I m'agradaria, si després del que li dic, vostè hi està d'acord, que m'ho digués.

Què vol dir? Home, que des del punt de vista del marc institucional, el Govern ha aprovat el Projecte del Consell de Garanties Estatutàries, ha aprovat el Projecte de la Llei de la presidència i del Govern, ha aprovat el Projecte –i ja és llei– de l'Agència Tributària i el Govern ha aprovat ja, ja fa més d'un mes, la memòria dels avantprojectes de llei del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes. Per tant, una part importantíssima de l'arquitectura institucional o són lleis que s'han aprovat, o són projectes de llei que el Govern ha aprovat i estan en tramitació parlamentària, o són lleis que molt ràpidament el Govern aprovarà.

Però, a més, hem aprovat lleis importantíssimes, que també són desplegament de l'Estatut, de drets i principis que l'Estatut ens dóna: la Llei de l'habitatge, la Llei de serveis socials, la Llei del dret de les dones a eradicar la violència. O hem aprovat lleis en base a principis rectors que l'Estatut diu, ja sigui la Llei del Memorial Democràtic o la Llei del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. O hem aprovat lleis amb relació a competències: s'ha aprovat la Llei de l'exercici de les professions de l'esport, que, en definitiva desenvolupa els

articles 134 i 125 de l'Estatut; la Llei del finançament de les infraestructures de residus, que desenvolupa l'article 144 de l'Estatut; el Projecte de llei sobre centres de culte o de reunions amb fins religiosos, l'article 161... Vaja, la llista és molt llarga.

Per tant, senyor Homs, el primer que li vull dir és que, des del punt de vista de l'assumpció de competències, de la modificació de l'arquitectura institucional o del desplegament dels drets de l'Estatut, crec que la feina que hem fet ha estat positiva.

Un altre àmbit d'actuació és el que jo en dic «el desplegament extern»; dit d'una altra manera: totes aquelles qüestions que fan referència a una negociació o a un acord amb el Govern central. I aquí li he de dir que crec que s'han fet coses importants –crec que s'han fet coses importants. Jo crec, per exemple, que l'acord sobre els diners, els euros de la disposició addicional tercera és un èxit de l'Estatut i de Catalunya; que en aquesta cambra hi van haver debats sobre si ho aconseguiríem o no. I crec que hi han altres qüestions que estan aturades.

Jo li he de dir que com a govern català hem fet arribar, després de les eleccions generals, al Govern central el que serien els cinc àmbits que entenc que han de ser objecte de desplegament i d'acord amb el Govern central. I, per tant, he demanat a la ministra Elena Salgado una agenda concertada d'aquests cinc àmbits. Li he de dir que la setmana vinent tinc una reunió prevista des de fa temps, he tingut ja contactes amb ella no públics, per tal que la setmana que ve poguessin anunciar aquesta agenda concertada. Sobre quins cinc àmbits penso que és important que arribem a una agenda concertada amb el Govern central?

El primer de tots, importantíssim, és aquella legislació de l'Estat que cal modificar i que, si no es modifica, impossibilita l'assumpció de competències o desplegament estatutari important, nostre. N'hi diré tres, fonamentalment; de totes les que se'n desprenen, tres d'importants.

La primera, la modificació de la Llei orgànica del poder judicial, sense la qual tindrem dificultats perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tingui les funcions de cassació, o sense la qual tindrem dificultats per a la creació dels consells de justícia. Per tant, una primera prioritat del Govern català és que la llei que no es va arribar a aprovar en l'anterior legislatura en el Congrés dels Diputats s'aprovi en aquesta legislatura.

El segon paquet de lleis estatals serien les que tenen a veure amb el tema del finançament, que no hi entraré, no hi faré referència; si vostè vol, després en podem parlar.

I la tercera prioritat serien aquelles modificacions que tenen a veure amb l'àmbit lingüístic, tant per donar resposta al mandat de l'Estatut que qualsevol persona es pot adreçar o s'ha de poder adreçar al Tribunal Constitucional en català, o en els reglaments del Congrés i del Senat, o pel que fa al Tribunal Suprem o l'Audiència Nacional. Moltes d'aquestes modificacions s'han de fer a la Llei orgànica del poder judicial.

Dit d'una altra manera, des del punt de vista del primer àmbit, lleis estatals que cal modificar per donar compliment al desplegament de l'Estatut estan situades en l'àmbit judicial, en l'àmbit del finançament i en l'àmbit lingüístic.

Segon àmbit importantíssim: l'Estatut, com vostè sap perfectament, determina, defineix, no tots però molts, molts organismes i institucions dels quals Catalunya, la Generalitat, ha de poder designar membres o poder dir com es designen. Com vostè sap, només se n'ha fet una, fins ara: s'ha modificat la Llei del Tribunal Constitucional, que permet que el Senat designi, a proposta de les comunitats autònomes, quatre membres del Tribunal Constitucional. Aquesta llei i la modificació del Reglament del Senat, el Partit Popular els ha portat al Constitucional, i espero que com més aviat millor el constitucional hi doni resposta i es facin.

Però hem de parlar des del Banc d'Espanya, el Tribunal de Comptes, Renfe, Adif, Aena... Hi ha multitud d'institucions i d'organismes de què l'Estatut diu que hem de designar persones o hem de participar en els mecanismes de designació de persones. Aquest seria el segon àmbit.

El tercer àmbit seria el que fa referència al fet que l'Estat central..., vostè ho ha dit, i els requeriments d'incompetència que el Govern català hem formulat darrerament són molts. S'ha incrementat la conflictivitat constitucional, el Govern català hem incrementat la conflictivitat constitucional amb relació a determinades pràctiques polítiques, normatives, que totes elles –ara no tinc temps, després ho puc explicar, si li interessa– signifiquen, en definitiva, recuperació de competències de l'Estat, de competències que són, en molts casos, exclusives a Catalunya.

En el quart àmbit es tractaria del tema dels traspassos. Vostè ho ha dit, tenim en aquests moments, de la comissió bilateral del gener, quatre o cinc transferències, traspassos importants a punt d'acabar, i ja li puc anunciar que a finals de juny, començaments de juliol hi ha d'haver, d'una banda, una comissió de transferències que tanqui les que hem començat, i d'una altra banda, una comissió bilateral que, en definitiva doni un nou impuls no només als traspassos, sinó al conjunt d'àmbits o d'iniciatives que li he dit que requereix el desplegament de l'Estatut.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, per al seu torn de rèplica...

El Sr. Homs i Molist

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, el transvasament no és transvasament, eh?, i avui vostè ens ha anunciat que ahir no es va parlar de finançament –gairebé faig un rodolí. Posem-hi bon humor i deixem-ho estar, per entendre'ns, no?

Escolti, jo celebro que vostè ens hagi exposat aquest, entenc jo, full de ruta nou de desplegament de l'Estatut; jo ho celebro. De fet, deu recordar que això és el que li plantejàvem a l'última interpellació, a l'últim debat que vàrem tenir el mes de gener, no? Jo crec que seria

bo que d'això en parléssim; no així, d'una manera improvisada, per entendre'ns, no? I ja li varem oferir per part del Grup de Convergència i Unió la disponibilitat a fer-ho. Han passat quatre mesos, vostè no ens ha dit –com es diu vulgarment– ni ase ni bèstia, no? I ara ens fixa aquí, doncs, un full de ruta que des del punt de vista del que ha pogut exposar, del que jo he sentit..., escolti, poc o molt, les coses..., el guió ha de ser semblant a aquest, diguem-ne, no?

Per tant, escolti, quan les coses es plantegen com creiem que s'han de plantejar, a nosaltres no ens costa res reconèixer-ho. Jo, de totes maneres, si vostè s'ha de reunir la setmana que ve amb la ministra i li ha de plantejar tot això, ja li avanço un punt, que crec que ens hi podríem posar fàcilment d'acord.

L'altre dia, la vicepresidenta del Govern espanyol va anunciar una cosa que, com a mínim, sona una mica estranya, no?: que farien, al costat de qualsevol iniciativa legal, empesa pel Govern central, un informe d'impacte autonòmic, com si això fos no sé ben bé què. La figura no està prevista en el nostre marc institucional, això és una cosa realment sorprenent; no m'atreveixo a qualificar-la de ridícula, però gairebé, eh?, perquè són art i part, per entendre'ns.

Però, escolti, nosaltres podríem fer una cosa que crec que ena aniria bé a tots plegats: podríem establir una mena de mecanisme automàtic, vinculat a aquesta casa, amb gent, diguem-ne, de reconegut prestigi, que cada cop que el Govern central aprovés un projecte de llei, pel Consell de Ministres –això és públic i notori–, pogués emetre un informe que analitzés quins són l'abast i l'afectació en el nostre àmbit competencial, d'acord amb el nostre Estatut.

I això, a més a més, ens ajudaria molt, jo crec que al Govern, també en aquesta casa, el Parlament, i també a qui fa la política, doncs, a nivell instrumental a Madrid per part de forces polítiques catalanes, a tenir un marc de referència que fos mínimament compartit, perquè, si no, aquí tothom va llegint les coses com li va i com li ve. I probablement ens estalviaríem discussions, diguem-ne, que, quan arriben, arriben tard, perquè hi ha hagut algunes lleis..., i vostè ho sap i ho reconeix i m'ho ha reconegut, vostè m'acaba de reconèixer aquí mateix que hi ha un increment aquests últims temps de la conflictivitat institucional. Per tant, escolti, si ens poguéssim posar d'acord en algunes coses, perquè a més a més vinguessin avalades per una mena de grup d'experts vinculat a aquest Parlament, en el qual tots disposéssim la confiança, diguem-ne, jurídica, de coneixement, escolti, moltes coses estic convençut que les podríem arreglar abans que s'acabessin de consumir; no sé si m'entén, eh? Sortís com sortís el projecte de llei del Govern espanyol, en el tràmit de les Corts espanyoles segur que nosaltres estaríem en condicions, tots plegats, de modular-ho i d'ajustar-ho, no?

Per tant, escolti'm, jo li reconec aquest canvi de..., vaja, o aquest coneixement de full de ruta nou. Jo espero que aprofiti bé l'ocasió que se li dona, davant del nou escenari d'aquesta nova legislatura de l'Estat espanyol..., tot i que tots són els mateixos, eh? Vostè ha d'entendre que per part nostra, per un pur i elemental sentit de prudèn-

cia, diguem-ne, ens ho mirem amb un punt de desconfiança, tot això. Però, escolti, si les coses es plantegen bé, a nosaltres ens tindrà al seu costat.

I de tot allò que em diu moltes vegades, que «cap endins», escolti, jo –ja ho sap, a més a més ho sap perfectament, no?–, quan jo li plantejo una interpellació sobre el desplegament de l'Estatut, fonamentalment del que li parlo és d'allò que és negociació de poder, que és de fet el difícil, realment difícil, i vostè m'ho ha reconegut, no?, perquè les resistències són a més a més creixents per tot arreu, creixents. Al Govern amic socialista se li va veient, diguem-ne, el peu que calça. A allò que era tot tan senzill, tan flors i violes, se li va veient que no és d'aquesta manera, se li va veient. I no són les resistències d'alguns elements funcionaris dels estaments de l'Administració central, no és només això, que en part potser sí, sinó que és la política, i la política particularment del Partit Socialista, i vostè ho sap; vostè no m'ho ha de reconèixer, però ho sap perfectament, que és d'aquesta manera, no?

Però, vaja, en allò que és de cara endins, del que hem de desplegar aquí, escolti, jo ja li he reconegut en alguna altra ocasió que sí, que ja van fent coses. Ara, deixi'm que li digui una cosa, eh?: no me'n facin gaires –des del meu punt de vista, està clar, des del nostre punt de vista– com el Projecte de llei del president i del Govern, no me'n facin gaires com aquestes; no anirem bé, no pot fer un judici tremendament positiu d'iniciatives com aquesta.

Però deixem-ho estar, centrem-nos en el que de fet eren el cor i l'element central d'aquesta interpellació. Escolti, si això ha d'anar per aquest camí, ens hi trobarà. Jo li he proposat aquesta idea, que crec que podria ser un bon punt de trobada; en podríem parlar d'aquí a quinze dies, en la moció subsegüent a aquesta interpellació, que es diu. I espero que, vaja, que tot sigui per anar a bon port.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat, senyor Homs. El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, agraeixo que valori positivament, independentment que no coincideixi amb els continguts, l'esforç que hem fet de desplegar l'Estatut cap endins. No és menor, la importància; vostè ho sap perfectament. És a dir, quan vam fer l'Estatut, en els debats que vam tenir, vèiem que era molt important, per exemple, la modernització de les institucions que teníem, i de fet hem modificat el Consell Consultiu, la Llei de la presidència i del Govern, que s'hi pot estar d'acord o no; modificarem, espero, en les properes setmanes, la Llei del Síndic de Greuges i la Llei de Sindicatura de Comptes, i hem creat ja la Llei de l'Agència Tributària. Per tant, jo crec que hem fet un esforç important.

Abans he dit que hi havia cinc àmbits, no que li plantejaré a la ministra, sinó que la ministra té un document i una conversa meva on ho he plantejat ja, i n'he dit quatre només perquè no he tingut temps, no? El cinquè punt serien aquells temes que no estan recollits en l'Estatut però que, malgrat que no hi estan recollits, pensem que han de formar part de la negociació. Per posar els exemples que vostè mateix ha posat, parlaria dels ports i dels aeroports, que, com vostè sap, no els recull l'Estatut, però que han de ser objecte de negociació.

Vostè fa una proposta que hi hagi un mecanisme en el Parlament de seguiment del projecte de llei. Bé, que el Parlament ho decideixi. Vull dir, jo el que sí que li puc dir és que, des del Govern, sí que cada departament en fa el seguiment respectiu i, com ja he dit abans, hem plantejat diversos requeriments d'incompetència, perquè s'està produint o s'ha produït en alguns ministeris una continuada vulneració de competències exclusives de Catalunya.

Dir-li que la proposta o la idea que va llançar l'altre dia la vicepresidenta del Govern, de la comissió de política autonòmica, aquesta és una comissió delegada que ja existia en l'anterior legislatura, que no es va reunir mai. I jo crec que, depèn de com, pot ser positiva, eh?, perquè possiblement, depèn de com... No estic parlant d'una comissió d'impacte autonòmic per retallar les competències autonòmiques, sinó que estic pensant –i així ho he fet arribar també al Govern central– en una comissió que precisament, en definitiva, els digui a alguns ministeris que no poden intentar legislar lleis que vulnerin les nostres competències.

Perquè el que està passant és que pràcticament la majoria de ministeris vulneren les nostres competències, ja sigui amb un ús abusiu de la Llei de bases, que, com vostè sap, l'Estatut diu que ha de ser per principis i per llei, i fan decrets o reglaments on fan normativa bàsica, ja sigui, en definitiva, per la utilització abusiva dels títols horitzontals transversals de la Constitució, ja sigui per una política de subvencions, que, com vostè sap, el Govern central no pot concretar en aquelles competències que siguin d'exclusivitat de Catalunya, o ja sigui amb la transposició de directives europees. Per tant, el que cal, en definitiva, és que el Govern central faci un seguiment des del punt de vista positiu.

Jo recullo la seva oferta de diàleg. Sempre ens anirà bé. Jo crec que és important que des del punt de vista d'aquests cinc àmbits, ateses les dificultats que tenen de negociació, com més unitat hi hagi a Catalunya, absolutament millor. I m'agradaria que poguéssim, en la moció que vostès presentaran, arribar a un tipus d'acord, que, en definitiva, fos l'inici d'un consens en aquesta nova fase.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpell·lació al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència (tram. 302-00100/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpell·lació al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència. La presenta el Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula la senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar la Moció subsegüent a la interpell·lació sobre dependència que l'illustre diputat Cleries va portar a terme el passat Ple. Una moció que vol resoldre tots aquells interrogants que, un cop interpell·lada la consellera d'Acció Social i Ciutadania sobre dependència, varen quedar sense resposta. Una moció que, en definitiva, pretén millorar l'aplicació de la Llei estatal 39/2006, aprovada amb el suport dels grups parlamentaris del PSOE, el PP, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i altres conjuntament, i que a nosaltres ens hauria agradat amb el text propi que vam proposar des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, que contemplava una major dotació de recursos i que, donant compliment a l'Estatut referendat pel poble de Catalunya, respectava les competències exclusives de la Generalitat de Catalunya; text que a més a més, sigui dit de passada, hauria evitat, a l'hora d'implementar la llei, els desgavells, els errors, els retards i totes les dificultats que en el passat Ple ens detallava la mateixa consellera Capdevila.

Concretament, la moció proposa garantir una prestació mínima equivalent a cinc-cents euros perquè totes aquelles persones amb nivell de dependència reconegut de grau III, nivells 1 i 2, que s'hagin acollit o sol·licitin acollir-se a la Llei estatal 39/2006... I és que, mirin, l'honorable consellera reconeixia en el passat Ple que, de les cinc mil persones que gaudeixen de PIA vinculats a cuidador no professional, n'hi ha dos mil, un 45 per cent, que percebrien o percebran no més d'entre un i aproximadament vint euros de prestació.

També, l'honorable consellera ha declarat en repetides ocasions –avui mateix ho acaba de fer– que estan estudiant establir una quantitat mínima de prestació econòmica. Fins ara, els hem animat que ho fessin però, atès que, com ja és habitual, tot queda en paraules, amb aquesta moció els emplacem, els instem des de Convergència i Unió que passin als fets.

I és evident que no és casualitat el fet que avui, amb aquesta moció per debatre en el Ple, la consellera s'hagi afanyat a declarar en roda de premsa la intenció de millorar les coses, la qual cosa ens satisfà i demostra qui marca el ritme de les polítiques socials en aquest Parlament. Però, a la vegada, permetin-me que expressi els dubtes d'una implementació real després de tants anuncis a com ens té acostumats.

Queda clar, doncs, pel que ja hem exposat, que cal establir una prestació mínima suficient i concreta que garanteixi que aquelles persones que ho necessitin puguin gaudir de la prestació adequada.

Aquesta moció també recull la necessitat de fer complir les lleis aprovades a l'hora d'elaborar i resoldre el que coneixem per PIA. Per una banda, es demana que es respecti la Llei estatal 39/2006, on s'especifica que els plans seran *acordats* amb la persona beneficiària o els seus representants legals, i, per l'altra, que es respecti la disposició addicional primera en el seu punt 2 de la Llei 12/2007, de serveis socials, on per iniciativa del Grup Parlamentari de Convergència i Unió d'aquesta cambra es va incloure en el text que l'Administració havia de garantir que els sol·licitants tinguessin dret a escollir, entre els suports socials que els ofereixin, el que faci més viable llur projecte de vida. I, escolti'm, el Govern ni està acordant ni està respectant el dret a escollir dels sol·licitants; simplement estan posant, en la majoria dels casos, el suport per a cuidador no professional.

Actualment, en la majoria dels casos, per imposició del Govern, la mare, el pare o els fills, amb situacions laborals consolidades, i, a vegades, germanes de vuitanta anys, han d'acabar fent de cuidador no professional perquè és l'única solució que des del Govern se'ls ofereix. I és veritat que hi ha moltes persones que volen ser ateses des de casa seva, però hi ha casos que requereixen un altre tipus de suport com l'assistència personal, que pot oferir a les persones que ho necessiten una millor atenció professionalitzada sense moure's de la seva residència habitual.

La imposició del suport de cuidador no professional proporciona en molts casos la sensació d'impotència dels familiars de saber que ells mateixos no estan en disposició de donar el servei que aquelles persones que tant s'estimen es mereixen.

I és per aquest motiu que els demanem que revisin i que modifiquin totes aquelles resolucions on els beneficiaris ja els han expressat que el que necessiten no és la prestació econòmica vinculada al cuidador no professional, sinó la vinculada a l'assistència personal.

Amb aquesta moció reclamem que es respectin escrupolosament els terminis establerts legalment per a la valoració de dependència i la resolució efectiva del PIA. I la moció també insta a portar a terme un seguiment acurat de les resolucions, perquè, escoltin –de les resolucions de PIA–, amb data 19 de maig, segons l'última actuació de les dades del ministeri, hi ha donades d'alta en el conveni especial de la seguretat social 139 persones dels milers que hi haurien d'estar donades d'alta. I una de dues, o avui ens trobem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) davant d'un cas d'excepcionalitat –i acabo, president–, o bé ens trobem davant d'un govern de la Generalitat que no està fent cap tipus de seguiment de...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Ibàñez

...les resolucions del PIA.

Moltíssimes gràcies.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és una llàstima que no hi sigui la consellera d'Acció Social i Ciutadania. Suposo que pensava que contraprogramant una roda de premsa avui, doncs, ja en tindria prou. Però estaria bé també que hi hagués estat per escoltar les propostes que es fan des dels grups de l'oposició.

Mireu, fa un any que vam posar en marxa la Llei de dependència, i podem dir, a dia d'avui, que la llei ha estat un frau; un frau, sobretot, per als usuaris. Ha estat un frau, ha estat paper mullat. I li ho poden dir. Fa poc veiem una carta, per exemple, de la Federació Ecom; suposo que és prou representativa. I aquestes paraules que sonen a vegades malament quan ho diu un diputat a sobre d'aquesta tribuna, sembla que no sonin malament quan ho diuen els mateixos usuaris. I la Federació Ecom ha dit exactament en una carta el 19 de maig d'aquest any el que va dir en una altra carta el 24 de maig de l'any passat, exactament. És a dir, que no hem guanyat re durant aquest any.

I és un frau perquè, amb la incompetència que ens té caracteritzat el Departament d'Acció Social i Ciutadania, el que hem vist és una cosa absolutament increïble, que és que amb aquest incompetència hi ha hagut un doble retard; no només una manca de competència en la valoració, que ha estat més enllà dels tres mesos, o a donar el que li pertocava a cadascú, que ha estat més enllà de tres mesos, sinó que, amb la manca de competència, vam començar a aplicar la Llei de dependència a casa nostra el maig, quan la Llei de dependència ja es podia aplicar des de l'1 de gener, i tots ho sabem. Altres comunitats autònomes, com Navarra, han fet els deures i des de l'1 de gener van garantir-ho.

Què passa? Que avui van molts usuaris demanant que els donin la prestació des de l'1 de gener –i és una de les esmenes que lamentem que el Grup de Convergència i Unió no accepti– i els diuen que no, que els la donaran només des que van demanar la sol·licitud, des que van fer la sol·licitud. És a dir, un problema administratiu que el que fa és passar per sobre d'un dret que tenien els nostres usuaris.

Però és que a més –se n'ha parlat–, la manca de llibertat a l'hora d'escollir: 70 per cent amb cuidador no professional. I per què? Perquè també, amb algunes excuses que algun diputat diria «de funcionari de finestra», ens diuen que l'assistència personal encara no està regulada o ens diuen, per exemple, que no tenen places residencials. Clar, no hi ha places residencials perquè aquest Govern no ha planificat. Només podem veure la cartera de

serveis..., una cartera de serveis que ara hem vist quin ha estat el dictamen que ha fet el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya –ara ho he dit bé. Hem vist el dictamen. Què ens deia? Ens deia: «És una llàstima que aquesta cartera de serveis no s'hagués aprovat conjuntament amb la llei.» És que ja portem cinc mesos de retard. Però és que, quan l'apliquem, cent vuitanta dies més, portarem vuit mesos de retard; una cartera de serveis 2008-2009 i l'aprovaré quasi ja tirant al 2009.

I aquesta manca de planificació és una manca de planificació que no només està en la cartera de serveis, sinó també en els recursos. I cal veure, per exemple, que la cartera de serveis no porta un pla estratègic de serveis socials. No porta, per exemple, un mapa de serveis socials que, per cert, era 2004-2006, fa dos anys que va caducar; un mapa de serveis socials que no només no s'ha complert, sinó que, a més, actualment estem a nivells més baixos d'allò que s'havia promès per a l'any 2007. I podem posar el cas –i ho hem parlat més d'un cop en aquest Parlament– dels centres, de les places en centres de dia, que ens havien promès que en tindríem 6.600 i actualment estem amb 5.100. És més, les promeses de l'any 2007 són majors que les promeses que fan ara per a l'any 2009. Aquesta és la planificació que tenim al tripartit. I qui ho paga? Els usuaris. Com sempre. Ho paguen els usuaris.

I aquests retards, el més escandalós de tot, senyores diputades i senyors diputats, és que no té cap tipus –no té cap tipus– de conseqüència per a l'Administració, cap tipus. Ara estem en època de l'IRPF, tots ho sabem. Imaginem que algú de nosaltres –algú de nosaltres– es retarda en la presentació de l'impost de la renda. Veritat que ha de pagar? Però si l'Administració no compleix terminis, si..., no passa re, no passa absolutament re –no passa absolutament re. I qui ho paga? El ciutadà, l'usuari.

I aquest és el drama. Aquest és el drama que ha permès que un any després de l'aplicació de la llei, les mateixes associacions d'usuaris ens diguin que la cosa està igual, que la cosa està igual perquè, a més, no han vist cap millora, i no han vist cap millora perquè, si comptem el que se'ls dona però els traïem el complement econòmic que tenien, és a dir, a la prestació, li traïem el complement, es queden amb una millora minsa –amb una millora minsa. Aquestes eren les promeses? Sí, i després venim aquí i parlem d'universalitats i parlem d'interdepartamentalitat i d'integralitat i de tot el que vulguem, però després els usuaris ens diuen que ells, a peu de carrer, no en les tribunes, no en les grans paraules, veuen que no hi ha cap tipus de millora.

Per això hem presentat les esmenes que hem presentat, perquè ens sembla que el més important són els usuaris, el més important són els ciutadans.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defensar les esmenes presentades pels tres grups, l'illustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, intentaré cenyir-me al llarg de la intervenció a explicar les esmenes que han presentat els tres grups que conformen i que donen suport al Govern, i no com altres intervencions, que s'han centrat, més que en això que correspondria, i que és explicar les seves pròpies esmenes i el sentit d'aquestes, en una crítica, passant de la Llei de serveis socials a la Llei de dependència i fins i tot posant en dubte la voluntat de la mateixa consellera, manifestada avui a través d'una roda de premsa, de donar la màxima transparència a la informació.

Ja voldríem que aquesta transparència es manifestés en comunitats com la Comunitat de Madrid, que, si no vaig errat, està governada pel seu partit, que no només impedeix aquesta transparència, sinó que a més a més és un dels espais, una de les comunitats autònomes que està bloquejant de forma més flagrant l'aplicació d'aquesta llei. Per tant, no donin lliçons, si us plau, de transparència, no donin lliçons tampoc d'aplicació, perquè les seves comunitats autònomes, encara que vostè vulgui treure la comunitat, sempre, doncs, de Navarra, no són, en tot cas, exemple de bona aplicació.

Voldria cenyir-me, en tot cas, al que és les esmenes que han presentat els diferents grups que donen suport al Govern i, en tot cas, fer alguna referència als cinc punts que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Jo agraeixo, en tot cas, que en aquesta moció, intentant una miqueta superar allò a què ens té habituats el Grup de Convergència i Unió, que és anar «matxacant» una sèrie de mitges veritats, de falsedats o d'altres elements que en tot cas estan per damunt d'alguna opció mínimament constructiva, avui, precisament en aquesta moció hi hagi hagut una certa voluntat d'arribar a algun acord. No ha estat possible en tots els punts però com a mínim sí que ens hem pogut posar d'acord en un punt.

Perquè vostès, des de la mateixa aplicació de la llei, no sé si per una mala consciència de no haver-la votat o, en tot cas, per una escassa capacitat de col·locar-se en el seu lloc, han anat «matxacant» determinats conceptes, com, per exemple, que el Govern de la Generalitat estava impulsant una figura, que és la figura del cuidador no professional, intentant d'una banda menystenir la pròpia capacitat de les famílies d'escollir la seva opció, que és això el que està succeint, i menystenint algunes dades importants per justificar aquestes dades com és el fet que la Generalitat no ha començat, a diferència d'altres comunitats autònomes, amb la gent que està en residències i que, per tant, ja tenen cobertura, sinó que ha volgut començar per aquelles situacions que en aquests moments estaven més desprotegides.

Això és un element, lògicament, a tenir en compte. Igual que també sembla estrany i, certament, paradoxal que un grup que moltes vegades se les dona de defensar la família estigui criticant una mesura que, en definitiva, suposa una aposta per una situació estrictament familiar, que és que aquelles persones que, fins ara, sense cap tipus d'ajuda, estaven participant de cuidar algun membre de la seva família, tinguin a partir d'ara no no-

més aquesta cobertura, sinó fins i tot la possibilitat de donar-se d'alta a la seguretat social.

En tot cas, voldria fer referència, ho repeteixo, com comentava al principi, als cinc punts de la seva moció.

En tot cas, el primer ens planteja una prestació mínima garantida. Nosaltres no podem estar d'acord, lògicament, que sigui una prestació que tingui..., diguem-ne, que sigui uniforme per a tothom. Estem molt més d'acord amb la proposta que avui ha tornat a exposar la consellera, que, de fet, ja l'havia anunciat fa alguns dies, que hi hagi una garantia d'una prestació mínima que en cap cas sigui inferior al 25 per cent que li correspondria a la persona beneficiària, perquè entenem que això és molt més just que no pas la proposta que fan vostès.

En tot cas, amb referència al segon punt, el dret de les persones, serà difícil, en tot cas, que ens posem d'acord en aquest aspecte perquè, com hem comentat anteriorment, vostès de bon començament estan intentant transmetre a l'opinió pública una dada que no és veritat, que és absolutament falsa i la coneixen perfectament. No hi ha cap ordre, no hi ha cap instrucció, i s'està respectant perfectament l'opció de les persones a triar, valgui la redundància, la seva opció. I, per tant, com no podria ser d'altra forma, el que hem de proposar és una esmena en el sentit, lògicament, de reconèixer que s'ha de continuar vetllant, no que s'ha de fer a partir d'ara, sinó que s'ha de continuar vetllant, com s'ha fet fins ara, per garantir que les persones usuàries puguin escollir en el marc del seu PIA.

En tot cas, tampoc estem d'acord en el tema dels terminis de la valoració de dependència. La mateixa consellera ha manifestat en més d'una ocasió que, lògicament, aquests terminis no s'estan complint amb la velocitat que voldríem, però sí que és veritat que, en data d'avui, hi han unes dades que són ostensiblement superiors a les que poden exposar qualsevol de les altres comunitats autònomes que hi han a l'Estat espanyol: 72.000 sol·licituds rebudes; 46.000, més de 46.000 valoracions fetes; 12.000 PIA, i 17 milions d'euros en aquest darrer mes invertits, precisament, per part del departament.

I a més a més també ens tranquil·litza, com hem comentat alguna vegada, que aquest pagament tingui efectes retroactius; la qual cosa vol dir que, lògicament, la gent no hi sortirà perdent.

I, per últim, amb referència al punt darrer, al punt número 5, comentar que en aquest cas sí que ens hem posat d'acord, però esmentar que no només hi ha aquesta possibilitat de donar-se d'alta a la seguretat social, sinó que, a més a més, el departament avui mateix ha anunciat que s'implementarà un programa de formació i suport per a cuidadors i cuidadores no professionals que incorporarà, entre altres, la realització de cursos d'ajuda, de cursos i de tallers d'autoajuda.

Per últim, només comentar que hi ha hagut un error en la presentació de les esmenes, a efectes formals, que és que una de les esmenes, que en principi no estava pactada però que, en tot cas, apareix en la proposta que havíem fet arribar als grups com a número 3, és la nú-

mero 4, fa referència al número 4, com suposo que es pot deduir, doncs, pel seu contingut.

I demanar també des d'aquí, i per últim, la votació separada del punt darrer, que, com comentava anteriorment, és el punt en el qual hem arribat a un consens amb l'equip proposant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president, i bona tarda a tots i a totes. Bé, en portem unes quantes, ja, de mocions sobre el desplegament de la Llei de dependència. Aquesta vegada hem presentat unes esmenes, que esperem que siguin acceptades, i amb la voluntat d'arribar a uns acords. Perquè és veritat que coincidim que les persones es mereixen la millor atenció i els serveis que necessiten segons les seves situacions, en això coincidim, i és per això que crec que podran ser acceptades aquestes esmenes, amb aquesta voluntat d'acord. Comentaré alguns punts de la moció per argumentar, d'alguna manera, que s'estan portant a terme, o fins i tot alguna confusió que jo crec que té en algun tema concret aquesta moció.

La moció comença i ens parla de la prestació mínima garantida. De fet, la diputada, bé, ens ho ha explicat, i el Govern, doncs, és veritat que estava estudiant aquesta mínima garantida. I la proposta que fa el Govern és d'atorgar a la persona beneficiària el 25 per cent de la prestació que li correspondria si, un cop realitzat el PIA, la quantitat a percebre és superior a zero però no arriba a aquest 25 per cent. No creiem que la sortida..., o la proposta sigui una quantitat fixa. En tot cas, hauria de ser un tant per cent, en funció de la prestació que li correspondria si, després d'analitzar el PIA, és superior a zero però no arriba a aquest 25 per cent.

També la moció ens parla de la llibertat de les persones i de la tria, no?, de les persones en la resolució dels PIA, amb relació també a l'Administració. Jo crec, sincerament, que aquest punt de la moció sobraria, perquè de fet això és per mandat de llei, és per llei, concretament la Llei de serveis socials, que així ho explicita i, per tant, així és com s'està fent. I potser que ho expliquem una mica, per no confondre les persones i saber com s'està fent.

En primer lloc, el professional que porta el cas, el professional, doncs, que porta el PIA té en compte la capacitat econòmica de la persona beneficiària, el seu nivell i grau de dependència, les compatibilitats i incompatibilitats de les diferents prestacions i de serveis, i evidentment, també, els serveis disponibles a l'entorn d'aquesta persona. La persona beneficiària o la persona que és tutora –en el cas que la persona beneficiària no sigui possible–, doncs, trien, treballen, conjuntament amb aquest professional, quines són les sortides més viables, millors, per tal que promoguim la millora en la

seva autonomia personal. I al final el PIA se signa o no se signa; la persona beneficiària o la persona legalment reconeguda signa o no signa aquest PIA.

Per tant, aquest és el mecanisme que s'està portant a terme, i, en tot cas, aquests professionals o aquells casos concrets que no ho estan fent així ho haurien de fer. I això sí que és veritat, que ho hem de fer, perquè tothom segueixi aquest protocol, perquè és el que marca la llei i és com s'ha de fer.

També, en aquesta moció es recull la qüestió de l'assistent personal i dels cuidadors no professionals. Jo crec que hi ha una confusió, perquè és que és diferent, l'assistent personal, del cuidador no professional. L'assistent personal està adreçat, doncs, a la gran dependència física, perquè la persona tingui prou autonomia personal per continuar fent altres activitats de la vida, bé sigui a nivell educatiu o altres qüestions, no? I el cuidador no professional té altres requisits, altres objectius. Per tant, no coincideixen ni en els requisits que han de complir les persones que facin aquesta tasca, ni en els objectius, ni en els serveis que han de donar.

Com he dit, aquest assistent personal, doncs, és per a la gran dependència física. També se'ns ha dit que encara no està feta la normativa que ha de regular aquesta figura, però de fet la Llei de serveis socials va entrar en vigor el gener d'enguany i en aquests moments s'està elaborant. Vull recordar que va trigar, i, per tant, portàvem de retard nou anys de la llei del 85. O sigui que ens hem de donar pressa, que hem d'anar per feina, evidentment; però és que va entrar en vigor, ho recordo, el gener d'aquest any.

Algunes reflexions més, que se m'acaba el temps... També ens parlen de les altes a la Seguretat Social. És evident, i gràcies a aquesta llei podem contemplar aquesta situació de moltes persones –hem de dir «de moltes dones»– que havien deixat la feina per poder tenir cura, doncs, de les persones que cuidaven, no? Donar d'alta a la Seguretat Social, sí, però hi ha requisits en què no es pot donar; per exemple, quan ja s'està treballant, quan es percep atur o altres subsidis, majors de cinquanta-dos anys, etcètera.

I algunes petites reflexions més que vull aprofitar... No ho sé, a vegades dubto si el que volen és solucionar els problemes o recrear-s'hi i fer més grans els problemes. Si discutim el desplegament d'aquesta llei és perquè tenim llei; si no, ni estariem discutint aquest desplegament. I potser és que continuen volent justificar la seva mala consciència d'haver-hi votat en contra.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Prados Martínez

Les polítiques cada vegada s'han d'adreçar més a les qüestions demogràfiques, i la planificació li correspon al Govern, però sobretot des d'una previsió de creixement de població que no era des de fa quatre anys, sinó des de fa molts anys, que s'havien d'haver fet aquesta previsió i, per tant, aquesta planificació, perquè no ens trobéssim en aquests moments així.

El Govern està governant, ho està fent, i gràcies a aquesta llei ara en podem discutir el desplegament, que tots desitgem que vagi el millor possible.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, de fet començo per on ho ha deixat la diputada Prados, no? Bé, d'alguna manera, jo creia –però veig que ha estat un miratge– que avui, que era un bon dia, que ara, que fa just un any de la seva aprovació, trobaríem una fórmula d'entesa –si no n'hi volen dir «d'entesa», de col·laboració– per fer el desenvolupament d'aquesta llei una mica en positiu i una mica més enllà. Però, com deia, evidentment que és un miratge, perquè tornem a estar instal·lats i instal·lades, doncs..., com cada vegada que tenim un ple.

Jo vull reiterar que a aquestes alçades el Grup de Convergència i Unió, doncs, que no vulgui entendre –que és per on enganxava amb el que deia la diputada Prados– que és tan avançat tant el fet que la llei sigui una realitat com que aquest desplegament, que no és tan brillant o tan excel·lent com potser voldríem, però que sí que avança –lentament, no?–..., però que no hi ha marxa enrere –no hi ha marxa enrere. I la convicció del nostre grup i la meua convicció és que anem, en general, cap a una millora en les polítiques d'aplicació de la dependència. I és com dir que el que em feia pensar és que les esmenes que ja s'han relacionat i s'han relatat –i és que no les vull ni repetir, perquè estaven ben expressades i ben explicades pels diputats que m'han precedit– podien ser, si no acceptades en la seva totalitat, sí una mica, doncs, més valorades. Però, bé, les complicitats no hi són, tot i que jo crec que són més necessàries que mai davant els reptes que tenim, eh?

Llavors, ben volguda diputada, també aquesta roda de premsa de què vostè feia menció, de la consellera, deixa ben entès, doncs, el nivell de desplegament que hi ha, per entrar-hi *stricto sensu*, i es veu clarament que hi ha una embranzida, que s'ha..., sí, ha fet un salt endavant. I això és fruit de moltes coses que hem explicat aquí darrerament un altre dia, amb el senyor Cleries al davant: el pla de suport, com s'hi han d'injectar diners, moltes coses... I no són vostès, que ho marquen. Jo sempre... (*Veus de fons.*) No, no ho crec, eh?, però, bé, està bé que ho diguin i està bé que hi participi, però no ho crec, no?

I les queixes de què vostè feia esment han baixat notablement; crec que estan en un 2,3 per cent. I a més a més ens consta això, que els PIA, doncs, s'estan fent ara en un nivell molt avançat, que és que ara s'està fent en una setmana el que abans es feia en un mes. Això ha sigut fruit també d'unes aplicacions informàtiques que venien de l'Estat i que anaven malament, això s'ha redissenyat... Jo crec que anem posant una mica solucions a qüestions, doncs, que, clar, ens han vingut molt

de nou, que és el que hem anat repetint aquí. Tot ens ha vingut de nou: hi ha la nova Llei de serveis socials, l'encaix de la Llei de dependència catalana, en fi... Però creiem que l'objectiu, que és el de complir la llei, es va intentar i es va solucionar. I, si aquesta tendència segueix en el nivell de compliment, podríem dir que potser a l'estiu això ja estarà, doncs, com ha d'estar.

En fi, hi han coses positives. També serem la primera comunitat que desplegarà l'assistència personal, esperem que amb bon criteri... Jo no vull trobar-hi elements tan negatius, i torno a apellar, ara que fa un any, a la seva complicitat i que tinguin en compte les esmenes.

Res més; moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, en el primer punto de la moción de Convergència i Unió se pide una prestación mínima de quinientos euros/mes para los dependientes reconocidos en grado III, niveles 1 y 2, de manera particular a aquellas personas que perciben la pensión de invalidez con el complemento de ayuda a tercera persona. Esta medida parece corregir las lagunas de la Ley de dependencia, pero solo es un parche más ante la aplicación de una ley que nació para, repito, universalizar el derecho a una prestación social y se ha quedado en un reparto de aguinaldos.

Señora Figueras, cuando habla de la gran invalidez, quiero hacerle una puntualización. Los beneficiarios tienen derecho a una pensión de invalidez cuya cuantía se calculará teniendo en cuenta la base reguladora, aplicando un porcentaje que es del 100 por cien, y además tienen derecho a un complemento del 50 por ciento; y esto se aplica así. Ahora bien, permítame decirle que mezcla el concepto de pensiones contributivas con unos servicios que la Ley de dependencia establece que la Administración debe dispensar a los dependientes.

No, señora Figueras, esto no es así. Canalizar las ayudas a través de cheques directos a los usuarios, en lugar de primar la prestación de servicios a sus dependientes con teleasistencias, plazas residenciales, centros de día, cuidadores a domicilio, etcétera, es enmascarar que se incumple la ley. Y la ley, ya lo dice bien claro, hay que cumplirla.

Frente a esta solución, solicitamos al Gobierno de nuestra comunidad que exija al Gobierno de España una revisión de oficio de la aplicación de la Ley de dependencia, cumpla con sus plazos, aflore de una vez el número total de todos aquellos que tienen derecho a una prestación social y disponga del presupuesto necesario para hacer efectivos los derechos reconocidos en la ley.

Es en estos casos donde acciones aparentemente sociales, como el reparto de 400 euros a las puertas de una campaña electoral o el cheque bebé, quedan desmascaradas como propaganda electoral. Vean por lo que lo digo. Reparen: el Gobierno del señor Rodrí-

guez Zapatero había previsto para 2007 la existencia de 200.000 grandes dependientes en toda España, que la Ley de dependencia había de cubrir; sin embargo, *El País*, pocos días después, nos informaba que solo había aprobado 22.853 grandes dependientes de grado III, con un plan individual de atención en marcha.

En la memoria de la ley, antes de aprobarla, el ejecutivo de Zapatero calculaba unos costos de 2.900 millones de euros, pero a la hora de la verdad el presupuesto que destinó el Gobierno de Rodríguez Zapatero fue tan solo de 870 millones de euros. Eso sin tener en cuenta que un informe del BBVA cifraba el colectivo afectado en 820.000 personas dependientes, con un coste anual de 10.800 millones de euros, tres veces más que el presupuestado por el propio Gobierno. Un desajuste que denuncia la improvisación publicitaria del Gobierno de Rodríguez Zapatero.

Aplicando las previsiones a Cataluña, el ejecutivo de José Luis Rodríguez Zapatero previó invertir un total de 440 millones de euros para atender a las personas con gran dependencia en 2007: 220 millones correrían a cargo de la Administración central y otros tantos serían aportados por la comunidad. A todas luces, insuficiente.

Repito, en estas acciones de gobierno se descubre la naturaleza propagandística de medidas como los 400 euros lineales que repartió antes de las elecciones, sin distinguir rentas millonarias o mileuristas, o los 2.500 euros de cheque bebé, independientemente de si quien los percibía era una madre soltera y en paro o una madre con una renta de un millón de euros. En el primer caso, esos 400 euros representarán, según el ex ministro de Trabajo, señor Caldera, 6.000 millones de pesetas, y los 2.500 euros por hijo, entre 1.200 y 1.500 millones. Esos 7.000 millones de euros triplican las previsiones del Gobierno para cubrir el presupuesto que él mismo hizo en previsión de la Ley de dependencia. Como vemos, no cumple con las necesidades reales de la Ley de dependencia y despilfarra el dinero de todos en forzar voluntades electorales.

El Gobierno de Cataluña ya no tiene excusas. Ante el despliegue de la Ley de dependencia, hasta ahora solo ha hecho propaganda. Es hora de que sea consecuente con la legalidad. En eso tiene razón la señora Figueras, pero las medidas que propone atentan contra el principio de universalidad y de igualdad de la Ley de dependencia.

Por ello, y porque medidas coyunturales como estas pueden convertir el lugar en donde vives en determinante para percibir más o menos prestaciones, nos abstendremos, menos en aquel punto 5, en donde parece ser que se van a poner de acuerdo Gobierno y oposición.

Gracias, señor presidente.

El president

La senyora Anna Figueras pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Gràcies, president. Senyors i senyores... Senyora Prados, no ho dubti, nosaltres pugem a aquest faristol sabent que amb referència a la Llei de la dependència hem fet la feina i l'hem feta a temps, no com altres. Perquè, com els he dit abans, des de Convergència i Unió vam presentar el nostre propi text de la Llei de dependència millorant el text que van aprovar conjuntament tots vostès, i millorant-lo pel que fa al finançament de la llei per, realment, poder-la implementar, i millorant-lo pel que fa a les invasions de competències. Si vostès haguessin donat suport al text que CiU els proposava, tota aquesta gent que fa un any que estan esperant no haurien perdut més d'un any i faria temps que estarien gaudint del suport que es mereixen.

Ara fa un any, després..., o sigui, es van iniciar els tràmits de sol·licitud, i vostès ens proposen unes esmenes que, per una banda, anuncien, com fan des del mes de març, sense materialitzar-se res, una prestació mínima i a més a més avui sense especificar-ne una quantitat, i, per una altra banda, en les esmenes ens expressen la intenció de continuar vetllant per allò que no han fet fins ara, com és respectar el dret a escollir.

Senyor Bosch, no sé si serà una ordre o una instrucció del departament, però en tot cas és sospitos que el 80 per cent, i ho ha dit avui la consellera, de les resolucions per al PIA siguin de cuidador no professional. I per tant, com els deia, un any més tard pretenen fer respectar els terminis que no han complert sense oferir un termini concret per resoldre els endarreriments quan ja han acabat amb la paciència de molts dels sol·licitants.

Per tant, sento dir-los que no acceptarem les esmenes 1, 2 i 3, però sí que acceptarem l'esmena número 4, perquè amb aquesta esmena, per fi, es comprometen a portar a terme allò que fa temps que hauria d'estar fent, i és fer el seguiment de les resolucions del PIA.

Referent a les esmenes presentades pel Partit Popular, dir-los que els acceptarem l'esmena 1, l'esmena 3 i l'esmena 5, perquè realment veiem que milloren la nostra moció.

Molts gràcies, senyors i senyores.

El president

Intueixo que, a partir d'aquí, a part de cridar a votació, deurà haver-hi votacions separades. Si és així, potser caldria precisar-ne...

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta moció sobre les polítiques en matèria de dependència.

Votarem en primer lloc el punt número 5 de la moció, que és el que correspondria a l'esmena número 4, que ha estat acceptada.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 126 vots a favor... *(veus de fons)* —perdó; falta de costum, senyor Iceta—, 127 vots a favor.

Seguidament, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 302-00101/08)

Passem al punt tretzè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la política en matèria d'aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler per a la seva exposició.

(Remor de veus.)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies...

El vicepresident primer

Si us plau... Un moment..., un moment, senyor Espadaler. Per favor, si us plau, demano silenci, que puguem prosseguir amb normalitat.

(Pausa.)

Endavant, senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí; moltes gràcies, deia, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la moció subsegüent a la interpellació que varem fer en el darrer Ple del Parlament en què, per resumir-ho molt breument, bàsicament vam fer dues coses: una, manifestar la nostra preocupació i desacord per tal com el Govern estava portant tot el tema de la sequera. És a dir, varem fer la nostra protesta, però no ens varem quedar aquí, sinó que vam dir que faríem una proposta. I això que estem fent ara és la proposta, la qual cosa, ja ho adverteixo, no ens fa desdir de la protesta, que la continuem mantenint viva. Però en qualsevol cas és una proposta i una proposta que ha estat treballada i que és positiu i que ens permetrà, doncs, des d'algunes perspectives, avançar, no?

I la proposta, molt fonamentalment, doncs, anava centrada a dir: «Escolti, constituïm una taula nacional o constituïm un òrgan, una taula, per poder debatre a l'entorn de la política de l'aigua»; de l'aigua, subratllo, que no tant de la sequera, que ja la tenim constituïda, sinó amb una mirada de mitjà i llarg abast per poder, doncs, debatre, amb el benentès que ha de decidir a qui li correspon, que és aquell que en té la legitimitat democràtica, que és el Govern de la Generalitat. Però això no priva de constituir un ens, una taula, en què puguem assegurar ns grups parlamentaris i societat civil, en el sentit més ampli del terme, per tal de posar, doncs, damunt la taula aquestes propostes que vinguin d'un i altre costat. I, doncs, sembla que això està raonablement ben orientat i sincerament ho celebrem.

Però en qualsevol cas sí que volem deixar constància..., i no podem deixar passar, doncs, l'oportunitat d'adreçar-nos a la cambra des d'aquesta tribuna per deixar constància una vegada més de les coses que s'han esdevingut aquests últims quinze dies i que continuen, doncs, manifestant o encenent els llums d'alarma i d'alerta des de la perspectiva com a mínim del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i crec que des de la perspectiva d'una part important de la ciutadania, no?

El més important que ha passat aquests quinze dies és que ha plogut. I amb això hi estarem tots d'acord. I és una gran notícia, és una notícia positiva. I benvinguda sigui la pluja i tant de bo, doncs, en vingui més aquests propers dies, perquè això ens ajuda a tots plegats a re-situar les coses, no?

Però jo crec que és lamentable constatar com han continuat les desavinences al si del Govern i al si dels partits que donen suport al Govern. I ja no em refereixo a la participació en manifestacions, que també m'hi podria referir, sinó fins i tot a declaracions..., no aquelles declaracions verbals que un pot fer en un moment d'acalorament, sinó a declaracions escrites. És impressionant veure, doncs, com el vicepresident del Govern des del seu bloc personal diu: «La interconnexió de xarxes fins a la capital ja no tindria sentit si s'omplissin els pantans; amb els pantans amb suficients reserves, seria del tot innecessària.»

Això ens ho diu un membre del Govern, que és replicat per un altre membre, en aquest cas no del Govern, sinó d'un partit que li dona suport, que diu, des d'Iniciativa, el senyor Guillot, diu: «No esperàvem cap gest de lleialtat ni de solidaritat per part d'Esquerra Republicana, ni l'han tingut ni el tindran, en la gestió de la sequera.» I encara insistia més, el senyor Guillot, en el seu bloc, diu: «Em reafirmo...», i feia altres cites, doncs, que ara els les estalviaré, sobre altres importants significats representants d'Esquerra Republicana de Catalunya amb relació a com han gestionat la sequera, per part, en aquest cas, d'Iniciativa per Catalunya o pels titulars de la conselleria.

Per tant, constatem, lamentem, doncs, que malgrat la pluja, que ha estat molt positiva, continuï havent-hi aquest rum-rum de fons del Govern; que continuï aquest recel, aquesta hostilitat, avui feta pública, o aquests dies, per part del Govern de l'Aragó, doncs, d'aquest contenciós que se'ns anuncia. Constatem –i són fets que s'han esdevingut aquests últims dies–, doncs, que hem descobert noves mentides per part del Govern de la Generalitat amb el tema de l'aigua, que Tarragona va enviar l'aigua de l'Ebre abans de l'acord. Això tampoc se'ns ha aclarit, i és lamentable que hagi estat d'aquesta manera. Constatem, doncs, que hem assistit a una enèsima, a una nova reacció desconcertant, en aquest cas, per part del Govern de l'Estat, amb les declaracions de la ministra Espinosa, que diu ara que el transvasament s'ha de fer, no s'ha de fer... Per tant, seguim instal·lats en un desori que ens preocupa.

Però en qualsevol cas el més significatiu probablement hagi passat avui. No a les sis del dematí, sinó a les nou del dematí, que és que l'aigua del Roine ha arribat a la

ciutat de Barcelona. I això és positiu. (*Remor de veus.*) És paradoxal que hagi arribat de la mà, doncs, d'un conseller d'Iniciativa per Catalunya, d'un govern que per boca de la consellera de Salut ahir deia: «Aquest és un govern antitransvasista.» I fixin-se, un govern que segueix assistint, doncs, la població de Barcelona amb un transvasament del Ter, la població de Tarragona amb un transvasament de l'Ebre i que ara a més a més ho suplementa amb l'aportació de l'aigua del Roine a Barcelona i de l'aigua de l'Ebre, doncs, també a Barcelona. Benvinguda sigui l'aigua del Roine!

I sobretot benvingut sigui, i ho diem molt seriosament, un acord que no ha estat senzill, en què, doncs, el senyor Pi ha treballat molt honestament i molt intensament, que és el de poder fer possible allò que demanàvem des de Convergència i Unió ja fa molt temps –més val tard que mai–, que tinguem un àmbit en què puguem debatre, amb tranquil·litat, amb serenor, sense l'espasa de Dàmocles de la sequera a sobre, quins són els criteris de fons de la política de l'aigua a mitjà i a llarg termini, sense condicionants, sense apriorismes, i que, doncs, hem convingut que se'n pot dir la taula, en aquest cas no «nacional», el nom no fa la cosa, la taula de l'aigua, i que la farem un cop hàgim sobrepassat, tan aviat com sigui possible, i això crec que és un desig de tots, doncs, aquest episodi de sequera.

Per tant, avenço, amb el benentès que utilitzaré, si la presidència me'l dona, doncs, el torn per posicionar-me..., però ja avenço que hi ha un acord important amb els grups que donen suport al tripartit en la creació d'aquesta taula de l'aigua per parlar de futur.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. Bé, procedimentalment, correspon al senyor Daniel Pi l'ús de la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, per presentar unes esmenes de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, encara que hi ha un acord d'esmena transaccional. Mantindrem el procediment que correspon i després ja votarem la transaccional.

Endavant, senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

Molt bé; moltes gràcies, senyor president. Amb aquest episodi de la sequera i el debat de l'aigua, el guió ens l'anem coneixent, i vostè l'ha definit molt bé. Sempre tenim la proposta i la protesta. I avui també hem tingut proposta i protesta. Amb la proposta, afortunadament, ens hem sabut posar d'acord. Jo penso que tots hi sortim guanyant, amb això. No és només no hi ha cap mal, sinó que és bo que col·lectivament tinguem aquells espais de discutir aquelles qüestions, de buscar els consensos en aquelles qüestions que afecten el país. Evidentment amb unes regles del joc, que nosaltres hem introduït en l'acord: el respecte a la Directiva marc de l'aigua i a tot el que hi ha darrere.

Però, és clar, si m'estenc gaire a defensar la proposta, em trobaré que no podré donar contesta a la protesta, i llavors jo hi surto perdent. Per tant, no, no, escolti'm, amb la protesta divergim absolutament, perquè, si tenim un lloc en el qual podrem parlar de política d'aigua, podrem parlar de moltes coses molt diferents. Podrem parlar, per exemple, de la debilitat de les estructures d'abastament que tenia la regió metropolitana de Barcelona l'any 2004, i del curt balanç que vint-i-tres anys de gestió van deixar en aquest territori. Van fer la dessaladora de la Tordera, és veritat, però no la van connectar. Van donar recolzament a un transvasament de cent noranta hectòmetre cúbics cada any –cada any–, estructural; afortunadament no es va arribar a fer. Volien fer la interconnexió CAT-ATLL, amb una diferència, vostès volien portar cada any tota l'aigua. Quina casualitat, no els va donar temps, no va arribar a tenir mai finançament.

També, si parlem de la protesta, els hauré de dir que defensem amb absolut convenciment l'existència d'una política d'aigües consistent des del primer dia. I això vol dir, per exemple, que tenim una obra que no té parangó, que no l'havia fet mai ningú, que és la dessaladora: seixanta hectòmetres cúbics. A què la comparem, a la interconnexió? En el màxim dels casos, en pot donar quaranta. Això és més. Doncs, aquesta obra s'ha posat en marxa. I qui digui que quatre anys és poc per fer-la..., la pregunta és òbvia: carai, per què no la van fer quan en van tenir l'oportunitat?

A darrere ja s'està parlant de la segona dessaladora, la de la Tordera, que la connectarem a Cardedeu. I això vol dir que podrem començar a abaixar la pressió damunt del Ter, perquè haig de recordar que el transvasament del Ter no és de l'any 2004, és de la dècada dels setanta. També van tenir vint-i-tres anys per fer alguna cosa. I vostès no ho van fer.

Però no només dessaladores: estalvi i eficiència. Ha baixat el consum; alguna cosa hi deu tenir a veure la nostra política hidràulica. Planificació de la reutilització; s'hauria pogut fer abans, però tampoc no es va fer, i d'aquí en surten 190 hectòmetres cúbics. És molt aigua; és tanta aigua com el Roine. Que, per cert, que l'aigua del Roine vingui amb «barcos» els faci contents és una cosa que realment em sorprèn.

La regeneració. La regeneració, que és una política que també es posa en marxa ara i que també dóna recursos, la recuperació d'aqüífers... Perquè, escolti'm, que l'aigua del Roine, que arriba amb «barcos», vingui per una qüestió temporal i d'excepcionalitat no els hauria de sorprendre.

I aquesta política d'aigües consistent s'ha trobat amb la sequera, una sequera extraordinàriament dura. I s'han anat posat progressivament totes les mesures que ens han permès fer-hi front, amb un context mediàtic complicat. I, evidentment, com en tota situació d'emergència i en tota obra humana, segur que s'han comès errors. Però s'hi han anat donant les respostes successives que se'ns anaven demanant: en primer lloc, la posta en marxa de polítiques d'estalvi; en segon lloc, crear les condicions, el Decret de sequera, amb una normativa que en restringís determinats usos; en tercer lloc, la posta

en marxa de nous recursos, temporals i d'emergència, els vaixells, i, quan no hi ha hagut més remei, el recurs –i aquesta és la diferència– temporal i excepcional, la portada d'aigües des de conques externes. Donant respostes.

I si li parlo d'aquesta manera és perquè a aquest Govern li ha tocat fer front a una sequera severa i se n'està sortint. I vostès no han sabut estar-hi al costat.

I estic una mica cansat del «vostès no s'entenen». Miri, els publicitaris parlen de la prova del cotó. Fem la prova del mirall? Mirem en aquestes últimes setmanes què han estat dient des de Convergència i Unió? Quan vam parlar de l'aprofitament racional dels pous, al capdavant de la pancarta, Convergència i Unió, amb unes mocions als consells comarcals i als ajuntaments del Camp de Tarragona vergonyoses –les declaracions de la Moreneta ja les passo per alt, les que no plogués. Quan s'havia d'aprovar una infraestructura bàsica, com és ara la de portada d'aigües –i això ha sigut aquestes últimes setmanes–, algú qualificat de la seva coalició ha dit que no hi havien excedents al CAT. Vostè hi està d'acord, en aquesta afirmació que no hi han excedents al CAT? Quan en el Consorci d'Aigües de Tarragona s'ha votat, tots els alcaldes de Convergència, amb una única i digníssima excepció, hi han votat en contra.

Aquesta és la dinàmica que vostès van portant i aquesta és la nostra resposta. Han perdut l'oportunitat d'acompanyar un govern que ha estat fent una política d'aigües que ha tingut una gran virtut: ha estat capaç de donar resposta a una crisi important, perquè l'aigua, afortunadament, continua sortint cada dia per l'aixeta. El Govern és qui té la responsabilitat de decidir i d'executar, ho està fent, i lamentablement no ha tingut el primer partit de l'oposició al seu costat. Ho lamentem.

En tot cas, en el text de l'esmena, i com he dit al començament, estem absolutament d'acord.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la seva posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, més enllà de seguir constatant un dia més, una sessió més, les protestes, eh?, del grup majoritari de l'oposició, de Convergència i Unió..., abans, el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, doncs, ha fet un reguitzell, no?, de declaracions, actituds d'alguns dels seus representants en els territoris. Podríem parlar també de les comarques de Girona, o podríem parlar de les votacions que es van produir en el Consorci d'Aigües de Tarragona la setmana passada, on l'alcalde de Tortosa i l'alcalde de l'Ampolla –que, per cert, és diputat d'aquesta cambra i que ens va fer un discurs abrandat respecte a les interconnexions i a les bondats de les interconnexions– fa quinze dies van votar en contra que es poguessin fer servir recursos hídrics que té concedit el CAT per tal de subministrar aigua a la regió metropolitana de Barcelona.

Però, més enllà de constatar aquestes divergències, aquestes protestes, aquesta manca de recolzament al Govern, aquesta manca de recolzament i d'una actitud responsable per part seva al Govern per sortir d'aquesta situació de sequera que encara té el país, hem de constatar que també hem estat capaços d'arribar a un acord, si més no el Grup de Convergència i Unió i els grups que donem suport al Govern –i espero que la resta de grups de la cambra també s'hi sumin–, per tal de constituir una taula de l'aigua per tal d'impulsar el diàleg, per tal d'impulsar la concertació respecte a les polítiques hídriques i hidràuliques que el país necessita.

Perquè és evident que el nostre país, que Catalunya té unes necessitats d'aigua que s'hauran de solucionar amb mesures, amb infraestructures noves que aportin nous recursos hídrics al país. Perquè, si estem on estem i estem en la situació que tenim, en part és resultat de la manca de previsió durant els darrers anys, de no preveure i construir les infraestructures que aportessin nous recursos hídrics a Catalunya per garantir precisament el que en aquests moments està en qüestió, que és el subministrament d'aigua a una part molt important del territori del nostre país.

I qui és el responsable de planificar, més enllà del diàleg que hem de tenir tots plegats? Doncs, el responsable de planificar, de prendre decisions, és el Govern del país; cosa que durant molts anys no s'ha fet, o s'han fet poquetes coses. Per això estem en la situació que estem.

En seu parlamentària, no fa gaires anys, aquí es va assolir un acord entre el seu grup, el de Convergència i Unió, i el Grup Socialistes –em sembla que el Partit Popular també es va sumar a aquest acord. I entre les mesures que es proposaven com a mesures infraestructurals hi havia iniciar una política de construcció de dessaladores. Escolti, la primera notícia d'una dessaladora que porti recursos en quantitat, com els que aportarà l'any que ve la dessaladora del Prat, la comença a planificar, a programar i a tirar endavant aquest Govern. Vostès no van deixar en els calaixos ni una sola proposta ni un projecte per tal de tirar endavant aquesta política per aportar nous recursos hídrics. Perquè vostès es van embolicar –que ja ens va diferenciar en el seu dia– i segueixen embolicats en el debat del Roine, eh? I el que necessitem són també mesures i infraestructures que a mitjà termini, és a dir, en el període de cinc, sis anys, siguin capaces d'aportar al país aquest volum del voltant de dos-cents hectòmetres cúbics que necessitem.

Li correspon al Govern prendre decisions, proposar mesures estructurals i executar, en definitiva, una nova política hidrològica. Amb consens amb qui? Amb la comunitat científica, amb els territoris, amb els sectors ambientals, però bàsicament amb els grups parlamentaris, que representem les diferents sensibilitats polítiques que hi han en el país.

Per això hem fet aquesta proposta de transacció. Em felicito i ens felicitem per aquest acord, que ens permetrà constituir una taula d'aigua per discutir sense pressions quines són les necessitats que necessita el país.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la... Sí, senyor Sancho, digui'm per què demana la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Per al·lusions directes a un diputat, que sóc jo, que en aquest cas sóc l'alcalde de l'Ampolla, evidentment.

El vicepresident primer

Trenta segons.

El Sr. Sancho i Serena

Bé, senzillament per a clarificar una cosa.. És a dir, sempre hem dit i he dit el mateix: «sí», «sí» i «sí», però també «no» si el temps no soluciona els problemes de manca d'aigua als nostres municipis. No és l'alcalde de l'Ampolla qui diu que a les puntes d'estiu no se li dona aigua; és l'autoritat de la Generalitat, és l'ACA qui em diu que no hi ha aigua per a les puntes d'estiu.

L'únic que he dit és: «Escolti, sí a Barcelona i sí a l'Ampolla», o «no a l'Ampolla, no a Barcelona», i que ens tractin a tots igual. Res més.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, intentaré ser concreta i sintètica, com de fet és la moció que planteja Convergència i Unió en aquest Ple. De fet, és una moció que està plantejada en positiu, no com altres que s'han plantejat en aquest hemicle, que tenien ànim potser més de desgastar el Govern o de plantejar propostes que eren inassumibles, doncs, pels partits que donem suport al Govern.

En tot cas, també ens felicitem que s'hagi abandonat la idea de pensar que la Taula de la Sequera no servia per a res, com també s'ha dit aquí, i que es plantegi la reconversió de la Taula de la Sequera en la taula de l'aigua, per plantejar, doncs, temes més estructurals, més enllà d'aquest episodi de sequera. De fet, aquest va ser un compromís del conseller Baltasar en el darrer Ple, i, per tant, nosaltres, com no?, no podem fer res més que donar-hi suport.

També, diferents grups socials, en el marc de la taula, van plantejar aquesta necessitat d'aquest debat, doncs, més a llarg termini, més ampli, més de fon, per plantejar polítiques concretes de gestió de l'aigua, més enllà de les mesures conjunturals que en aquest moment ens toca aplicar. El cert és que la propera setmana hi haurà una nova sessió d'aquesta Taula de la Sequera i, un cop més, doncs, el Govern podrà explicar les mesures que en aquests moments s'estan duent a terme i com s'aplicaran, i també copsar els plantejaments que tenen els territoris i els diferents sectors socials.

De fet, la situació haurà millorat des de la darrera Taula de la Sequera fins ara, pel fet que hi ha hagut, bé, més pluges, diguem-ne, i, per tant, s'ha trencat una mica la dinàmica negativa. Però, en tot cas, és veritat que no estem en una situació de normalitat, i per això aplaudim també aquesta modificació que s'ha fet del Decret de la sequera per part del Govern, per allargar aquestes mesures excepcionals. Per tant, si estem demanant, doncs, esforços als territoris i estem demanant esforços als ciutadans, nosaltres tampoc no podem abaixar la guàrdia.

Per tant, en aquest escenari d'alerta, cal seguir apellant a la pedagogia per a un consum i una demanda responsables, i més tenint present que s'acosten mesos, doncs, de molta demanda d'aigua per..., vaja, per l'acostament de l'estiu, pel fet del turisme, etcètera.

Però, en tot cas, tornant a la moció, els grups que donem suport al Govern, doncs, hem ofert una esmena, que s'ha transaccionat i, per tant, s'acceptarà, que intenta centrar una miqueta més el debat, en el marc del paraigua de la directiva marc de la Unió Europea. Concretament, l'esmena planteja que s'ha de determinar quin és el marc de les polítiques que s'han de dur a terme en planificació, en gestió del cicle de l'aigua, i la política hidràulica a mitjà i a llarg termini. Per tant, aquest és el contingut concret de l'esmena, també basant-se, doncs, en la sostenibilitat ambiental, en el reequilibri territorial i la cohesió social. Per tant, aquest debat s'ha d'emmarcar, doncs, en aquests criteris, no?

També, per altra banda, aquest debat no el farem sols, no el farem els partits sols, o els grups que estem aquí en aquesta cambra, sinó que el farem juntament amb els agents socials, agents territorials, acadèmics, científics i el món ambientalista.

Per tant, en un moment d'escassetat important d'aigua, en un moment que l'aigua ha estat font de conflictivitat territorial, és important que, d'una banda, primer, tothom tingui el màxim d'informació, però després també, recíprocament, que sapiguem escoltar i, per tant, que a l'hora de prendre decisions, doncs, en l'àmbit polític, sapiguem què és el que pensa cada territori, cada sector social, etcètera.

Per tant, per concloure, des d'Esquerra, doncs, donarem suport a la moció amb l'esmena incorporada, i entenem que aquesta esmena acaba de complementar la moció que plantejava Convergència i ens felicitem que finalment, d'alguna manera, puguem aprovar tots els grups de la cambra una qüestió conjunta amb relació a l'aigua, i concretament en el debat que hem de fer posteriorment.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el que ens ha tornat a quedar clar en el dia d'avui, en el debat d'aquesta moció, és que les responsabilitats

són de gairebé tothom menys de qui té la responsabilitat de governar, que és el Govern, no?

Sobretot s'ha tornat a fer èmfasi –i no és la primera vegada en aquesta moció, ja ha passat a la sessió de control– que hi ha hagut una manca de previsions per part dels governs anteriors. I nosaltres hem de dir que això no és cert, que els governs anteriors, tant el de la Generalitat com el Govern de l'Estat, van tenir previsions per evitar que s'arribés a aquesta situació. I que, si aquestes previsions no es van poder dur a terme i avui hem arribat a la situació en què hem estat, és precisament perquè els partits que formen part dels grups parlamentaris que donen suport al Govern en el seu moment van fer tot el possible perquè aquelles previsions no es duguessin a terme.

I vostès em diran: «Hi ha una diferència de models», i és cert i ho reconeixem i ho assumim, hi ha una diferència de models. Hi ha un model, que és el que han propugnat vostès i que ens ha dut fins a la situació extrema en què estem ara, en aquest moment, i hi ha un altre model, que, si s'hagués aplicat –i ja hi havien les previsions fetes per poder-lo aplicar–, segurament ara no ens trobaríem en la situació en què ens trobem.

Però també hi ha un altre model, hi ha un model que preveia fer les interconnexions o la interconnexió del minitransvasament de la xarxa CAT amb la xarxa ATLL, que també preveia una sèrie d'intervencions en el delta de l'Ebre per evitar-ne la regressió, i hi ha un altre model, que és arribar a fer la mateixa interconnexió sense les intervencions en el delta de l'Ebre que s'havien de fer amb anterioritat.

I vostès ens diuen, diuen a l'oposició en conjunt: «És que vostès no han estat al costat del Govern en la política de l'aigua.» Però al costat de quin govern volen que estem? Al costat del govern que ens diu que no hi haurà transvasament del Segre al Ple i després ens diu que sí que hi haurà transvasament del Segre? Al costat del govern o del conseller que, després de fer una afirmació, és contestat pel president de la Generalitat dient: «Demanarem estudis al marge del conseller de Medi Ambient»? O del conseller que diu que l'única solució possible és el transvasament del Segre i que després és desautoritzat pel president dient-li que es farà el transvasament o la prolongació del transvasament de l'Ebre?

Quina és la política del Govern? La del conseller de Medi Ambient? La del president de la Generalitat? La del conseller dient que ara, el dia que arriben els vaixells –també oportú–, ara ja es podran omplir piscines i regar jardins, i és desautoritzat immediatament pel mateix president de la Generalitat? En quina política del Govern volen que els fem costat?

Nosaltres, la política de l'aigua la tenim clara i l'hem estat mantenint al llarg del temps, en tots els aspectes –en tots els aspectes–, amb transvasaments i amb dessaladores, perquè la gran solució que les dessaladores són avui per a vostès uns anys enrere no ho era pas i eren criticades per vostès. Em comentava un altre diputat que a mitjans de l'any 90 hi havia un projecte de dessaladora, un projecte municipal d'un ajuntament de Tarragona, concretament de dessaladora, i que va ser

votat en aquesta cambra en contra, precisament, pels grups d'Iniciativa per Catalunya i del Partit Socialista.

Ens diuen: «L'únic que busca l'oposició és desgastar el Govern.» No és necessari, l'oposició no té aquesta necessitat de desgastar el Govern; és que el Govern es desgasta sol. Amb les seves pròpies contradiccions i amb la situació en què ens ha portat, no necessiten l'oposició per desgastar el Govern; el Govern s'ha desgastat sol.

Pel que fa a la moció, és una moció evident. Quan es va plantejar la Taula de la Sequera, nosaltres ja vàrem dir que enteníem que no era la solució als problemes, que enteníem que només era un aparador per tal que el Govern intentés netejar la seva imatge de cara a la societat, que el que es buscava era la foto, que el que es buscava era l'aval d'unes certes polítiques. I se n'ha fet una sola reunió, de la Taula de la sequera.

I aquesta ha estat la realitat. Perquè de conclusions no se'n va extreure ni una, ni el mateix Govern va contestar les intervencions que hi van haver dels diferents membres. I totes les intervencions, tret de dues més una tercera, van anar en el sentit de parlar dels problemes estructurals de l'aigua, van anar en el sentit de parlar dels problemes de l'aigua a mitjà i llarg termini, perquè realment és sobre aquests aspectes sobre els quals vol parlar la societat civil, sobre els quals volia parlar, perquè sobre la sequera les mesures ja estaven adoptades.

Però, és més, les que s'han adoptat *a posteriori*, les que s'han adoptat més recentment, no han estat pas consultades a la Taula de la Sequera. El Govern ha pres les decisions i, en tot cas, n'informarà la Taula de la Sequera. Per tant, d'utilitat, la Taula de la Sequera, més aviat poca.

És per aquest motiu que donarem suport a la constitució de no sé què –no sé si és una taula, no és una taula, és el lideratge, és no sé què–, un lloc de participació i diàleg sobre les polítiques de l'aigua.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Bé, gràcies, senyor president. Diputats i diputades, jo crec que..., estava escoltant les intervencions dels meus companys portaveus de l'àmbit de medi ambient, i la veritat és que pràcticament fins a l'últim moment, l'últim portaveu, ningú ha parlat pràcticament de la moció. És a dir, els mateixos retrets dels últims dos mesos en aquesta cambra, sessió rere sessió, són els que hem sentit, no? I jo crec que això és precisament el que segurament atipa molta gent, de vegades, del que fem en aquesta cambra. És a dir que ens passem amb retrets, amb propostes i protestes, com els deia abans també, i si realment hi ha una moció aquí, que hi donarem suport, pel que veig tots els grups parlamentaris, doncs, potser hauríem de donar alguna visió positiva també del que proposem, no? Per tant, jo intentaré portar-ho per aquesta via.

Nosaltres –i crec que és coneguda la posició de Ciutadans– hem defensat que no s'han de desviar les atencions del que és la seu parlamentària. Hem fet, i la tenim perquè entri, una proposta de resolució que demana el que creiem lògic, que és que coses importants per als ciutadans de Catalunya es parlin en seu parlamentària. I, per tant, nosaltres defensem i seguirem defensant la necessitat que hi hagi una comissió, una subcomissió parlamentària, que parli sobre la política hidràulica.

I jo crec que..., i en posaré un exemple, i que no s'empenyi ningú, perquè jo en sóc membre, i a més a més amb molt d'orgull, i crec que és una cosa útil; però un exemple ben clar –i aquí hi haurà algun company que espero que ho entengui. Hi ha un intergrup, aquí en aquesta cambra, que és l'Intergrup de la Bicicleta, eh?, o sigui, tenim a la cambra catalana un intergrup de la bicicleta, de què jo sóc part i, a més, amant de la bicicleta, i per tant..., i coses que s'estan fent ben fetes; avui mateix, doncs, una declaració, és a dir, coses positives. Però ni més ni menys que per a la bicicleta, no? I jo pregunto: no seria normal que al Parlament de Catalunya, davant d'una política tan important com la política hidràulica, aquí a la cambra, es pogués treballar en una subcomissió de l'àmbit del medi ambient la política hidràulica del Parlament de Catalunya i de la Generalitat? Quin inconvenient hi tenen els grups que donen suport al Govern, que no han volgut donar suport a les propostes dels membres de l'oposició que hem portat, Junta de Portaveus rere Junta de Portaveus, i amb propostes de resolució, la creació d'aquesta subcomissió? Per què el Govern no vol parlar de política hidràulica en seu parlamentària? Quina por hi ha? Per què hem de crear una mena de lloc de diàleg, participació o mesa o no-mesa? Jo penso que no té cap sentit, la veritat.

També els dic que hi donarem suport perquè no serem nosaltres, precisament, qui ho vol portar en seu parlamentària i donar-li una importància determinada, qui posi pals a les rodes perquè no es pugui produir aquest diàleg. És a dir, ens sembla, doncs, això, una actuació de responsabilitat, de no posar pals a les rodes. Ara, segueixo defensant i seguirem defensant des de Ciutadans que els temes importants per a Catalunya i per als ciutadans de Catalunya es parlin en seu parlamentària i se'ls doni la importància que mereixen.

Per què no poden venir a comparèixer tots aquests agents socials en aquesta subcomissió parlamentària, que ho permet el Reglament de la cambra? Per què no podem fer partícips totes les persones i tots els representants dels territoris de Catalunya que puguin venir a aquesta comissió? Per què no intentem de veritat trobar una posició de consens o de diàleg en aquest àmbit parlamentari? Jo crec que és possible, i crec que és el que la ciutadania de vegades també demana, que en temes importants ens intentem posar d'acord, com a mínim que ho intentem i ho fem en seu parlamentària.

Per tant, ho torno a dir, després de ser, primer, membre d'aquesta mesa per a la sequera i, a més a més, com a posició de partit, he de dir que en aquesta mesa, almenys la primera reunió que hi ha hagut i l'única, com ja ha dit algun altre portaveu, allà no vam solucionar re.

És més, van haver-hi queixes, i amb raó, que es convocava aquesta mesa quan ja hi havien decisions preses. És a dir, si almenys la mesa es convoqués per trobar posicions... Però és que es va convocar per intentar salvar la que li estava caient –si em permeten l'expressió– al Govern en aquell moment: li estava caient una allau de crítiques des de l'oposició, des dels grups mediàtics, des dels mitjans de comunicació, per la mala gestió del Govern, amb reprovacions al mateix conseller, i es va trobar aquesta solució d'una gran foto de família, d'una taula de seixanta, on ni tan sols dóna temps que intervingui tothom i amb cap conclusió sobre la taula.

Per tant, és la solució, la mesa de l'aigua, per a la política hidràulica de Catalunya? No. És millor que no tenir re? Sí. Hauríem de treballar, els grups –i torno a dir aquí que la pilota està al sostre del Govern, dels grups que donen suport al Govern–, per crear aquesta comissió? Sí. S'ha de saber que els grups que donen suport al Govern no volen crear una subcomissió parlamentària i depenen, evidentment, dels vots d'aquests grups parlamentaris. Per tant, seguirem insistint i seguirem intentat demostrar que és important que es parli en seu parlamentària.

Per tant, el nostre grup sí que donarà suport a la proposta i a l'esmena. Creiem que hem sigut els primers que hem demanat, des de Ciutadans, aquesta trobada de consens en aquest àmbit. Ara, ho torno a dir, amb escepticisme, amb realisme i sabent que amb aquesta mesa no es solucionarà re. Si és un altre dels invents del tripartit per utilitzar el llenguatge pel diàleg, la participació i no sé què més, i no trobar solucions, doncs, també serem molt i molt crítics amb aquesta mateixa mesa, des de dins, com no pot ser d'una altra manera. Sí que espero que sigui la solució, però la veritat és que no hi confio gaire.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Espadaler, vol intervenir?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. De bon rotllo, senyor Albert Rivera, però l'únic que ha canviat és l'ordre de la intervenció, perquè ha començat fent molts elogis i després criticant. Per tant, l'ordre dels factors, en aquest cas, no altera el producte.

En qualsevol cas, no, per posicionar-me amb relació a aquesta transacció, però també per matisar algunes coses que ha dit el senyor Daniel Pi, de les quals discrepem, no?

En primer lloc, home, diu: «És que el CAT-ATLL no tenia finançament.» Home, doncs per què ens han presentat un document oficial de l'Agència Catalana de l'Aigua, i també en aquest Parlament, que diu: «Relació d'obres que farem en lloc de fer la del CAT-ATLL, a finançar per l'Estat». Una de dues: o hi ha una relació d'obres i, per tant hi havia un finançament, o no hi és. I

hi ha la relació d'obres substitutives; per tant, hi havia el finançament, no?

I, respecte a les dessaladores, diu: «Escolti, és que vos-tès només van fer la dessaladora...» Miri, sí, als fets em remeto: Convergència i Unió, en dos anys, una dessaladora; tripartit, en cinc anys, cap dessaladora. Als fets em remeto, senzillament.

I després reiteraré algunes de les coses que s'han dit. Diu: «Per què no han donat suport al Govern?» La pregunta és evident, la pregunta lògica diu: a quin Govern? Al que es va entestar..., agafant-se al ferro roent del transvasament del Segre? Havia de donar suport a aquest Govern? O al Govern que aquesta última setmana –aquesta última setmana– va sortir dient: «Ja podem omplir les piscines i regar els jardins» i al cap de quaranta-vuit hores rectificava perquè li ho vàrem demanar tots? I també el president de la Generalitat, i també el mateix grup parlamentari que..., alguns li donen suport. És aquest, el Govern a qui havíem de donar suport? O hem de donar suport al Govern que ens ha portat d'amagatotis l'aigua de l'Ebre amb vaixells sense que ens n'assabentem massa? És aquest, el Govern a què hem de donar suport?

És clar... Miri, nosaltres estem on estàvem en política de l'aigua, i segurament que discrepem i cadascú té el seu model; però si algú ha fet anades i vingudes, i ara sí i ara no, i fintes de tota mena, home, és el Govern de la Generalitat!, és el Govern que ha hagut de canviar el decret, que ha portat l'aigua d'amagat, que va proposar això de l'Ebre, que es negava a fer la connexió de xarxes i que finalment l'acaba fent, que es negava al Roine i ni que sigui amb vaixell però l'ha acabat portant... Per tant, escolti, han exhibit molt poca coherència i, francament, ha set molt difícil sumar-s'hi.

Diu: «Escolti, la prova del cotó. Això sí que no enganya.» Escolti, de prova del cotó, n'hi havia una de molt important i que vostès no ens han permès fer, que era la prova del cotó de votar de quina política de l'aigua i de quines infraestructures ens havíem de dotar com a país en aquesta cambra. I aquesta és l'única votació que no hem pogut fer aquí.

Per cert, senyor Terrades, nosaltres no hi hem votat en contra, de la interconnexió de xarxes, no hi hem votat en contra. Ens hi vàrem abstenir, és veritat, perquè vàrem descartar el no des del primer moment, a diferència dels seus socis de partit, que van descartar el sí des del primer moment. I em sembla que és una diferència bastant fonamental. I si ens vam abstenir és per aquestes ziga-zagues i per aquests vaivens.

La prova del cotó era aquesta, i la prova del cotó és que cap alcalde de Convergència i Unió estava amb la pancarta a la manifestació, per descomptat molt legítima, el diumenge dia 18, contra el Govern, i sí que hi havia diputats que suposadament donen suport al Govern i sí que hi havia alcaldes que pertanyen als partits que donen suport al Govern.

En qualsevol cas, nosaltres som on érem, érem i continuem essent crítics –érem i continuem essent crítics– amb com s'ha portat i com s'està portant, encara avui, el tema de la sequera, i érem i continuem essent propositius. I amb això és amb el que ens voldríem quedar.

Avui fem un pas, certament petit, certament insuficient, però és un pas endavant. I volem reconèixer també, i ho diem amb aquesta claredat i amb aquesta contundència, l'esforç, la voluntat de consensuar una qüestió tan simple que fa molt temps que demanem, però avui arriba, que és que puguem fer una taula i parlar de l'aigua i parlar de futur.

Per tant, sí, continuem sent crítics i no ens sembla gens contradictori, i sí, continuem essent propositius i gràcies, doncs per haver-se acostat a aquesta proposta de Convergència i Unió i per haver-la fet possible, perquè, en definitiva, només ho és si compta també amb els vots del tripartit, i crec que també comptarà amb tots els vots de la cambra. Per tant, gràcies a tots els diputats i diputades que ens hi donaran suport.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi. Trenta segons.

El Sr. Pi i Noya

Per al·lusions directes cap a aquest diputat... Senyor Espadaler, d'entrada –que abans, per temps, no li ho he dit–, agrair també el seu paper en la transacció d'aquesta esmena.

Sobre la proposta, celebrar que hi hàgim arribat, i, ja que hi hem arribat, com diu aquell, «tot està per fer i tot és possible encara», si ho permet la Directiva marc de l'aigua.

I, sobre la protesta, el CAT-ATLL no tenia finançament –per això es va haver de canviar–, no ha arribat aigua de l'Ebre amb els vaixells –em remeto a la roda de premsa d'EMATSA, que és qui ho va subministrar, amb fons, amb cabals propis–, en vint-i-tres anys una dessaladora, no en dos anys... Per tant, la comparativa no és del tot exacta.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció, d'acord amb la transacció presentada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots favor... (*veus de fons*), i un: 127 vots a favor.

Al proper Ple ja anirà bé, això.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a eradicar l'encefalopatia espongiforme bovina, evitar-ne la transmissió als humans i donar suport a les famílies dels possibles afectats per la malaltia (tram. 302-00102/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les mesures per a eradicar l'encefalopatia espongiforme bovina, evitar-ne la transmissió als humans i donar suport a les famílies dels possibles afectats per la malaltia. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Con la tercera muerte a causa de la enfermedad de Creutzfeldt-Jakob causada por la ingesta de tejidos nerviosos conteniendo el príon de las «vacas locas», se ha iniciado un goteo de casos de consecuencias imprevisibles para la salud pública.

La causa reside en que una encefalopatía espongiforme transmisible en humanos, la enfermedad de la variante Creutzfeldt-Jakob, tiene un periodo de incubación de ocho a quince años. Como quiera que la Administración española, en general, y la catalana, en particular –no nos olvidemos que tiene competencias en la materia–, no tomaron medidas efectivas hasta el 2001, ahora pueden surgir todos aquellos casos que pudieron haber contraído la enfermedad a mediados de los años noventa.

Fue a partir de 1996 cuando se retiraron, en la Unión Europea, los piensos elaborados con harinas de origen animal –menos en España. Lo cierto es que la irresponsabilidad de la Administración en el periodo 1996-2000, en que hizo oídos sordos al control de la enfermedad, dejó al consumidor a merced de materiales específicos de riesgo, por la presencia de EET en rumiantes, EEB en vacuno y *scrapie* en ovinos y caprinos..., del cual falta conocer las consecuencias, porque hay enfermos de la variante de las «vacas locas» que están en fase de incubación de la enfermedad.

Entendemos que el señor *conseller* se pusiese nervioso con ocasión de la presentación de la interpelación y para huir de la responsabilidad desviara la atención con cuestiones epidemiológicas y formas destempladas que no venían al caso.

Pero ahora ha de responder ante la sociedad catalana de los puntos de la siguiente moción, unos para informar, otros para prevenir y otros para solucionar problemas. Sea cual sea la postura del Gobierno, el *conseller* señor Joaquim Llena será el responsable de su buena o mala gestión.

Primer punto. Elaborar un informe sobre las actuaciones que se están llevando a cabo desde 2001 para eliminar piensos con harinas cárnicas y animales enfermos por EET por las *conselleries* de Agricultura y Salud. Advertíamos en la interpelación que las medidas tomadas a partir de 2001 venían siendo eficaces. Por eso nos extrañó que el *conseller* señor Joaquim Llena no hiciera

menção de un foco de «vacas locas» en Llobera, Lleida, el 23 de abril pasado.

Ante ello, este Parlamento exige al Gobierno información actualizada para controlar y comprobar si las medidas de prevención y erradicación de los focos de encefalopatías espongiformes transmisibles llevadas a cabo por la *conselleria* son las idóneas también hoy.

Dos. Potenciar la función inspectora de la cadena de consumo y la seguridad alimentaria por parte de los servicios veterinarios oficiales y utilizar la capacidad sancionadora de la Administración para perseguir las irregularidades en el ámbito de la protección de los consumidores.

Tres. En el caso que apareciesen en Cataluña casos de esta enfermedad en humanos, punto *a*, crear servicios de apoyo a afectados por enfermedades por priones y a sus familias, en el marco de las denominadas «enfermedades raras», y aprobar protocolos específicos de cuidados o medidas de información, apoyo y asesoría clínica, jurídica, genética, etcétera, a los afectados y familiares; *b*, fijar en el ámbito de competencia de la Generalitat indemnizaciones para los familiares por los casos de muerte por esta enfermedad.

Cuarto punto. Instar al Gobierno central para que cree una comisión de investigación –no olvidemos que esto afecta a toda España– sobre las responsabilidades e irregularidades contra la salud pública en la inspección y control de piensos priónicos y animales enfermos por parte de las diferentes administraciones durante la crisis de la EET del año 1997 al 2001.

Quinto. Establecer una red de vigilancia epidemiológica de las poblaciones de riesgo, con zonas de alta prevalencia de EEB y con hábitos alimentarios de consumo de tejidos y con productos MER, y efectuar un estudio de estimación de riesgo de la población catalana y predicciones de incidencia en Cataluña.

Sexto. Presentar un protocolo de actuación para sistematizar la realización de autopsias en personas que hayan muerto con síntomas neurodegenerativos para determinar con exactitud tipos de este cuadro de enfermedades. No nos olvidemos que este tipo de enfermedades pueden confundir los síntomas con otras enfermedades neurológicas, como, por ejemplo, el Alzheimer.

Siete, y último. Realizar un protocolo preventivo que asegure las medidas necesarias que pudieran ser útiles para evitar el contagio por transfusiones de sangre de posibles personas enfermas que pudieran estar incubando la enfermedad y fueran inconscientes de padecerla, además de aquellas que la pudieran padecer ya. Ayer mismo se me llamó desde un teléfono de Santiago de Compostela para anunciarme un nuevo caso de esta enfermedad.

Advertimos en este sentido al Gobierno y a la *conselleria* de Agricultura que tengan a bien cuidar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...lo que le decimos en esta moción, para que, si hubiese el caso de que apareciese algún caso, se pudiese tomar las medidas oportunas.

Gracias, señor presidente.

El president

El senyor Pallarès, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pot posicionar-se.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats..., bé, senyor Robles, la moció que avui presenta vostè i intentem portar a debat, des del nostre punt de vista, falla en dos aspectes importants. Un, entenem que hauria de ser el mateix Departament de Salut qui realment hauria de debatre i de parlar aquesta moció. Sí que és cert que el conseller d'Agricultura, en la seua dualitat, en este cas, com a metge professional, li va poder donar els seus arguments mèdics en la qüestió que vostè plantejava.

Al mateix temps, vostè està creant, des del nostre punt de vista, un cert alarmisme. Un alarmisme que des del nostre punt de vista el considerem del tot negatiu; del tot negatiu per a la gent que ens puga escoltar i per a la gent que ens puga estar atenent, però al mateix temps un to d'alarmisme, sobretot per una crisi d'un sector que, com vostè sap molt bé, i en este Parlament hi hem fet molta referència, està passant el sector ramader del nostre país. Per tant, estem creant un alarmisme en la societat i un alarmisme al consum de la carn dels nostres ramaders.

De què estem parlant? I vostè ne feia ús, de la paraula: estem parlant d'una malaltia, l'encefalopatia espongiforme bovina, o més coneguda com la malaltia de les «vaques boges», que els primers casos se detecten l'any 86. Deu anys després, se detecta el primer cas a les persones, als homes.

Estem parlant d'una nova malaltia. I des d'aquí també li assegurem, i li ho dic des del coneixement que en té este diputat com a responsable del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en estos temes, que tots els governs –tots els governs–, l'actual i els governs anteriors de Convergència i Unió, com no pot ser d'una altra manera, s'hi han posat a treballar i han aplicat les seues mesures. El Govern actual està aplicant mesures i els governs de Convergència i Unió també han aplicat les seues diferents mesures.

Es tracta, com hem dit abans, d'una malaltia degenerativa del sistema nerviós central dels bovins que finalitza amb la mort de l'animal. Contestant als punts que vostè ens demana, li hem de dir que l'Organització Mundial de la Salut pública ja fa temps que ha redactat nous documents d'esta malaltia. Uns documents que es proporcionen als governs, uns documents que es proporcionen a les entitats dedicades a la protecció del consumidor; una informació bàsica sobre la malaltia i sobre la manera d'evitar aquesta malaltia, per evitar-ne la propagació. Per tant, des de l'Organització Mundial

de la Salut pública ja s'està fent esta feina que vostè està reclamant.

És impossible respondre amb certesa de tots els dubtes que avui es plantegen. No obstant, en l'actualitat ja es disposa de nombroses investigacions, aplicades en casos pràctics, que han permès, si més no, que es pugui prendre mesures per tal que estos elements quedin fora de la cadena alimentària.

Preguntes bàsiques: com s'alimenta el bestiar? Bé, s'està fent bé. I en l'actualitat, i abans de tot, jo penso que s'està portant una bona gestió precisament perquè el risc siga pràcticament inexistent –inexistent.

Un altre dubte. S'ha posat, des dels diferents governs, un sistema de vigilància activa de l'encefalopatia espongiforme bovina? La resposta és clara: sí; la resposta no genera cap dubte. S'hi ha posat i s'hi està posant.

L'encefalopatia espongiforme és una malaltia importada o s'ha originat dintre de la cabana nacional? No estem parlant d'una malaltia contagiosa, i per tant no es transmet d'un animal a l'altre. Per tant, queda la resposta clara.

Es desfan i s'eliminen els teixits d'alt risc? La resposta és clara: sí.

Per tant, si analitzem tota la moció que vostè avui ens presenta –d'elaborar informes des de l'any 2001; de crear, en cas que a Catalunya apareguen casos, serveis d'atenció, indemnitzacions...–, bé, pensem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que això no toca, precisament perquè assentem un alarmisme, posem en dubte la feina que han fet i que estan fent i que faran els governs, precisament, per una malaltia nova, i que estic segur que des d'este Parlament, de Catalunya, també hi fem la part que a nosaltres ens correspon.

Per tant, nosaltres, des del Grup de Convergència i Unió, anunciem lo nostre vot negatiu a tota la moció que avui se'n presenta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, crec que se li ha d'agrair, doncs, al senyor Robles que hagi portat aquest tema de nou al Parlament, perquè això permet, tant al Govern com als grups que donem recolzament al Govern i als grups de l'oposició, crec jo, pel que ha dit, doncs, el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, explicar què és el que s'ha fet fins al moment, què és el que s'està fent, el que s'ha fet, i, per tant, tranquil·litzar la població. I tranquil·litzar-la en un moment..., doncs, que fa poc se n'ha parlat, per una altra persona nova afectada, a Lleó, crec, i pel cas d'una vaca, fa molt poc, a Catalunya.

També és interessant plantejar aquest tema perquè en ple segle XXI i en un món globalitzat la solució dels rep-

tes que tenim i tindrem en el món de la salut i de la fam va molt relacionada amb la capacitat que tinguem els humans de conèixer i controlar tots els processos de producció d'aliments saludables.

Permeti'm –ja ho ha fet també el diputat anterior, però– repassar una miqueta el record històric d'aquesta malaltia i situar-la: 1986, en el Regne Unit es reconeix la mort de 180.000 vaques per una nova malaltia que anomenen encefalopatia espongiforme bovina, que és una degeneració mortal del sistema nerviós central causada per un prió.

Aquesta malaltia era coneguda abans, i havia afectat tant l'oví com el cabrum des del temps de Napoleó. La primera gran alarma va ser en el món científic. I els científics saben millor que ningú el que pot significar per als humans el fet que una malaltia sigui capaç de passar d'una espècie a una altra espècie, el risc que això suposa de poder passar després als humans.

Les investigacions, llavors, varen concloure que el contagi provenia de pinsos que havien menjat les vaques; pinsos fets amb restes d'ovins malalts.

Per aturar la malaltia –i parlem, hi insisteixo, de 1986, i encara parlem, també, de vaques i del món de la ramaderia–, es varen sacrificar milions de vaques al Regne Unit i arreu d'Europa; es van prohibir els pinsos carnis per als remugants, primer, i després aquesta prohibició es va estendre a tots els pinsos per a animals destinats a consum humà; miri si podem estar tranquils. I, tot i així, el 96 es va confirmar el primer cas en humans. En només deu anys, per tant, una malaltia que des de feia segles afectava tan sols les ovelles i les cabres, havia aconseguit travessar la barrera de dues espècies: de les ovelles a les vaques i d'aquestes als humans.

Això va fer pensar en aquell moment als científics que ens podríem trobar, tot just després del gran ensurt de la sida, davant d'una nova gran epidèmia per als humans. Però, afortunadament, si fem el balanç al dia d'avui, tenim cent seixanta-sis casos –i ara parlo d'humans– en el Regne Unit, vint-i-cinc casos a França, quatre a Irlanda, tres a Espanya, dos a Holanda, dos a Portugal i un a Itàlia. I, per sort, la reducció progressiva de casos observada al Regne Unit des del 2000 indica que les prediccions inicials, que suggerien una epidèmia de gran magnitud, eren infundades.

Senyor Robles, des de 1996 –i en parlàvem abans– fins avui ha plogut molt. No em puc estendre, perquè cinc minuts donen per a molt poc; m'agradaria analitzar un per un tots els punts que vostè ha plantejat. Però puc garantir-li que aquesta malaltia (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) ha donat un gir –ja acabo– enorme al que és el control de l'alimentació, tant a nivell animal com humà.

Quan apareix un nou cas, se'n fa un seguiment a Catalunya, a l'Estat i a nivell europeu. La creació i funcionament de moltes agències alimentàries a casa nostra i arreu d'Europa són fruit de l'aparició d'aquesta malaltia, i el seguiment i control de la malaltia, tant en animals com en humans, són un exemple molt clar de com governs i món científic sumen esforços per donar

resposta als reptes de la salut alimentària que tenim en ple segle XXI.

Senyor Robles, estigui tranquil: mai en la història s'havien esmerçat tants recursos econòmics i humans i mai havien treballat i treballen tant, colze amb colze, investigadors, epidemiòlegs i polítics. Pensem que hem de seguir vigilant, però realment podem estar tranquils, i per això li votarem negativament tota la seva moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, assistim perplexos al debat d'un tema molt seriós, que mereix molta prudència i en què amb les seves paraules, senyor Robles, irresponsables es pot iniciar una alarma entre la ciutadania innecessària, que pot derivar fàcilment en canvis en els hàbits de consum de carn i, per tant, amb conseqüències molt negatives, encara més, per al sector de la ramaderia.

Dic que és una alarma desproporcionada perquè, per una banda, a Catalunya no hi ha hagut cap cas de malaltia d'encefalopatia espongiforme bovina entre humans, i per una altra, perquè des dels departaments del Govern que tenen competències en l'àmbit de la protecció als consumidors es treballa en un protocol d'atenció consensuat amb totes les administracions, amb el Col·legi de Veterinaris i amb tot el sector.

Estem davant d'una moció on fa acusacions molt greus a l'Administració competent, acusant-la de posar en perill la salut de les persones, d'amagar informació i de poca transparència, quan en realitat, senyor Robles, les actuacions que es fan de vigilància activa i de vigilància passiva es fan des de la regularitat, el rigor i la professionalitat, i les actuacions que s'han de fer si es detecta un cas, tant en humans com en animals, estan sobradament previstes.

Els catalans poden estar absolutament tranquils que l'Administració fica els recursos necessaris per a realitzar tants controls com faci falta o com es creguin oportuns tant a les explotacions com als escorxadors, i també per a perseguir les irregularitats en l'àmbit de la protecció dels consumidors.

La manca de transparència que vostè esmenta, senyor Robles, queda desmentida amb els diferents informes que elaboren tant el Departament d'Agricultura com el Departament de Salut sobre l'abordatge de l'encefalopatia espongiforme transmissible –i si m'ho permeten, a partir d'ara, l'EET–, que estan a disposició dels ciutadans. I mai més ben dit, senyor Robles; només li cal anar al web del Departament d'Agricultura, del Departament de Salut i de l'Agència de Residus, del Departament de Medi Ambient i d'Habitatge, i recopilar tota la informació referent a les actuacions que vostè esmenta.

És una moció que, com pot veure, senyor Robles, està poc documentada i poc elaborada, ja que no pot instar el Govern a fer quelcom que ja està fent. És una moció oportunista; vostè demana responsabilitats al Govern, quan els casos a què es remet van succeir abans de l'any 2001, i fins i tot en la seva argumentació ni tan sols esmenta que el 7 de maig del 1996 es va crear la Comissió de Seguiment de l'EET a Catalunya, amb l'objectiu de coordinar les actuacions de tots els organismes amb competències en el control de les diferents fases de la cadena alimentària, per tal de dur a terme la vigilància i el control sistemàtic i de producció dels bestiaris boví, oví i cabrum. Aquest grup de treball multisectorial està integrat per tècnics del Departament de Salut, Agricultura, Alimentació i Acció Rural, i Medi Ambient i Habitatge, així com per representants de les associacions de les empreses d'aprofitament de subproductes animals i de les del sector carni i de la producció de bestiar. Des d'aleshores, aquesta comissió treballa amb prou eficàcia, i és a partir de 2004 que ho fa en el si de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària; però això ja ho sap vostè, senyor Robles.

El seu grup, senyor Robles, denota poca confiança en l'Administració catalana en instar el Govern central a crear una comissió d'investigació, quan el Departament d'Agricultura i l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària tenen les competències per a proposar actuacions per a millorar la lluita i el control de les EET; i vostè ja ho sap això, perfectament.

El nostre grup parlamentari vol transmetre als catalans tranquil·litat i confiança en el seu Govern, ja que està fent el que cal, i en casos tan sensibles com el que avui ens ocupa, on la salut i el benestar són prioritaris, la seva actuació es podria qualificar d'excel·lent. En canvi, vostès volen fer veure que hi ha problemes on no hi ha problemes, i jo el que li recomanaria és que, si el que busquen són titulars versemblants, triïn altres temes.

Per aquest motiu el nostre grup, doncs, rebutjarà la totalitat d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Belén Pajares, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Jo, senyor Robles, revisava la seva interpellació del passat Ple –que a més de fet és el normal quan a un li pertoca portar una moció–, i veia que li reclamava al conseller d'Agricultura que parlés en termes de responsabilitat de l'Administració i no en termes mèdics, i jo em posicionaré en nom del meu grup parlamentari en aquest sentit. I, miri, ho faré d'una manera molt clara i molt concreta, explicant-li quines van ser les actuacions o algunes de les actuacions del Govern de l'Estat, que en aquell moment estava governat pel Partit Popular, i d'aquest grup també en aquesta cambra, que també es van presentar.

Miri, puc assegurar-li que l'actuació del Govern del Partit Popular va ser impecable, en els tres ministeris als

quals pertocava gestionar aquesta situació: el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, el de Sanitat i el de Presidència. Li estalvio totes les disposicions ministerials que es van firmar des de l'any 1996; és una informació pública. Jo, de totes maneres..., encantadíssima, señor Robles, se la hago llegar; la tengo aquí. Però, com a exemple, ja que diu que des de l'any 1995 fins al 2001 no es va fer res, no es van aplicar mesures efectives, només n'hi posaré un exemple.

La primera ordre és una resolució del Ministeri de Sanitat i Consum del 4 de juliol del 96. Aquesta resolució marcava tres punts: un, la suspensió cautelar de l'entrada en el territori nacional de teixits, òrgans i productes de diversos animals procedents dels països que en aquell moment estaven en alerta –França, Irlanda, Portugal i Suïssa–; contemplava, a més a més, la destrucció d'aquests teixits en el cas d'animals vius procedents d'aquests països sacrificats aquí, en el nostre país, i a més donava trasllat d'aquests acords a les comunitats autònomes espanyoles. Li ho torno a repetir, des de l'any 1996 s'han estat fent coses.

I aquí al Parlament de Catalunya també es van presentar iniciatives parlamentàries pel meu grup, que a més a més van ser acceptades pel Grup de Convergència i Unió, amb el recolzament de tots els grups d'aquesta cambra. Per exemple –i també consta al *Butlletí Oficial del Parlament*; per tant, no li ho explicaré–, la Resolució 669/VI –de la sisena legislatura, vull dir–: aquí s'esmenten accions de control des de l'any 2000, a banda de les dotacions pressupostàries que es van assignar per poder gestionar aquesta situació.

Ja veu que tot el que vostè comenta de la desídia de l'Administració i dels responsables polítics, en aquest cas, no existeix. Ara, jo, el que sí que veig és que vostè el que vol és crear una alarma, i no entenem el sentit de l'oportunitat de la moció que avui ens presenta.

Sobre altres temes: la història de la malaltia, els protocols que segueixen..., no m'hi referiré; ho han fet altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Per tant, com es pot imaginar i deduir de les meves paraules, nosaltres votarem en contra de la moció que avui ens presentava.

Gràcies.

El president

El senyor Francesc Pané, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades i diputats... Senyor Robles, la seva iniciativa, ja ho veu, no ha tingut gens de fortuna. Jo crec que –vull creure, eh? – vostè la va presentar, aquesta moció, amb la voluntat, doncs, de prevenir..., en fi, de posar en atenció pública un problema de salut que és, com a problema, una qüestió real però que, en canvi, afortunadament, totes les administracions, l'Administració d'agricultura, no només de Catalunya, sinó també de l'Estat i de la

Unió Europea, ja coneixen i ja arbitren perquè no sigui un problema social, però, a la vegada, les administracions de salut també.

No insistiré en els arguments que ja s'han donat, perquè justament ja s'han donat, i crec que, a més, molt ben explicats per part de les diputades i del diputat que m'ha precedit en la paraula.

Vostè m'ha obligat amb la seva moció a ajornar-me, és a dir, a posar-me al dia sobre aquesta malaltia de les «vaques boges», i he consultat quantes accions feia l'Administració catalana des del moment que es va saber a la Gran Bretanya que existia aquesta malaltia, i també he preguntat què fa el Govern de l'Estat espanyol en prevenció d'aquesta pròpia malaltia, i les mesures són moltes i moltes. Fixi's que just avui consultava papers, i m'he trobat que la Comissió Europea modifica el Reglament 999/2001 el dia 22 d'abril d'enguany, és a dir, fa quatre dies escassos, en prevenció de la transmissió d'aquesta malaltia, sobre un reglament que ja ordenava que els pinsos no podien ser d'origen animal i, a la vegada, que calia, de cara a la transmissió possible a les persones i als éssers humans, que determinades peces del vacum fossin declarades MER.

Doncs, amb aquesta modificació que fa tot just quatre dies la Comissió Europea, doncs, regulava es demostra que, efectivament, les administracions públiques, les d'Europa, les de Catalunya, les de l'Estat espanyol, tenen suficient prevenció i suficients instruments de prevenció perquè, efectivament, no hi hagi aquesta alarma que, probablement sense la seva voluntat, vostè va córrer el risc de provocar just en aquesta tribuna.

En conseqüència, també nosaltres rebutjarem la seva moció. Però, certament, en farem esment al nostre grup parlamentari a les Corts espanyoles, i igualment al nostre grup parlamentari a la Unió Europea, al Parlament Europeu, perquè, doncs, en fi, sàpiguen que, certament, val la pena de mantenir aquesta vigilància en ordre.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Senyor Robles, no hi ha... Sí, sí, té trenta segons.

El Sr. Robles Almeida

Señor Pallarès, cuando acusa de alarmismo e irresponsabilidad, le recuerdo que lo único realmente irresponsable es haber dejado a la población catalana y española, durante el periodo de 1996 al 2000, a merced de alimentación que podía enfermar a la gente. Eso sí que es irresponsabilidad.

Mire, el doctor Badiola, que es la máxima autoridad en esta materia, está de acuerdo con todo lo que yo he dicho en la interpelación y en esta moción. Incluso le voy a decir más: la señora Caterina Mieras hoy ha hecho una intervención que ha sido, en todos los puntos, exactamente igual que la intervención que hice en la interpelación. Por lo tanto, en ese sentido estamos de acuerdo; la lástima es que a ella no le puede contradecir el *conseller*.

Señora Cabasés, mire, si no está suficientemente documentada esta moción, dígaselo entonces a su compañera de escaño, que ha dicho exactamente lo mismo que dije yo en la interpelación. En este sentido, le digo que cuando instamos en uno de los puntos a que se abra una comisión de investigación en el Gobierno central es porque este problema afecta a toda España, no solo a Cataluña; por eso lo decimos.

En todo caso, esto..., no se trata de crear alarmismo social en ningún caso. Hemos dicho que desde el 2001 se están tomando las medidas para que esto no ocurra, pero estamos diciendo que como la enfermedad se incubaba de ocho a quince años...

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...los primeros casos que empiezan a aparecer de la enfermedad que se cogió en el año 1996 al 2000 ahora se están manifestando y es ahora cuando hay que prevenirlo. Y, por ejemplo, en los hospitales se pueden hacer transfusiones de sangre con enfermos que todavía no lo sabemos, porque hasta que no se haga necrológicas...

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...no podemos saber si realmente tienen la enfermedad...

El president

Senyor Robles!

El Sr. Robles Almeida

...se puede llegar al caso...

El president

Senyor Robles!

El Sr. Robles Almeida

...que podamos llegar a...

Gracias, señor presidente.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció del Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquesta moció...

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquesta moció ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 122 vots en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació i l'evolució del mercat de treball (tram. 302-00103/08)

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la situació i l'evolució del mercat del treball. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Enric Millo.

(Remor de veus.)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna en nom i representació del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, amb un objectiu que, al meu entendre, és senzill d'aconseguir si tots vostès hi posen el que hi han de posar, que és bona voluntat.

Proposem una moció subsegüent a la interpel·lació que varem substanciar en el darrer Ple, en què varem estar parlant sobre la situació del mercat de treball a Catalunya.

Òbviament, aquesta moció té una única finalitat i, a més a més, està expressada de manera senzilla, concreta..., no massa concreta, perquè no em diguin que és massa concreta i que, per tant, el Govern ha de tenir les mans lliures per poder concretar les seves polítiques, i no massa genèrica tampoc, perquè no em vinguin a dir que és massa genèrica i, per tant, no la poden votar. És a dir, és una combinació d'algunes generalitats, perquè el Govern pugui després concretar les seves polítiques, i algunes concrecions, que, com a conseqüència de la constatació de quina és la realitat, ens sembla que és necessari posar sobre la taula.

En la interpel·lació varem estar passant revista a quina és la situació del mercat de treball –ara no m'hi entre-tindré– i varem estar repassant les xifres, quin és l'atur que tenim, l'atur registrat, la creació d'ocupació, etcètera, i varem coincidir i es va reconèixer, per part de la molt honorable consellera de Treball –que avui, a més a més, ens honra amb la seva presència, la qual cosa li agraeixo–, que la situació realment era preocupant. Em sembla que, finalment, ningú va dir el contrari.

Per tant, el que proposem avui és una moció que té una finalitat molt clara, és a dir, millorar els instruments de la lluita contra l'atur i del foment de les polítiques actives que impulsa el Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la finalitat. I em sembla que en això hauríem d'estar tots d'acord.

Varem estar parlant de xifres. Varem, inclús, discutir una mica sobre algunes gràfiques que jo vaig ensenyar i que semblava que eren discutibles. Avui en porto unes del mateix Departament d'Economia i Finances on es veu clarament quina és la tendència, com la dinàmica de l'ocupació ha anat baixant des de l'any 2006 ja, a Catalunya, i per tant són coses que es poden preveure amb temps, i per tant mesures que s'han de prendre amb temps. Aquesta és la gràfica que indica la dinàmica del mercat de treball a Catalunya i aquesta és la gràfica que

indica quina és l'evolució de l'atur registrat, on també queda molt clar quina és la situació en aquests moments a Catalunya. No m'hi estenc perquè en varem parlar suficientment. Únicament ressalto o remarco que utilitzo dades i gràfiques del mateix Govern, en aquest cas del Departament d'Economia.

I vaig fer referència també a un informe important del Consell de Treball, Econòmic i Social on explicava quina era una de les principals dificultats que hi ha en el mercat de treball. Precisament, la inadequació entre les necessitats reals que té el sistema productiu i l'oferta formativa que s'ofereix als joves o a les persones en atur.

I no ho dic jo ni ho diu només el Consell de Treball, Econòmic i Social, ho diuen també representants dels agents econòmics i socials que han vingut al Parlament i que en seu parlamentària ens han dit què és el que pensen. I només en repetiré algunes frases.

Concretament, compareixença del secretari general de Comissions Obreres el dia 12 de desembre, en seu parlamentària: «Jo crec que està» —diu ell, eh?— «anant molt malament» —parla del Servei d'Ocupació de Catalunya— «i la veritat és que no està funcionant bé.» I diu: «Què es pot fer? Per exemple, crec que és un bon moment, és un bon any, el 2008, per a la reforma de les polítiques actives d'ocupació del Govern català.» No ho dic jo, no ho diu el Partit Popular; ho diu Comissions Obreres.

Unió General de Treballadors, compareixença del 30 de gener en aquest Parlament mateix. Sobre el model del Servei d'Ocupació de Catalunya: «Jo crec que estem en un moment especialment important per definir el model dels serveis d'ocupació de Catalunya. Aquest és el gran moment per fer una reforma dels serveis d'ocupació que vol dir un canvi de polítiques que fa referència a l'ocupació.»

Això és el que ens diuen els agents socials. El que va dir el Grup Parlamentari Popular queda registrat en el llibre de sessions de l'últim Ple.

I avui presentem una moció que té cinc capítols, deu punts: una, per millorar els serveis de previsió i planificació; dos, per atendre les persones que es queden en atur, conseqüència de la crisi de molts sectors; tres, mesures de foment per a la creació d'empreses, per tant, pensant en els emprenedors; quatre, sobre la immigració, i cinc, sobre els sistemes d'avaluació, que entenem que són necessaris, que els serveis de la Generalitat que impulsen les polítiques actives tinguin mecanismes d'avaluació.

Senyora consellera, senyores i senyors diputats, jo només els demano una cosa. La moció és prou clara, ja l'he explicat al començament i ara he fet tan sols un apunt resumit dels deu punts. Els demano una cosa: quan pugin a la tribuna no facin el que fan habitualment, que és o bé diuen que el Govern ja ho està fent o diuen que el Govern ja ho farà. No facin això. Siguem constructius. Si, realment, el que estem plantejant és positiu, votem-hi a favor. Em podran dir que ens hem quedat curts o que fan falta, inclús, més mesures, ja ho accepto, però si les que plantejem són positives, votem-hi a favor; diguem les coses pel seu nom i...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...si ho fem i ho fem positivament, aconseguirem aprovar una moció, com hem fet en altres ocasions, en altres temes que afecten altres departaments i altres consellers i com no hem pogut aconseguir mai encara en els que afecten el Departament de Treball, que sempre surten a dir que les coses les fan molt bé i que, finalment, no accepten les nostres propostes i el que passa realment és que la situació que veiem en el carrer és la que és i no és precisament la que Catalunya necessita ni la que mereix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a dia d'avui tothom accepta que l'economia catalana està patint una desacceleració. I dic això, «a dia d'avui», perquè abans del 9 de març, doncs, no tothom ho acceptava, no?

I per poder canviar les coses, per poder transformar-les, el que és necessari és acceptar la realitat, i és més, no només acceptar-la, sinó preveure-la, i fer cas també als informes que en els àmbits especialitzats anuncien quina és, doncs, la previsió, en l'àmbit concret del que avui parlem, del treball, de com evolucionaran les coses. Tothom ho anunciava; la gent de les diferents formacions polítiques, a excepció d'aquells que estaven en el grup de govern, també ho dèiem, i, per tant, no perquè siaguem més llestos, sinó simplement perquè, doncs, donàvem credibilitat a aquests informes..., la necessitat de donar resposta.

Avui és evident que el Govern també accepta aquesta realitat, una realitat que accepta amb matisos, però és evident que l'economia catalana està patint en major mesura la desacceleració econòmica que es produeix en el conjunt de l'Estat.

També és cert que la moderació econòmica, durant el primer trimestre, s'ha intensificat respecte a allò que tenia previst el mateix tripartit.

I respecte al mercat de treball, cal destacar que els quatre primers mesos d'aquest any 2008 l'atur s'ha incrementat a Catalunya en 33.600 persones, però allò que segurament és més preocupant és que, segons l'EPA del darrer trimestre del 2007, doncs, no només creix el nombre d'aturats, sinó que també decreix el nombre d'ocupats, en 12.800 persones. Això és el que posa l'EPA.

Per tant, partint d'aquestes dades, a nosaltres ens sembla evident que cal fer propostes positives en aquesta línia; el Grup de Convergència i Unió les havia fet amb anterioritat, i ara, doncs, un seguit de propostes també

ens presenta el Partit Popular en l'àmbit de poder actuar en l'àmbit de la formació, en l'àmbit del SOC, en l'àmbit del foment de la formació d'empreses, etcètera.

Nosaltres creiem que són propostes positives. Podríem posar-hi matisos; no ho hem cregut oportú perquè, potser, lamentablement, ja vèiem venir –i ara ens ho anunciaran i ens ho diran–..., però que amb aquesta conselleria sembla que ens trobem –i espero que els fets ens desmenteixin, doncs, però fins a dia d'avui no ha estat així– amb una paret, no?

En altres àmbits podem arribar a acords; inclús, avui s'ha produït en l'àmbit de l'aigua, un àmbit en el qual, doncs, hi ha hagut, lògicament, a causa de la situació que s'ha produït, una situació de tibantor entre Govern i oposició, i inclús dintre el mateix Govern, però hi ha hagut la possibilitat d'arribar a acords i veurem si avui es trenca aquesta tradició que fins a dia d'avui, doncs, se'ns ha imposat per part d'aquesta conselleria.

Bé, li desitgem molta sort en la seva iniciativa. Ho veurem. Però, insistim, el passat –i no ens sembla que hi hagi perspectives diferents–, doncs, ens mostra que aquí ens trobem amb una paret que ens torna sempre les pilotes, sense possibilitat d'acceptar cap esmena, cap millora, perquè es veu que tot es fa bé.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, la veritat és que començaré com és habitual en aquestes interpellacions i en aquestes coses..., que vostès sempre diuen: «Estem decebuts amb el Govern...». Doncs, nosaltres estem decebuts amb l'oposició. Els ho dic amb tota sinceritat, perquè vam assistir a una interpellació alarmista, catastrofista..., perquè, miri, text literal: «Això és un desastre, això és un desastre, això no funciona, això creix, manca allò altre...» Cap proposta en positiu en aquell moment.

Però és que en la moció resulta que tampoc trobem cap proposta per afrontar el que vostès deien que teníem. És a dir, vostès fan una anàlisi com fa una cosa així com uns divuit o vint anys. Fa divuit o vint anys, la situació econòmica era tal que era molt simple: quan creixia l'atur era perquè es destruïa ocupació i quan baixava l'atur era perquè es creava ocupació. I ara la cosa és una mica més complexa.

No estem en una situació de crisi; estem en una situació de desacceleració. Benvinguts aquests reconeixements, perquè vostès es van dedicar..., i fins i tot ara estan negant..., després que vostè, fent referència al president de la Generalitat, deia: «És que el president de la Generalitat ha negat la desacceleració», i feia menys d'una hora que l'estava afirmant aquí. És a dir, amb aquest ànim catastrofista que plantegen.

Doncs, la situació de desacceleració permet que es produeixin dues coses al mateix temps: que creixi l'atur i que creixi l'ocupació; està creixent l'atur i està creixent l'ocupació. No és molt complicat; ho poden entendre, ho haurien d'entendre, però es dediquen a simplificar el discurs per fer catastrofisme.

Miri, en la seva proposta no hem trobat propostes serioses per crear ocupació, que és la manera de resoldre l'atur. Possiblement perquè no tenien cap proposta diferent de les que ha fet el Govern amb les seves mesures de contenció, de dinamització de l'economia, que ha fet fa quinze dies, que contemplen mesures de creació d'ocupació i mesures també d'atenció a les persones en desocupació.

És per això que vostès l'únic que plantegen és reformar i plantejar mecanismes de planificació. I jo li haig de dir que no tan sols hi ha la mesa local, sinó el pla de govern, el Pla general d'ocupació, el Pla d'ocupació de Catalunya, altres elements..., el pla del departament, hi ha l'acord estratègic... Si és que tenim ja molts elements i, li ho repeteixo, no veig que amb la seva proposta plantegin cap... Fins i tot l'observatori l'estem dotant per incrementar-ne la capacitat. Per tant, no veiem re de nou sota el sol, més que l'intent de continuar amb aquesta línia que li deia, d'aprofitar el seu moment per criticar, sense fer cap proposta en positiu. Poden criticar, però facin alguna proposta seriosa, en positiu, que no en trobem cap en la seva proposta.

Miri, quan vostè diu: «S'ha d'elaborar un protocol»... És que fa dues setmanes que aquest protocol està elaborat i en funcionament per atendre el sector en crisi de la construcció i els sectors en crisi, i amb la reforma de les actuacions del Servei d'Ocupació. Escolti, no els dic que..., si s'ho llegeixen una miqueta més, possiblement s'estalviaran repetir el que ja està fent el Govern, i aleshores li haurem de dir: «És que això ja ho està fent el Govern, no és re de nou.» I si a més a més, com vostè ja reconeix, es queda curt, doncs, no anem bé, no?

I, per una altra banda, vostès quan diuen: «Escolti, el pla Inicia, que l'ha plantejat el Govern, el que volem és que sigui un *totum revolutum*, on tothom...» Sí, en la seva literalitat el que diu és que han de participar-hi tots. Escolti, hi han actuacions en què no han de participar-hi tots, hi han actuacions en què han de participar uns o els altres. Han de col·laborar-hi tots, però, participar en les accions, al que li toqui com li toqui, i sota la direcció del Govern, que per això és govern, perquè si no després diuen que no governem.

I per últim, escolti, hi ha un element que és claríssim: aquest Govern té voluntat d'avaluació de les seves polítiques, ho ha plantejat. I no tan sols en l'àmbit d'ocupació. Està pendent –s'està treballant– la creació d'un consorci d'avaluació de polítiques públiques no per a un departament, no per a una acció en concret: per a tot el Govern. Per tant, no ens demanin que anem muntant activitats parcials, miquetes... El Govern està plantejant una actuació per un element que planteja Europa: que les polítiques públiques s'han d'avaluar. Generarem un organisme que avaluarà totes les polítiques públiques, aquestes també. Però el que no farem

és anar anant a miquetes, ara aquesta, ara l'altra, ara l'altra. No, perdoni, les veuran, com aniran totes.

Des d'aquesta perspectiva, i els ho torno a dir, estem molt decebuts de la seva poca aportació positiva a la solució d'un problema que és important, però no tant com a vostès els agradaria o com vostès diuen que es produeix.

Molts gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Molt bé, senyor Millo. Nosaltres li rebutjarem aquesta moció, perquè vostè amb ella no aborda cap de les qüestions que realment són estructurals i imprescindibles per al relleu de l'economia. Ho diu el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? No, ho diu l'enquesta d'opinió dels economistes que han fet alguns diaris, quan els pregunten què hem de fer per reactivar l'economia.

El primer que ens duen els economistes: reduir l'impost de societats. El segon que ens diuen els economistes: ampliar les desgravacions específiques a les inversions productives. El tercer que ens diuen els economistes: augmentar les inversions de l'Estat en obres públiques.

Vostè ha perdut una bona oportunitat per posar a la moció allò que diuen els economistes per reactivar l'economia. Vostè ha perdut una bona oportunitat per dir que avui Catalunya no té el poder polític necessari per poder fer aquelles polítiques econòmiques per tal d'aconseguir reactivar l'economia.

Foment del Treball, el 9 de novembre de l'any 2007 –m'imagino, una institució a la qual vostè deu fer, com a mínim, tant cas com jo, quan diu coses interessants–, afirma que Catalunya rep un 28 per cent menys d'inversió que Madrid. El professor Josep Maria Comajunco, de la Facultat d'Economia d'ESADE, diu que avui Catalunya està perdent empreses, està perdent capacitat de crear noves empreses per culpa de les males infraestructures. Per tant, és evident que un deliberat dèficit d'infraestructures per part del Govern espanyol quant a la inversió a Catalunya és el que avui provoca que estiguem perdent empreses, una darrera l'altra. L'any 2007, setanta-cinc grans empreses van marxar de Catalunya per anar a eradicar-se a Madrid.

Vostè ha perdut una bona oportunitat per dir que per culpa del dèficit fiscal, que per culpa de l'espoli fiscal, no podem en aquests moments efectuar..., invertir en totes aquelles infraestructures que són imprescindibles perquè el país funcioni, perquè el país tiri endavant. I, per tant, el que s'ha de tenir és una visió de conjunt del que està passant a l'economia catalana, i no centrar-se només en aspectes absolutament poc rellevants. Catalunya, amb la fi del dèficit fiscal, pagaria de cop totes les obres viàries i de trens pendents; obres viàries, aeropor-

tuàries i de ferrocarrils absolutament imprescindibles perquè s'hi vinguin a radicar empreses.

N'hi poso uns quants exemples. Suprimir el peatge de Mollet, 1.064 milions d'euros; evidentment, una mesura de competitivitat de l'empresa catalana. Actuacions viàries previstes en el protocol en foment: 5.000 milions d'euros. Inversions ferroviàries previstes fins al 2012: 3.563 milions d'euros. Cinturó orbital ferroviari: 1.575 milions d'euros. I encara ens sobren 5.000 milions d'euros per poder fer altres polítiques. I d'això no se'n parla a la moció.

També és evident –i qualsevol economista així ho pot afirmar– que una de les mesures per tal de reactivar l'economia és millorar el consum familiar, és poder donar renda a les famílies per tal que després puguin, evidentment, consumir i activar l'economia. Molt bé; anem a veure què passa amb la renda familiar disponible.

Doncs, miri, el PIB *per capita* a Catalunya, el producte interior brut per habitant, és de 119 si considerem la mitjana espanyola igual a 100 –suposo que és una dada que vostè coneix. Després de l'espoli fiscal, després del robatori fiscal a què ens ha sotmès l'Estat espanyol, és de 104 amb poder per paritat de compra, quan la mitjana espanyola és 100. De 119 respecte a 100, passem a 104 respecte a 100. Clar, després les famílies catalanes tenen problemes per arribar a final de mes.

I què és el que ha passat perquè d'una xifra de 119 passem a una xifra de 104? Que hi ha hagut tres mil euros per català i any que se n'han anat a Madrid i que no han tornat per culpa d'aquest dèficit que actualment patim.

No només això: el nivell de preus a Barcelona supera en un 24,1 per cent el de Badajoz, per posar-li un exemple. És a dir, les famílies de Badajoz tenen un 24,1 per cent més de renda, cobrant el mateix que una família de Barcelona. Això també afecta la capacitat de consumir, la capacitat que les famílies catalanes puguin activar el mercat intern de Catalunya i, per tant, activar la nostra economia.

En definitiva, senyor Millo, vostè no ha abordat els aspectes estructurals, infraestructures, millora del model de finançament, capacitat de consum, reducció d'impost de societats, desgravacions específiques de les inversions productives, i per tant la seva moció, realment, no aporta cap element significatiu per al relleu de la nostra economia, i per això hi votarem en contra.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats... Ja li avanço també, com el diputat Bertran, que nosaltres votarem també..., rebutjarem la seva moció, perquè de fet li ho han anat ja significant els diputats, amb dos caires diferents, eh? Jo faré aquí el d'entremig, no?, una mica... Perquè, de fet, el que vostè ens proposa

ja s'està realitzant, i això ho ha explicat bé el senyor Rañé. De fet, és un llistat de demandes que fa fer el departament, d'actuació pel departament, quan aquestes ja les té en marxa, o gairebé posades en marxa, o que es faran de forma immediata, com és l'observatori o la qüestió, que s'ha comentat àmpliament, d'avaluació de les polítiques generals del Govern, però també les d'ocupació. En el tema de la immigració, que aquí hi ha passat més de refilada, però també, quan l'Estatut es desenvolupi plenament, hi haurà majors possibilitats de treballar millor els contingents.

Però jo vull ampliar el contingut del nostre rebuig, d'una banda, en base a les paraules de la seva interpellació que va fer a la consellera, perquè avui vostè ha estat, així, amb un to més dinàmic i més aproximat, però és cert que va ser tota una interpellació furibunda i negativa. Per tant, es demanava positivisme, però vostè va ser negatiu. Clar, jo m'he basat en el que vaig veure aquell dia, i en el que vaig sentir.

Llavors, al cap i a la fi, jo crec que vostè entra en certes contradiccions quan es tracta d'aquesta afectació de l'economia sobre les persones, que al cap i a la fi és l'atur, i al cap i a la fi les polítiques actives van a fer això: a pal·liar els efectes de l'atur de les persones.

Començo amb les contradiccions, quan diu que el Govern dorm a la palla; va dir-ho literalment: «El Govern dorm a la palla.» No és cert. Aquest Govern ha endegat aquestes quaranta-dues mesures que s'han comentat, i això com a positiu ja cal considerar-ho amb rapidesa, va fer-ho amb rapidesa, inclús avançant-se al Govern de l'Estat.

També, jo vull destacar l'amplitud de les mesures que afecten tots els Departaments i altres àmbits, la quantitat i la qualitat de la majoria d'elles; no vull entrar tampoc en matisos.

Tot això, amb aquest objectiu d'afavorir la situació de les persones que es quedin a l'atur, de posicionar-les millor, i també d'afavorir la competitivitat de les empreses per fer front a aquesta desacceleració.

Perquè, a més..., vostè feia una demanda. Jo crec que aquest pla de xoc, que està fet per la conjuntura, ens posa en disposició d'un canvi estructural també, i això ho fa tenint en compte també que des de fa ja molt temps es va endegar l'acord estratègic, que tots els trobem beneficiós i positiu i que va a l'arrel del problema, que aquí de fet no s'ha dit fermament, que és aquest model de creixement que hem tingut durant tots aquests anys. I aquí reclamo que observi aquesta contradicció, perquè estem com estem –i ho ha de reconèixer– per la falta d'aquesta iniciativa en els governs anteriors. Aquest model productiu, sí, sí, que ha enganxat Espanya i Catalunya, un model que fins i tot l'han trobat virtuós i l'han defensat els seus governs, i des d'una lògica, jo l'entenc, de dades macroeconòmiques, però sense dir ni explicar que aquest model era del tipus, com diria el refrany en castellà, de *pan para hoy y hambre para mañana*.

Cosa que sí que ha fet el nostre grup, que durant anys, igual que els sindicats, han advertit que aquest model no funcionaria, que era un model que s'esgotaria; que, malgrat que aquest creixement, de què vostès van ser partí-

cips amb els seus governs de l'Estat del 2000 al 2006, va generar molta ocupació, aquesta era de baixa qualitat; que hi havia baixos salaris, insostenibles també, per després poder dir que el consum de les famílies ha d'augmentar, i també la temporalitat.

I aprofito per fer-li avinent la seva altra contradicció. Vostè sempre ens diu –i va dir-ho en la interpellació– que ens comparem amb Europa. D'acord, comparem-nos-hi en tot. Vostè va dir, és veritat: «Hem de comparar-ho» –jo també ho comparteixo «amb l'atur dels països avançats.» Però vostès no diuen mai, perquè són uns defensors de la flexibilitat laboral, que ens comparem amb la qualitat de l'ocupació i amb els tipus de contractes dels països més avançats. Això no està en el seu esquema de valors.

Tanmateix, parlant de sindicats i patronals, que estan preocupats per la situació..., com vostès, i nosaltres també, eh?; no volem dir que no hi ha una preocupació que no sigui certa, eh? Però vostè diu que és el moment de la formació i que aquesta s'ha d'adequar a les necessitats, i ho diuen els sindicats, ho diem nosaltres, ho diu el Govern, i per això treballa. Però també s'oblida d'altres coses que diuen els sindicats, per les quals ells aposten, i vostès tampoc les diuen mai: que és un sistema fiscal just i progressiu, i per gravar les rendes altes, i per gravar les rendes especulatives, i avançar a millorar la distribució de la riquesa, per fer tota aquesta xarxa de cohesió social que ara necessitem també, mesures per prevenir l'exclusió amb risc, que és el que tindrem potser d'aquí a quatre dies, eh? Per tant, vostès volen carregar-se el nostre model impositiu.

Miri, diputat, creiem fermament que el departament i el Govern en conjunt estan treballant i estan en disposició de fer front amb moltes garanties..., i fer un tomb inclús per vincular les accions perquè les persones s'adaptin als nous canvis, per adequar-los i qualificar-los en els nous sectors emergents, i també en els que necessita la indústria del nostre país, indústria que potser és madura, però que dona molta ocupació.

Estic contenta també en aquest sentit i és una aclucada d'ulls al senyor Maravillas Rojo, que des del Govern de l'Estat també ens pot ajudar perquè coneix molt bé el món local i podrà des d'allà canviar les polítiques que ara són necessàries i fer efectives polítiques d'inclusió, també per la igualtat entre homes i dones i aquest canvi que necessitem, que ja ens hi hem posat, que ja hem fet a temps, que ho estem prevenint i que ens ajudarà, doncs, a posicionar-nos en molt millor situació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Domingo, pel Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable consellera, ilustres diputados y diputadas, la moción que plantea el Grupo Popular, el ilustre diputado señor Millo, tiene como función, como objetivo fundamental, abordar el tema del empleo. En este sentido está, digamos, focalizada exclusivamente a este sector, y aquí otras alegaciones

que se han hecho digamos que desbordan, realmente, el marco. El proponente marca el terreno en el que quiere jugar, y ha querido jugar en el terreno de la ocupación o del empleo. Otros terrenos quedan desbordados en esta moción.

De aquí que, evidentemente, se ha de partir de una situación de desaceleración, que conlleva incremento de desempleo —es así, y nadie lo niega— y que dificulta, entre otras razones, por ejemplo, los objetivos del Tratado de Lisboa. La actual situación de desaceleración nos complica a la hora de abordar en el año 2010 los objetivos que tienen que cumplir Cataluña y España en relación con el Tratado de Lisboa; esto es, convertir la economía europea o contribuir a convertir la economía europea, en el año 2010, en la más competitiva, dice el tratado, y con más cohesión social del mundo. Eso realmente va a ser muy difícil, a la vista de la situación económica en que nos encontramos.

Los distintos aspectos que aborda la moción nos parecen en general positivos. Sí que es cierto que merecerían algunos matices, algunos de ellos, y, de hecho, sería conveniente mejorar algunos aspectos, por ejemplo en relación con el tema de la contratación de inmigrantes o algunos otros.

Pero nuestro grupo va a dar apoyo a la moción entendiendo que el contexto en el que se plantea es adecuado.

Hay que proceder lógicamente a digamos que reestructurar, a la vista de la nueva situación, los grandes instrumentos. Se acaba de aprobar el Plan general de ocupación, pero a lo mejor también habrá que revisarlo a la vista de la nueva situación. Se está pendiente de aprobar el nuevo acuerdo estratégico; también habrá que revisarlo y tener en cuenta la nueva situación económica. Eso no se aborda aquí, pero debía complementarse con las medidas que aquí se plantean.

Desde luego, ninguna de estas medidas hace daño; son medidas, en este sentido, correctas en su planteamiento: el hecho de que se mejore el Observatorio del Mercado de Trabajo; el hecho de que se establezca un plan de reforma del funcionamiento de las mesas locales; el hecho de que, de acuerdo que incluso con alguna instrucción que ha tenido ocasión..., de algún informe del Consell de Treball, Econòmic i Social reciente y alguno a instancia del propio Gobierno, se aborda la necesidad de abordar el tema de la recolocación, y ahí sí que sería bueno..., aquí se ha hablado en términos europeos y se está comentando, pues, el tema de la flexiseguridad, por ejemplo, a la hora de abordarlo, y son temas que se pueden plantear como novedosos.

En definitiva, aquí algún otro interviniente ha hablado de decepción. A nosotros también nos ha decepcionado alguna respuesta, en el sentido de que a lo mejor podía haberse mejorado con una enmienda del Gobierno, y no estaría mal que alguna vez realmente se hiciera así para que fuera posible, desde la oposición, digamos que aportar algo también en esta materia, puesto que las iniciativas son las que son y están controladas. Pero desde luego lo decepcionante es que se hable del pescado aquí y se traiga la carne a debate, ¿no? Señor Uriel Bertran, ¿no tiene usted otro debate? Le invito a que pase este

vídeo ahora, en su campaña electoral, su expositivo; pero hoy estábamos hablando de otra cosa. Y creo que realmente hablar hoy aquí de la culpa de Madrid, del expolio, el déficit y no sé cuánta retahíla de cosas más, permítame que le diga que es, cuanto menos, inconveniente. De verdad, aquí hoy estábamos hablando de otra cosa; hablábamos de ocupación, de empleo y de estas medidas. Las conexiones, pues sí, evidentemente; el río tiene agua y el agua puede ser trasvasada, pero hoy estábamos hablando de los peces.

Muchas gracias.

(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.)

El president

Senyor Millo?

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, li demano la paraula per dues contradiccions directes que se m'han fet, una per part del diputat Rañé i una altra del diputat Bertran.

El president

Trenta segons.

El Sr. Millo i Rocher

Senyor Rañé, vostè ha dit que una afirmació que jo havia fet no era certa, i la vull reiterar perquè és absolutament certa, i, en tot cas, em remeto al diari de sessions. El president Montilla va dir textualment que no hi havia crisi. I jo vaig dir en la meua intervenció que el president Montilla havia dit que no hi havia crisi, que havia dit que hi havia una certa desaceleració. Això és el que vaig dir i això és el que va dir ell.

Senyor Bertran, vostè s'ha equivocat de moció; ha vingut confós. La moció que debatíem avui era la del mercat de treball; la de l'economia, que va presentar aquest mateix grup parlamentari, va ser aprovada per unanimitat després del debat i les esmenes que van presentar els seus grups. El que passa, que, poder, com que era una moció del Grup Parlamentari Popular, vostè poder no hi va ser i no la va votar i no se'n recorda.

Però, en tot cas, avui del que parlàvem era del mercat de treball. I l'oportunitat no l'he perdut jo, l'han perdut els ciutadans de Catalunya, que han perdut la gran oportunitat que avui aquest Parlament aprovés mesures concretes que van directament enfocades a millorar la situació econòmica, però especialment a millorar la situació del mercat de treball.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.)

El president

Senyor Rañé...

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor president, només per aquesta petita contradicció...

El president

Trenta segons.

El Sr. Rañé i Blasco

Llegiré al diari de sessions, la transcripció. Diu: «El Govern dorm a la palla i el president ve aquí i ens diu que no passa res, que no hi ha crisi i que no hi ha desacceleració.» Millo *dixit*. Per favor, ja sé que li costa llegir-se a vostè mateix –a mi també em costa molt llegir-lo a vostè–, però faci-ho alguna vegada i no digui que jo no he recollit el que vostè ha dit en aquesta intervenció de la passada interpellació.

(*El Sr. Bertran Arrué demana per parlar.*)

El president

Senyor Bertran... (*Remor de veus.*) Senyor Bertran, trenta segons.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyor Millo, la seva... (*Remor de veus. Pausa.*) Senyor Millo, la seva moció diu exactament: «sobre la situació i evolució del mercat de treball». Jo li he explicat perquè setanta-cinc grans empreses han marxat de Catalunya, per culpa de la manca d'infraestructures, derivada de l'espoli fiscal. Si això no és malmetre el mercat de treball, doncs, em sembla, senyor Millo, que vostè té una noció bastant esbiaixada del que és el mercat de treball i potser que s'ho faci mirar.

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre la situació i l'evolució del mercat de treball.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*) Senyor Iceta...? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 302-00104/08)

El setzè punt de l'ordre del dia, que no el darrer, és la Moció sobre les finances de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. A la interpellació del darrer Ple vam posar en evidència i vam poder constatar la gran dificultat que hi ha per conèixer les dades oficials de les finances de la Generalitat. De fet, aquesta no és una qüestió opinable, sinó que és una qüestió constatable, perquè les dades o hi són o no hi són, o es

donen o no es donen, o es publiciten o no es publiciten. I, les que es donen i es publiciten, és molt diferent si es donen d'una manera o d'una altra. I això és així i això són faves comptades, no?

Vam posar exemples. Per exemple, dades del 2007, no n'hi ha a la web. Hi ha un buit en el temps, com si no hagués existit, i les que hi havia fins a novembre han desaparegut d'un temps cap aquí, no? O, si volen altres exemples, aquest Parlament no tenim, no coneixem, a data 21 de maig, la liquidació, i dic la liquidació del pressupost del 2007. Abans, a molt tardar, la primera quinzena d'abril, a finals de març, a molt tardar, doncs, ja teníem la liquidació d'ingressos i de despeses. Enguany, un mes i mig més tard, el més calent és a l'aiguera.

O, per primer cop, cosa inaudita –i crec que és l'exemple més simptomàtic i ho desgranaré–, es fa una presentació parcial del que és la liquidació, sols dels ingressos, i no només d'aquests, sinó d'una part dels ingressos. Que lluny queden aquelles presentacions tan fastuoses de la liquidació sencera del pressupost d'ingressos i despeses, no?

I dic que és molt gràfica i molt simptomàtica, no? Deixin-me que els la desgrani. Com deia, a la web del Departament d'Economia i Finances només hi ha aquest document: Liquidació recaptació 2007. No es pensin que està a la part de dades oficials d'execució del pressupost; per trobar-lo hem d'anar a «Rodes de premsa». Primer fet simptomàtic.

Segona. Com els deia, no hi han tots els ingressos de la Generalitat liquidats –despeses, ja ens n'oblidem–, sinó que sols parla de la recaptació, i no de la recaptació sencera, perquè, si mirem el document, hi posa: «Impost de transmissions patrimonials: hi havia previst recaptar 4.400 milions, se n'han recaptat 3.100», 1.200 menys. Però llavors, si vols saber la resta de tributs cedits que s'ha recaptat, has de dir això: resta de tributs cedits. Si vols saber com ha anat successions, no ho saps; si vols saber com ha anat patrimoni, no ho saps; tributs del joc, no ho saps.

Si en els tributs cedits això ja és així, en els tributs participats la tècnica que s'aplica ja és directament la de l'olla barrejada, no?, ja és: tributs participats. És a dir, no saps el que s'ha recaptat ni amb IRPF, ni amb IVA, ni amb re de tot això, no?

Per tant, si vostès pensen que aquesta és la manera en què es pot, doncs, fiscalitzar, que es pot analitzar, que es pot valorar la gestió pressupostària, vostès mateixos, no? És a dir, només tenim una liquidació de la recaptació, i, d'aquesta, només d'aquell tribut que a nosaltres ens interessa. La resta, tot barrejat.

I això és especialment greu per conèixer les dades en un moment com l'actual, com li vam dir l'altre dia, en un moment en què estem negociant i hem d'acordar el nou sistema de finançament i en un moment en què la situació econòmica del país és la que és i s'han de prendre mesures. Per tant, aquest és el coneixement que se'n dona de les dades pressupostàries de la Generalitat.

Segona qüestió. Tan important és el contingut de la informació com, diguem-ne, el *tempo* amb què es dona.

El criteri que segueix el Departament d'Economia i Finances per donar informació sobre la gestió de les finances de la Generalitat és: «Quan ens convingui, quan ens vagi bé», o, el que és pitjor, allò de: «Quan ens interressi»; cada vegada has d'entrar a la web, dia sí, dia també, per veure quines dades noves hi ha; no hi ha un calendari aprovat, no hi ha un mètode, no hi ha un rigor. Normalment entres a veure si hi ha alguna dada nova i el que et trobes és que més aviat el que ha passat és que n'ha desaparegut alguna. I això així ja funciona gairebé a molt pocs llocs; aprofitar les noves tecnologies també ha servit per posar rigor, seriositat i mètode.

Fixin-se, la web del departament, en aquest cas, del Ministeri d'Economia. Hi posa tots els conceptes pressupostaris, hi posa l'autor, la direcció general responsable, la periodicitat amb què s'ha de publicar les dades, l'última dada que s'ha publicat, la propera dada en quina data es publicarà, etcètera, no? Aquesta és la manera de funcionar diferent a la que fa el departament de «quan ens vagi bé» o «quan Déu vulgui», no? Això és el que nosaltres ens trobem.

Per superar això, què hem fet? Doncs hem presentat una moció, totalment positiva, aprofitant que ja hi ha un instrument previst en el Reglament d'aquesta cambra, que és posar en funcionament l'oficina pressupostària prevista a l'article 203, per ajudar a tenir més mecanismes, els diputats i diputades d'aquesta cambra, per poder tenir tota la informació sobre la gestió de les finances de la Generalitat. I, en segon lloc, instar el Govern que aprovi un calendari en què sapiguem com, qui i de quina manera, doncs, presentarà, publicitarà, farà difusió de les dades de la Generalitat.

Jo estic segur que aquesta moció, hi insisteixo, del tot positiva, del tot evident, de fer-ho funcionar com funcionen a la majoria de països seriosos, doncs, tindrà el suport, entre altres coses perquè vull recordar, i en aquest cas els ajudariem, que un dels compromisos del pacte d'entesa era augmentar la transparència en la gestió pressupostària.

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

I en aquest temps que portem de govern d'entesa el que ha passat és justament el contrari, que si alguna cosa han fet és justament recular en tot el que és aquesta informació.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, també del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, de fet els grups que donem suport al Govern hem entrat una esmena amb la voluntat de donar suport a tot allò que signifiqui afegir als que ja hi ha mecanismes de transparència de les finances públiques de la Generalitat.

De fet, el conseller, en la seva intervenció arran de la interpellació que va fer el senyor Turull, ja va enumerar tots els mecanismes i va posar de manifest, doncs, la transparència amb què treballa, amb què sol treballar. I, per tant, crec que va poder resoldre o respondre als dubtes que avui veiem que continua tenint el senyor Turull, en nom del Grup de Convergència.

Segurament el Govern l'ha acostumat a la màxima transparència i qualsevol contratemps que pugui haver-hi li serveix per generar dubtes o li serveix, doncs..., l'interpreta com una reculada, eh?, més enllà o abans del 2004. Però no es preocupi, que, doncs, segurament ben aviat el conseller li acabarà de resoldre tots aquests dubtes i podrà rectificar; esperem que rectifiqui en aquest mateix hemicicle.

Amb tot això, estem d'acord en la necessitat, doncs, de posar en funcionament l'oficina pressupostària, en els termes regulats en el Reglament del Parlament, com una eina de suport i ajuda a la nostra tasca parlamentària, i, també, com ja preveia en aquest sentit la disposició addicional quarta de la Llei 5/2007, doncs, de mesures fiscals i financeres. De fet, aquesta mateixa disposició també, doncs, posa de manifest que el Govern i el Parlament ja hi estan treballant, en l'elaboració de propostes per configurar el contingut d'aquesta oficina pressupostària, segons el Reglament que esmentàvem i tenint en compte els models d'oficines d'aquestes característiques que existeixen a Espanya i a Europa.

Però hem de dir que els treballs es troben en una fase inicial, avançada, i creiem que seria inadequat fixar un termini massa breu, que no permeti elaborar una proposta el més adequada possible. Per això, tot i estar d'acord que cal accelerar aquests treballs, proposem una esmena en el termini, en aquest cas fins al juny del 2009.

Respecte del segon punt, voldríem aclarir que, de fet, el departament, en compliment de la Llei de pressupostos, a títol informatiu i d'estudi, per a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, presenta els estats de desenvolupament i execució dels pressupostos de la Generalitat i l'informe sobre l'avaluació dels resultats no financers i d'endeutament. I, així mateix, el mateix departament, a través de la Intervenció General, també lliura un CD sense, doncs, cap obligació, del Compte general al Parlament perquè el puguem tenir a disposició per poder-lo treballar. Això es va fer per primera vegada al Compte general del 2003; ho recordem. I, finalment, també a iniciativa pròpia el mateix departament, amb aquest afany d'incrementar la transparència, publica puntualment en la seva pàgina web l'estat d'execució mensual.

Per això, considerem que ja es treballa amb aquesta transparència.

No obstant això, ens afegirem a la proposta del punt 2 si hi incorporem aquesta esmena per posar de manifest «l'interès a continuar millorant la transparència en la publicitat dels comptes públics a través de la fixació d'un calendari», que esperem que vulgueu tenir en consideració.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, el Grup Popular donarà recolzament a la moció presentada per Convergència i Unió. De fet, la moció el que recull és la creació de l'oficina pressupostària al Parlament de Catalunya, prevista a l'article 203, del Reglament de la cambra. I el que ha posat la moció de manifest és la manca d'actuació en aquest sentit per part del Govern, atès que el compromís i, per tant, la data de fixació per obrir i per tant per poder desenvolupar la tasca i el compromís que ve reflectit a l'article 203 rau a conseqüència d'una iniciativa d'un grup de l'oposició i no pas per un projecte de llei que hagi vingut de mans del Govern.

Dit això, el Grup Popular vol posar en relleu que, doncs, ens hauria agradat que la data proposada pels grups que donen suport al Govern hagués pogut coincidir amb la presentació dels propers pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Considerem que el terme d'un any pot ser excessiu, i es podia haver fet, doncs, l'exercici de presentar l'obertura d'aquesta oficina..., i que, per tant, en els propers pressupostos els diputats d'aquesta cambra poguessin fer l'exercici, que ja preveu l'article 203, de facilitar als diputats i als grups parlamentaris la documentació pressupostària relacionada, doncs, amb tot el contingut que ha de tenir el pressupost.

Dit això de la data, també al Grup Popular li agradaria manifestar que aquesta mesura, l'oficina pressupostària, no es pot considerar una eina aïllada. Vull recordar que ja el Partit Popular l'any 2004 ho va proposar en el Congrés dels Diputats, i per tant l'oficina pressupostària del Congrés dels Diputats arranxa a raó d'aquesta iniciativa popular, i aquesta oficina es va plantejar dintre d'un conjunt de mesures econòmiques que van permetre, doncs, l'evolució econòmica que hem tingut fins fa poc.

I aquesta mesura el que pretenia, conjuntament amb la Llei d'estabilitat pressupostària, és que hi hagués un control de la despesa pública, a través de mesures econòmiques, d'una política econòmica de poder tenir una contenció de la despesa corrent, i a la vegada mesures tècniques de control, eines que posaven aquesta transparència de les dades, com era la creació de l'oficina pressupostària.

Tot el debat de la Llei d'estabilitat pressupostària i de la seguretat jurídica i econòmica que portava conjuntament amb l'oficina pressupostària ha estat abandonat

per part del Govern socialista. I nosaltres volem posar en relleu que en moments com aquest..., que considerem que no és bo barrejar, doncs, el tancament de l'exercici del 2007 que es proposava a la interpellació, les mesures per afrontar la situació de la crisi i el finançament, com ha pretès algun grup d'aquesta cambra.

Si bé és ben cert que no es poden creuar aquests tres *inputs*, també és veritat que ens troben en una situació de crisi. I davant d'aquesta situació de crisi el Partit Popular vol posar en relleu la necessitat de la despesa corrent, per tant, aquesta contenció necessària. També la necessitat que la despesa pública no pugui créixer mai per sobre del PIB nominal. I en aquest sentit considerem que ens agradaria que es tingués de relleu que la creació d'aquesta oficina pressupostària ha de venir conjuntament amb mesures econòmiques, que esperem que proposi el Govern, i, si no, el Grup Popular tornarà a presentar-ne més en aquesta cambra, com pot ser la Llei d'estabilitat pressupostària.

I, a més, dir que això no conjuga, el fet que avui el Parlament de Catalunya aprovi aquesta llei, amb les últimes mesures del senyor Solbes, que permet que les comunitats autònomes puguin incórrer en dèficit públic i per tant que no plantegin davant d'aquesta situació un pla de sanejament.

No ens enganyem a nosaltres mateixos; no té sentit plantejar aquesta oficina pressupostària si després podem caure en dèficit i si després ens plantejem que no passa res perquè no es presentin plans de sanejament.

Aquestes mesures, a més, es presenten amb una perspectiva que Espanya creixerà per sobre del 2,3 per cent, un percentatge que, pel Grup Popular, no és presentable davant dels números que ens estan aportant el Banc d'Espanya i el Fons Monetari Internacional.

I, per tant, doncs, des del Grup Popular, malgrat donarem recolzament a l'esmena presentada pel tripartit i a la moció plantejada per Convergència i Unió, els convidaríem que tots plegats féssim una petita reflexió i abundéssim en el tema de l'estabilitat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...pressupostària.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Domingo, del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la moción presentada, y me ceñiré al contenido literal de la misma, en sí, desde luego, tiene aspectos claramente positivos.

En primer lugar, porque obedece a un mandato del propio Reglamento del Parlamento de Cataluña. De hecho, no deja de ser sorprendente lo que podemos denominar

una moción autoimposición del Parlament, puesto que normalmente las mociones suelen instar al Gobierno, manifestar..., pero manifestar que el Parlament va a hacer en un determinado período no deja, a mi juicio, cuanto menos de ser curioso. Basta que la Mesa del Parlamento y la Junta de Portavoces pongan en marcha la oficina presupuestaria prevista en el artículo 203 del Reglamento y dar cumplimiento a lo allí previsto.

Esperemos que se dé cumplimiento a la moción, en el supuesto de que sea aprobada, y parece ser que esa es la voluntad política hoy, y que además en el supuesto de aprobarse la enmienda presentada por los grupos que dan apoyo al Gobierno se haga en el plazo previsto.

En todo caso, quiero manifestar mi sorpresa por los términos en que esta planteada la enmienda, porque hablar de manifestar la necesidad de acelerar la puesta en funcionamiento de algo que no está puesto en funcionamiento, y el acelerón es a un año vista, cuanto menos no deja de ser curioso.

Hay que recordar que la oficina presupuestaria de las Cortes Generales creo que no está puesta en marcha todavía, la oficina presupuestaria de las Cortes Generales; está prevista... Me parece que..., es que me había parecido que estaba prevista. Es cierto que se previó en una ley del año 1990, y al día de hoy, pendiente del Reglamento de la cámara, de la aprobación del nuevo Reglamento de la cámara, del Congreso, no se ha aprobado la oficina presupuestaria. Es decir, han pasado casi dieciocho años y todavía no se ha aprobado la oficina presupuestaria. Espero que no tengamos la misma suerte en este Parlamento y que la previsión reglamentaria... —en definitiva, solamente hace un año y pico que está aprobado el Reglamento del Parlamento—, no se contemple el maleficio de estas oficinas en otros parlamentos.

Entiendo que es imprescindible la aprobación de esta oficina y la puesta en marcha, puesto que en los estados más desarrollados del mundo existe ya una tradición, que espero que se cree aquí, de oficinas de evaluación de las políticas públicas y el seguimiento presupuestario, y que ofrecen asistencia técnica a los parlamentarios.

La interpelación puesta en su día y las dificultades que a veces muchos diputados tenemos realmente para abordar temas de gran complejidad como son los de los presupuestos, la liquidación y el estado de ejecución de los mismos hace conveniente la puesta en marcha de la citada oficina cuanto antes.

Igualmente ya manifestamos que también se dará apoyo por parte de nuestro grupo al punto segundo de la moción bien sea en los términos literales que se plantea o en los muy similares términos que plantea la enmienda del Gobierno; en definitiva, parece como si no se quisiera dar la razón al grupo que propone la moción, puesto que prácticamente son términos exactamente similares.

Apostamos, lógicamente, como no podía ser de otra manera, por una política de transparencia en la publicación e información de las finanzas públicas, y es conveniente, y buena prueba de ello viene siendo la práctica del propio departamento, una práctica a veces ocultista y opaca. Y la necesidad de fijar un calendario de difusión al que tengamos la posibilidad de asirnos los grupos de

la oposición para ejercer nuestra legítima función de control, de control del presupuesto, de su ejecución y de su liquidación.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

El senyor Turull es pot posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Nosaltres acceptarem l'esmena perquè, de fet, compleix perfectament els objectius que ens havíem marcat amb la interpellació: accelerar l'oficina, i amb un termini, l'oficina pressupostària, i que el Govern aprovi aquest calendari. I també la moció que s'aprovarà, doncs, manifesta la necessitat de millorar la transparència.

Per això acceptaríem l'esmena proposada.

Gràcies, senyor president.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació d'aquesta moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa.)

Aquesta moció ha estat aprovada per 123 vots a favor.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre l'ús de la bicicleta com a mitjà sostenible i saludable de mobilitat (tram. 401-00021/08)

El darrer punt de l'ordre del dia és la Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'ús de la bicicleta com a mitjà sostenible i saludable de mobilitat. Té la paraula el secretari tercer per fer-ne lectura.

El secretari tercer

«El Parlament de Catalunya remarca l'ús creixent que els ciutadans fan de la bicicleta com a vehicle per a la mobilitat quotidiana i com a instrument de lleure, es fa ressò de la demanda constant d'itineraris segurs per a aquest vehicle i expressa la necessitat de regular la convivència entre vianants, bicicletes i vehicles de motor.

»En aquest sentit, el Parlament de Catalunya constata que l'ús de la bicicleta contribueix a millorar la qualitat de vida dels qui la utilitzen i ofereix nombrosos avantatges socials, en la mesura que és un vehicle silenciós, net, assequible i sostenible. La bicicleta ajuda a reduir la congestió del trànsit urbà, perquè necessita poc espai, tant en moviment com aparcada. L'ús de la bicicleta ajuda a reduir la contaminació i millora la qualitat dels espais públics urbans.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya manifesta que cal desenvolupar el potencial de la bicicleta a Catalunya

i garantir-ne ús segur: tothom té dret a anar en bicicleta amb seguretat, tant en els itineraris urbans com en els itineraris interurbans o rurals.

»Cal que totes les organitzacions implicades i totes les administracions de Catalunya facin més promoció de la bicicleta per permetre la consolidació d'una cultura que n'afavoreixi l'ús.

»Cal que els espais urbans siguin dissenyats de manera que la bicicleta hi pugui circular amb seguretat i evitant conflictes amb els altres usuaris de la via pública.

»Cal que els poders públics atorguin a la bicicleta el mateix valor i la mateixa funcionalitat que als altres mitjans de transport.

»Les administracions públiques han de procurar millorar i incrementar les xarxes d'itineraris ciclistes, i afavorir-hi la intermodalitat i la multimodalitat.

»Les administracions públiques han d'impulsar polítiques de promoció de l'ús de la bicicleta i han d'establir incentius fiscals a favor del seu ús quotidià com a mitjà de mobilitat.

»S'han de desplegar programes d'educació, formació i informació ciutadanes sobre el seu ús a la via pública i sobre el respecte a les normes de seguretat viària.

»Finalment, el Parlament, coneixedor del Pla estratègic de la bicicleta, elaborat pel Govern, encoratja els responsables del desplegament del pla a impulsar decididament aquest instrument de promoció de la mobilitat ciclista i insta totes les administracions públiques de Catalunya a implementar el pla, d'acord amb llurs competències, amb la major promptitud i amb la màxima eficiència.

»Palau del Parlament, 21 de maig de 2008.»

El president

Signada pels portaveus de tots els grups parlamentaris presents en aquesta cambra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i vuit minuts.